

O NOAPTE DE CARE NU ÎȚI AMINTEȘTI
UN SECRET CARE TREBUIE DEZVĂLUIT

NU TE UITA
ÎN URMA

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LITERA

**O NOAPTE DE CARE NU ÎȚI AMINTEȘTI
UN SECRET CARE TREBUIE DEZVĂLUIT**

**NU TE UITA
ÎN URMĂ**

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

LITERA

**O NOAPTE DE CARE NU ÎȚI AMINTEȘTI
UN SECRET CARE TREBUIE DEZVĂLUIT**

**NU TE UITA
ÎN URMA**

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

LITERA

**O NOAPTE DE CARE NU ÎȚI AMINTEȘTI
UN SECRET CARE TREBUIE DEZVĂLUIT**

**NU TE UITA
ÎN URMA**

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

LITERA

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

**NU TE UITA
ÎN URMĂ**

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

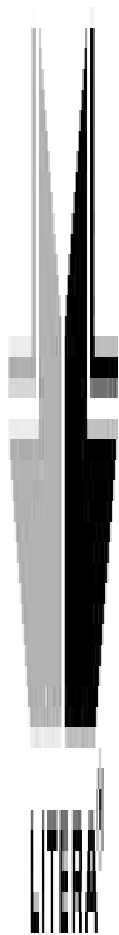
LITERA
București

Don't Look Back

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2014 Jennifer Armentrout

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Nu te uita în urmă

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8789-0

ISBN EPUB 978-606-33-9116-3

***Pentru toți cititorii și bloggerii,
mari și mici, noi și vechi.***

capitolul 1

Nu recunoșteam numele străzii. Nimic din drumul rural nu-mi părea familiar sau prietenos. Fațada casei dărăpănate era înghițită de copaci impunători și înalți și năpădită de buruieni. Ferestrele erau baricadate cu scânduri. În locul ușii de la intrare era un gol. M-am cutremurat, dorindu-mi să fiu departe de aici... orice era acest aici.

Mersul mi se părea mai dificil decât ar fi trebuit, și m-am împleticit pe asfaltul rece, tresărind când pietrișul ascuțit mi-a intrat în picioare.

Picioarele mele goale?

M-am oprit și am privit în jos. Prin mizerie se vedeau oja roz ciobită... și sânge. Cracii pantalonilor erau mânjiți de noroi, tivul era întărit. Avea sens, pentru că nu aveam nimic în picioare,

dar sângele... nu înțelegeam de ce aveam pete de sânge pe genunchii pantalonilor.

Vederea mi se încețoșă și se estompă, de parcă peste ochi mi s-ar fi lăsat un filtru cenușiu. În timp ce mă uitam la asfaltul erodat de sub picioarele mele, pietrișul se transformă în pietre

netede. Peste pietre se prelingea ceva negru și uleios, curgând printre crăpături.

Inspirând brusc, am clipit, și imaginea a dispărut.

Am ridicat mâinile ce-mi tremurau. Erau pline de noroi și de zgârieturi. Ungھیile erau rupte, însângerate. Pe degetul meu mare era un inel din argint, acoperit de pământ. Aerul mi-a încremenit în piept când am trecut cu privirea

peste brațe. Mânecele

puloverului meu erau rupte, descoperindu-mi carnea palidă acoperită de vânătăi și tăieturi. Au început să-mi tremure picioarele în timp ce m-am împleticit înainte. Am încercat să-mi aduc aminte cum se întâmplase asta, dar mintea îmi era goală – un gol întunecat în care nu era nimic.

O mașină trecu pe lângă mine, oprindu-se la câțiva metri în fața mea. Undeva în adâncurile subconștientului meu, am recunoscut girofarul cu lumini roșii și albastre ca o sursă de siguranță. Pe lateralul negru cu gri al mașinii erau scrise elegant cuvintele DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE AL DISTRICTULUI ADAMS.

Districtul Adams? O străfulgerare de familiaritate veni

și plecă.

Se deschise portiera șoferului, și un agent coborî. Înainte să se uite la mine, spuse ceva în stația de pe umărul lui.

– Domnișoară?

Ocoli mașina, pășind cu precauție. Părea tânăr pentru un polițist. Mi se părea oarecum greșit să poți purta o armă când abia ai terminat liceul. Eu eram la liceu? Nu știam.

– Ne-au sunat la dispecerat în legătură cu tine, a zis el blând. Ești bine?

Am încercat să răspund, dar n-a ieșit decât un chițait răgușit. Mi-am dres vocea și am tresărit când acest simplu act m-a zgâriat și m-a sfâșiat.

– Nu... nu știu.

– Bine. Polițistul ridică mâinile, apropiindu-se de mine, de parcă eram o căprioară sperioasă pe cale să fugă. Sunt adjunctul Rhode. Mă aflu aici ca să te ajut. Știi ce cauți aici?

– Nu.

Mi-am simțit stomacul noduri. Nici măcar nu știam ce însemna acel aici.

Zâmbetul lui deveni încordat.

– Cum te cheamă?

Numele meu? Toată lumea își știa numele, dar, în timp ce mă uitam la polițist, nu puteam să-i răspund la întrebare. Nodurile din stomac se răsuciră și mai mult.

– Nu știu... Nu știu cum mă cheamă.

El clipi, iar zâmbetul îi pieri.

– Nu-ți amintești nimic?

Am încercat din nou, concentrându-mă asupra spațiului gol pe care îl simțeam în cap. Așa se simțea. Și mi-am dat seama că asta nu era bine. Ochii au început să-mi lăcrimeze.

– E în regulă, domnișoară. O să avem grijă de tine. Mă prinse ușor de braț. O să rezolvăm asta.

Polițistul Rhode mă conduse la bancheta din spate a mașinii lui. Nu voiam să stau în spatele plexiglasului. Doar oamenii răi stăteau în spatele geamului în mașinile de poliție. Măcar atât știam. Am vrut să obiectez, dar, înainte să apuc să zic

ceva, m-a așezat pe banchetă și mi-a pus o pătură aspră în jurul umerilor.

Înainte să mă închidă în partea nedorită a mașinii, îngenunche și îmi zâmbi liniștitor.

– Totul o să fie bine.

Dar știam că mințea, încercând să mă facă să mă simt mai bine. Nu funcționa. Cum putea să fie bine totul când eu nu-mi știam propriul nume?

Nu-mi știam numele, dar știam că uram spitalele. Erau reci și sterile, mirosind a dezinfectant și a disperare. Polițistul Rhode plecă după ce doctorii începură o serie de teste. Îmi verificară pupilele, îmi făcură radiografii și îmi luară sânge. Asistentele îmi bandajară o parte a capului și îmi curătară numeroasele răni. Mă duseră într-o rezervă, îmi puseră o perfuzie care-mi băga „lichide ce te vor face să te simți mai bine“ și plecară.

O asistentă veni într-un final cu un cărucior plin cu un set

de instrumente amenințătoare și cu un aparat foto. De ce cu aparatul foto?

După ce îmi dădu un halat de spital aspru în care să mă schimb, îmi puse în tăcere hainele într-o geantă. Îmi zâmbi când se uită la mine, la fel cum făcuse și polițistul. Fals și exersat.

Mi-am dat seama că nu-mi plăceau genul ăla de zâmbete.

Mă făceau să mă înfior.

– Trebuie să mai facem niște teste cât se procesează radiografiile, scumpo. Îmi împinse cu blândețe umerii pe salteaua tare. Și trebuie să-ți facem și niște poze la răni.

Holbându-mă la tavanul alb, am descoperit că mi-era greu să trag ca lumea aer în plămâni. Fu și mai groaznic când mă puse

să mă dau mai încolo. Un val de rușine mă șocă. „Ce ciudat este!“ Mi se tăie respirația. Acel gând nu era de acum, ci dinainte... dinainte de ce?

– Relaxează-te, scumpo! Asistenta se mută lângă cărucior. Polițiștii iau legătura cu districtele vecine pentru a afla dacă au fost anunțate persoane dispărute. Îți vor găsi repede familia.

Luă ceva lung și subțire care strălucea în lumina puternică, impersonală.

După câteva minute, lacrimile îmi alunecau pe obraji. Asistenta părea obișnuită cu asta, pentru că își văzu de treabă și plecă fără să mai spună ceva. M-am strâns sub pătura subțire, trăgând genunchii la piept. Am rămas așa, cu gândurile mele goale, până când am adormit.

Am visat cum cădeam – cădeam încontinuu în întuneric, mereu și mereu. Auzeam urlete – sunete stridente care-mi ridicau părul pe corp – și apoi nimic, doar un sunet catifelat, calm, ce mi se părea liniștitor.

Când m-am trezit în dimineața următoare, am hotărât să o iau cu pași mărunți. Care era numele meu? Sigur aveam unul,

dar n-aveam nimic de care să mă agăț. M-am rostogolit pe spate și am țipat când perfuzia m-a tras de mână. Lângă mine era un pahar de plastic cu apă. M-am ridicat în fund și l-am luat. Tremura în mâna mea, iar apa împrășcă pătura.

Apa – apa avea ceva. Apă neagră, uleioasă.

Ușa se deschise, iar asistenta intră cu doctorul care mă examinase în noaptea anterioară. Îmi plăcea de el. Zâmbetul lui era autentic, părintesc.

– Îți amintești numele meu? Deși n-am răspuns imediat, zâmbetul lui nu șovăi. Sunt doctorul Weston. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

Îmi puse aceleași întrebări ca toți ceilalți. Dacă-mi aminteam numele. Dacă știam cum ajunsesem pe drum sau ce făceam înainte să mă ia polițistul. Răspunsul la toate întrebările astea era același: nu.

Dar, când trecu la alte întrebări, aveam răspunsuri.

– Ai citit vreodată Să ucizi o pasăre cântătoare?

Buzele uscate mi se crăpară când am zâmbit. Știam răspunsul ăsta.

– Da, este vorba despre nedreptate rasială și diferite tipuri de curaj.

Doctorul Weston încuviință din cap.

– Bun. Știi în ce an suntem?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Suntem în 2014.

– Și în ce lună?

Pentru că nu i-am răspuns imediat, zâmbetul îi pieri.

– Suntem în martie. Mi-am umezit buzele, devenind nervoasă. Dar nu știu în ce zi.

– Astăzi este 12 martie. E miercuri. Care-i ultima zi pe care ți-o amintești?

Am prins marginea păturii și am făcut o presupunere.

– Marți?

Buzele doctorului Weston se curbară din nou într-un zâmbet.

– Cred că-i mai demult de atât. Când te-au adus, erai deshidratată. Poți să mai încerci?

Puteam, dar ce sens avea?

– Nu știu.

A mai pus câteva întrebări, dar, când un infirmier a adus prânzul, am descoperit că uram piureul de cartofi. Trăgând perfuzia după mine ca pe un bagaj, m-am uitat la o străină în oglinda

din baie.

Nu mai văzusem niciodată fața ei.

Dar era a mea. M-am aplecat înainte, inspectând reflexia. Părul arămiu atârna în smocuri în jurul unei bărbii un pic ascuțite. Pomeții mei erau înalți și ochii – un amestec între căprui

și verde. Aveam nasul mic. Asta era o veste bună. Și bănuiam

că aş fi fost frumoşică dacă n-aş fi avut vânătaia mov ce se întindea de la linia părului şi-mi acoperea tot ochiul drept. Pe bărbie, pielea îmi era zgâriată. Ca o pată imensă de zmeură.

M-am îndepărtat de chiuvetă, trăgând perfuzia înapoi în

rezerva mică. Încercările mele de a mă urca în pat fură oprite de voci ridicate venind de dincolo de uşa închisă.

– Cum adică nu-şi aminteşte nimic? întrebă o femeie cu voce subţire.

– Are o contuzie complexă, care i-a afectat memoria, îi explică răbdător doctorul Weston. Pierderea memoriei ar trebui să fie temporară, dar...

– Dar ce, doctore? întrebă un bărbat.

La sunetul vocii străinului, din cotloanele înceţoşate ale minţii mele pluti o conversaţie, ca un show de la un televizor îndepărtat pe care-l auzeai, dar nu-l vedeai.

– Chiar îmi doresc să nu petreci aşa mult timp cu fata aia.

Nu aduce decât neazuri şi nu-mi place felul în care te porţi în preajma ei.

Era vocea lui – a bărbatului de afară –, dar n-am recunoscut tonul şi nu era nimic altceva asociat cu vocea.

– Pierderea de memorie ar putea fi permanentă. Chestiile astea sunt greu de anticipat. Acum, pur şi simplu, nu ştim. Doctorul Weston îşi drese vocea. Vestea bună este că restul rănilor sunt superficiale. Şi, din ce am dedus din restul de analize, nu a

fost agresată.

– Oh, Doamne! strigă femeia. Agresată? Adică...

– Joanna, doctorul a zis că nu a fost agresată. Trebuie să

te calmezi.

– Am dreptul să fiu supărată! se răsti ea. Steven, lipsește de patru zile.

– Poliția a găsit-o la marginea pădurii statale Michaux. Doctorul Weston făcu o pauză. Știți de ce ar fi fost acolo?

– Avem o casă de vacanță în zonă, dar n-a fost deschisă din septembrie. Și am verificat acolo. Corect, Steven?

– Dar este bine, corect? întrebă bărbatul. Doar memoria ei este o problemă?

– Da, dar nu-i un simplu caz de amnezie, zise doctorul.

M-am îndepărtat de ușă și m-am urcat în pat. Inima îmi bubuia din nou. Cine erau acei oameni și ce căutau aici? Am tras pătura până la umeri. Am prins frânturi din ce spunea doctorul. Ceva despre un șoc extrem combinat cu deshidratare și contuzia – o furtună medicală perfectă, în care creierul meu s-a disociat de identitatea mea. Părea complicat.

– Nu înțeleg, am auzit-o pe femeie zicând.

– Este ca și cum ai scrie ceva pe calculator și apoi ai salva

fișierul, dar nu-ți poți aminti unde l-ai salvat, îi explică doctorul. Fișierul este acolo, doar că trebuie să-l găsești. Încă are amintiri personale. Sunt acolo, dar nu le poate accesa. S-ar putea să nu le găsească niciodată.

M-am lăsat uluită pe spate. Unde pusesem fișierul?

Apoi s-a deschis ușa, iar eu m-am făcut mică în clipa când această femeie – această forță demnă de luat în seamă – a dat buzna în rezerva mea. Părul ei de un roșcat accentuat era strâns într-un coc elegant, expunând un chip ascuțit, dar frumos.

Se opri, cercetându-mă cu privirea.

– Oh, Samantha...

M-am holbat. Samantha? Numele nu mă ajuta cu nimic. M-am uitat la doctor. El încuviință liniștitor din cap. Sa-man-tha... Nu, tot nimic.

Femeia se apropie. Pe pantalonii ei de in sau pe bluza albă nu era nici o cută. La fiecare încheietură suplă avea brățări de aur, și se întinse, cuprinzându-mă în brațe. Mirosea a frezii.

– Scumpo, zise ea, netezindu-mi părul în timp ce se uita în ochii mei. Doamne, sunt așa fericită că ești bine!

M-am retras, lăsându-mi brațele pe lângă corp.

Femeia se uită peste umăr. Bărbatul străin părea palid, șocat. Părul lui negru era ciufulit. Chipul lui frumos era acoperit de o barbă nerasă. Comparat cu această femeie, el era aproape un dezastru. M-am uitat fix până când s-a întors, frecându-și obrazul cu mâna tremurândă.

Doctorul Weston veni lângă pat.

– Aceasta este Joanna Franco – mama ta. Și acesta este Steven Franco, tatăl tău.

Am simțit o greutate apăsându-mi pieptul.

– Numele... meu este Samantha?

– Da, răspuse femeia. Samantha Jo Franco.

Numele mijlociu era Jo? Serios? Privirea mi se plimba între ei. Am inspirat adânc, dar m-am blocat.

Joana – mama mea... sau cine era – puse o mână peste gură când se uită la bărbatul confuz, care aparent era tatăl meu. Apoi, privirea ei se opri asupra mea.

– Tu chiar nu ne recunoști?

Am clătinat din cap.

– Nu. Îmi... pare rău.

Se ridică, îndepărtându-se de pat, și se uită la doctorul Weston.

– Cum poate să nu ne recunoască?

– Doamnă Franco, trebuie doar să-i dați niște timp. Te descurci grozav, zise el apoi către mine.

Nu mi se părea așa.

S-a întors spre ei – spre părinții mei.

– Vrem să o mai ținem sub observație o zi. În acest moment, trebuie să se odihnească foarte mult și să stea liniștită.

M-am uitat din nou la bărbat. El se uita fix la mine cu o privire amețită. Tata. Tatăl meu. Un străin.

– Chiar crezi că asta poate fi permanent? Întrebă bărbatul, frecându-și bărbia.

– Este prea devreme să ne dăm seama, răspuse doctorul Weston. Dar este tânără și sănătoasă, deci perspectiva este grozavă. Vru să iasă din rezervă, dar se opri la ușă. Țineți minte că trebuie să o ia ușor.

Mama mea se întoarse la pat, adunându-se în mod vizibil când se așeză pe margine și îmi luă o mână. O întoarse, trecând cu degetele peste încheietura mea.

– Îmi amintesc prima și ultima dată când a trebuit să te ducem la spital. Aveai zece ani. Vezi asta?

M-am uitat la încheietura mea. Chiar sub încheietura palmei era o cicatrice albă vagă. Hmm. Nu o observasem.

– Ți-ai rupt încheietura la antrenamentul de gimnastică. Înghiți, ridicând privirea. Nimic din ochii ei căprui, care semănau foarte mult cu ai mei, sau din buzele ei date perfect cu ruj nu a trezit ceva în mine. Acolo unde ar fi trebuit să fie toate amintirile mele, emoțiile mele era doar o gaură mare. A

fost o ruptură destul de urâtă. A trebuit să te opereze. Ne-am speriat îngrozitor.

– Te dădeai mare pe bârnă, adăugă serios tatăl meu. Antrenorul ți-a zis să nu faci... Ce era?

– O întoarcere cu stând în mâini, zise încet mama, rămânând cu privirea la mine.

– Da. El încuviință din cap. Dar tu oricum ai făcut-o. Atunci, mi-a întâlnit privirea. Tu nu-ți amintești nimic, îngerașule?

Apăsarea se întinse de la pieptul meu la stomac.

– Vreau să-mi amintesc – chiar vreau. Dar eu... Vocea mi s-a frânt. Mi-a eliberat mâna și am dus-o la piept. Nu-mi amintesc.

Mama zâmbi forțat, adunându-și mâinile în poală.

– Este în regulă. Scott a fost foarte îngrijorat. Fratele tău, adăugă ea când văzu privirea mea goală. Acum, este acasă.

Aveam un frate?

– Și toți prietenii tăi au ajutat echipa de căutare, au lipit fluturași și au stat de veghe cu lumânări, continuă ea. Nu-i așa, Steven?

Tatăl meu încuviință din cap, dar expresia lui spunea că era la mii de kilometri departe de aici. Poate acolo unde se afla această Samantha Jo.

– Del a fost disperat, a petrecut zi și noapte căutându-te. Ea își dădu după ureche o șuviță de păr ce ieșise din coc. A vrut să vină cu noi, dar am zis că-i mai bine să nu.

M-am încruntat.

– Del?

Tatăl meu își dresе vocea, reconcentrându-se asupra noastră.

– Del Leonard. Iubitul tău, îngerule.

– Iubitul meu?

Oh, Doamne! Părinți. Frate. Și acum, un iubit?

Mama mea încuviință din cap.

– Da. Păi, se pare că voi doi sunteți împreună dintotdeauna. Aveți de gând să mergeți împreună la Yale la toamnă, ca

tații voștri.

– Yale, am șoptit eu. Știam ce era Yale. Pare drăguț!

Ea se uită rugător către tatăl meu. El înaintă, dar doi polițiști intrară în rezervă. Mama se ridică, netezindu-și pantalonii.

– Domnilor?

L-am recunoscut pe polițistul Rhode, dar polițistul mai în vârstă era nou pentru mine. Nici o mare surpriză aici. Înaintă, încuviințând din cap către părinții mei.

– Trebuie să-i punem niște întrebări Samanthei.

– Puteți aștepta? Întrebă tatăl meu, ieșind brusc din starea de amorțeală. Emană un aer de autoritate inconfundabilă. Sunt convins că există un moment mai potrivit.

Ofițerul mai în vârstă zâmbi încordat.

– Ne bucurăm că fiica dumneavoastră pare să fie întregă, dar, din păcate, mai este o familie care încă speră să aibă vești despre fiica lor.

Eu m-am așezat mai dreaptă, privind înspre părinții mei.

– Poftim?

Mama mea veni lângă mine, luându-mi din nou mâna.

– Se referă la Cassie, iubire.

– Cassie?

Ea zâmbi, dar părea mai mult o grimasă.

– Cassie Winchester este cea mai bună prietenă a ta. A dispărut odată cu tine.

Capitolul 2

Cassie Winchester. Cea mai bună prietenă. Țăsta era un termen important, dar, la fel ca la mamă sau tată, nu aveam amintiri sau emoții despre asta. M-am uitat la polițiști, simțind că ar fi trebuit să arăt un soi de emoție, dar nu o știam pe fata asta – pe

această Cassie.

Polițistul mai în vârstă se prezentă ca fiind detectivul Ramirez și îmi puse aceleași întrebări ca toată lumea.

– Știi ce s-a întâmplat?

– Nu.

Mă uitam cum lichidul din perfuzie se scurgea în mâna mea.

– Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești? întrebă polițistul Rhode.

Am ridicat ochii. Ținea mâinile la spate și încuviință din cap când ochii mei se întâlneau cu ai lui. Era o întrebare atât de simplă, iar eu chiar voiam să răspund corect la ea. Trebuia. M-am uitat la mama mea. Fațada glacială începea să se năruie. Ochii îi sclipeau, buza inferioară era subțire și tremura.

Tatăl meu își drese vocea.

– Domnilor, asta nu mai poate aștepta? A trecut prin multe. Și, dacă ar ști ceva, v-ar spune.

– Orice, zise detectivul Ramirez, ignorându-l pe tatăl meu. Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Am închis ochii. Trebuia să fie ceva. Știam că citisem Să ucizi o pasăre cântătoare. Cel mai probabil, făcusem asta la o oră, dar nu-mi puteam imagina școala sau profesorul. Nici măcar nu știam în ce clasă eram. Ce porcărie!

Polițistul Rhode veni mai aproape, primind o privire morocănoasă de la partenerul lui. Băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase o poză, arătându-mi-o. Era o fată. Arăta ca mine. Dar părul ei nu era la fel de roșcat ca al meu. Era brunet, iar ochii erau de un verde surprinzător, frumos – mult mai uimitori decât ai mei... Dar am fi putut să trecem drept surori.

– O recunoști?

Am clătinat frustrată din cap.

– Este în ordine dacă nu o recunoști. Doctorul ne-a spus că s-ar putea să dureze o vreme până îți revii și...

– Stai! M-am smucit înainte, uitând de blestemata de perfuzie. M-a tras de braț, aproape ieșind. Stai, mi-am amintit ceva!

Tatăl meu înaintă, dar detectivul îl opri spunând:

– Ce-ți amintești?

Am înghițit, pentru că dintr-odată aveam gâtul uscat. Era o nimica toată, dar eu mă simțeam ca și cum era cine știe

ce realizare.

– Îmi amintesc pietre – ca niște bolovani – și erau netede. Plate. De culoarea nisipului.

Și mai era sânge, dar n-am spus asta, pentru că nu eram sigură dacă era adevărat.

Părinții mei schimbă priviri, iar detectivul Ramirez oftă. Umerii mi se prăbușiră. Clar asta era un eșec.

Adjunctul mă mângâie pe braț.

– Asta-i bine. Este foarte bine. Noi credem că ai fost în pădurea statală Michaux, și asta ar avea sens.

Nu mă simțeam bine. M-am uitat la unghiile mele murdare, dorindu-mi ca toată lumea să plece. Dar polițiștii rămaseră, vorbind cu părinții mei de parcă eu nu eram în stare să pricep ceva din ce spuneau ei. Disparația lui Cassie era ceva important.

Am priceput asta. Și chiar îmi părea rău. Voiam să-i ajut să o găsească, dar nu știam cum.

M-am uitat pe furiș la ei. Detectivul Ramirez se uita la mine cu ochii mijiiți, examinându-mă intens, bănuitor. Am simțit un fior de-a lungul șirei spinării și mi-am ferit repede privirea, simțindu-mă ca și cum meritam acea privire cu care se uita la mine.

De parcă eram vinovată de ceva – de ceva îngrozitor.

A doua zi, când străinii – hmm, părinții mei – m-au scos din spital, tentaculele fricii îmbrăcate în confuzie se târau prin mine. Nu-mi venea să cred că autoritățile mă lăsau cu ei. Dacă nu erau, de fapt, părinții mei? Dacă erau niște psihopați care mă răpeau?

Eram ridicolă.

Nu era ca și cum niște oameni la întâmplare ar lua fără vreun motiv o fată de 17 ani – atât aveam eu. Am descoperit asta când m-am uitat la fișa mea de la capătul patului în

acea dimineață.

Privirea mi se îndreptă spre capul cu păr negru al tatălui meu. Avea un aer de influență, impregnat în tot ce atingea. Nu trebuia să știu nimic despre el ca să-mi dau seama că era puternic.

Drumul ce ducea spre casa lor era mărginit de copaci înalți și de dealuri verzi îngrijite la fel de bine ca terenul de golf pe care-l văzusem la televizorul din rezerva mea de spital. Am trecut peste o denivelare a drumului și am văzut un grup de case mici care păreau primitive.

Am trecut pe lângă ele... în Bentley-ul nostru.

Am aflat repede că erau bogați. Putred de bogați. Era amuzant că nu-mi aminteam nimic, dar știam cum arătau banii.

Am continuat să trec cu palma peste pielea elastică. Mașina era probabil nouă, pentru că avea mirosul acela proaspăt de lucru abia făcut.

Apoi, am văzut casa noastră. Dumnezeu, era cât un mic hotel. O structură intimidantă cu coloane groase din marmură

în față, înaltă de patru sau cinci etaje, și garajul de la stânga era cât casele pe lângă care trecuserăm în urmă cu câteva momente.

– Asta chiar e casa noastră? am întrebat eu când mașina ocoli o fântână – cam țipătoare – înconjurată de tufișuri, aflată în mijlocul aleii circulare.

Mama privi înapoi, zâmbind încordat.

– Bineînțeles că este, scumpo. Ai locuit aici toată viața ta. Și eu la fel. A fost casa părinților mei.

– A fost? am întrebat curioasă.

– S-au mutat în Coral Gables. Făcu o pauză și inspiră. Sunt în Florida, scumpo. Asta-i proprietatea familiei lor.

Proprietatea. Ce cuvânt extravagant! Privirea îmi alunecă iar la tatăl meu, și mi-am dat seama că mama spusese a lor, nu

a noastră. De parcă nu era casa tatălui meu, ci a familiei ei.

Alungând gândul ăsta, am inspirat adânc și m-am uitat din nou pe geam. Doamne, eu locuiam în acest loc. După ce am intrat în foaierea opulentă și am

văzut candelabrul de cristal care valora probabil mai mult decât viața mea, dintr-odată n-am vrut să mă mișc. Peste tot erau numai lucruri scumpe. Covorul de lângă scările mari părea moale. Pe pereții crem erau tablouri în ulei cu peisaje străine. Erau așa multe uși, așa multe camere.

Respiram scurt, superficial. Nu mă puteam mișca.

Tata puse mâna pe umărul meu, strângând ușor.

– E-n regulă, Sammy, doar ia-o ușor!

M-am uitat la chipul bărbatului pe care ar fi trebuit să-l cunosc. Ochii lui negri; zâmbetul frumos, maxilarul dur, aspru... Nimic. Tatăl meu era un străin.

– Unde-i camera mea?

Mâna lui căzu.

– Joanna, o duci tu sus?

Mama înaintă cu pas lent, măsurat, punându-și mâna rece în jurul brațului meu. Mă conduse sus, vorbind despre persoanele care ajutaseră la căutarea mea. Participase primarul, ceea

ce aparent era o chestie importantă pentru ea, și apoi guvernatorul transmisese rugăciunile lui.

– Guvernatorul? am șoptit eu.

Ea încuviință din cap, și pe buze îi apăru un zâmbet ușor.

– Străbunicul tău a fost senator. Guvernatorul Anderson este un prieten al familiei.

N-aveam idee ce să zic la asta.

Dormitorul meu era la etajul al treilea, la capătul unui hol lung pe care erau aprinse câteva aplice. Mama se opri în fața unei uși cu un autocolant pe care

scria „TÂRFA ASTA MUȘCĂ“.

Am început să zâmbesc, dar apoi ea deschise ușa și se dădu laoparte. Am intrat timid în camera necunoscută, care mirosea a piersici, și m-am oprit după câțiva pași.

– Te las câteva minute, zise ea, dregându-și vocea. I-am cerut lui Scott să-ți expună niște anuare. Sunt pe biroul tău, pentru când ești pregătită. Doctorul Weston a zis că ar putea să ajute.

Să mă ajute să-mi găsesc fișierul cu amintiri. Am încuviințat din cap, strângând buzele în vreme ce mă uitam prin cameră. Era mare. Cam de vreo douăzeci de ori mai mare decât rezerva de spital. În mijlocul camerei se afla un pat. Pe pat era o cuvertură albă curată, întinsă frumos. Câteva perne cu margini aurii erau puse deasupra. Pe ele zăcea un urs de pluș maro, părând nelalocul lui într-un dormitor care altfel era sofisticat.

Mama își dresese vocea. Uitasem de ea. M-am întors, așteptând. Zâmbetul ei era dureros, ciudat.

– Eu sunt jos, dacă ai nevoie de mine.

– Bine.

Încuviințând scurt din cap, ea plecă, și eu am început să cercetez camera. Pe biroul meu erau anuarele, dar le-am evitat. O parte din mine nu era pregătită pentru drumul ciudat pe calea amintirilor. Lângă câteva mici dispozitive, am văzut un laptop Apple. Am recunoscut un iPod. Pe peretele de deasupra biroului era agățat un televizor cu ecran plat. Alt dispozitiv am presupus că era telecomanda de la el.

M-am îndreptat spre dulap, deschizând ușile duble. Era un soi de garderobă. O mică parte din mine era curioasă. Hainele nu erau ceva important pentru mine. Asta știam. Apoi, am văzut rafturile din spate și aproape am țipat.

Pantofii și poșetele erau importante.

Era, oare, o parte din vechea mea personalitate sau doar pentru că eram fată?

Nu știam, în vreme ce treceam cu degetele peste haine. Păreau de calitate.

Revenind la dormitorul meu, am descoperit că exista un balcon și că aveam propria baie plină de produse pe care abia așteptam să le încerc. Lângă pat era o planșetă din plută plină de poze. Hmm. Aveam mulți prieteni, și erau îmbrăcați... ca mine. Încruntându-mă, am inspectat mai de aproape colajul de poze.

Într-o poză erau cinci fete. Eu eram în mijloc, și toate purtam același model de rochie mulată, în culori diferite. Oh, Doamne! Rochii la fel? Am rânjit, în vreme ce privirea îmi trecea peste poze. Una era cu mine și cu alte două fete, zâmbind pe terenul de golf. În alta, același grup din prima poză stătea adunat pe un doc, pozând în costume de baie minuscule în fața unei bărci cu numele Angel. Al meu era negru. Începeam să văd un trend.

Am trecut cu degetele peste șolduri și abdomen, mulțumită să descopăr că trupul din acea poză era chiar al meu. Mai erau câteva poze la școală – un grup de fete în jurul unei mese mari, înconjurată de băieți.

Mereu zâmbeam în poze, dar zâmbetul era... ciudat, amintindu-mi de cum îmi zâmbise toată lumea la spital. Ca un zâmbet de păpușă, fals și pictat. Dar zâmbetul meu era și rece. Calculat.

Și, în fiecare poză, aceeași fată era mereu lângă mine. În

unele, aveam brațele petrecute una în jurul celeilalte sau ne țuguiam buzele spre camera foto. Ea mereu purta roșu – roșu ca sângele proaspăt.

Zâmbetul ei era ca al meu, și era fata din poza pe care mi-o arătase polițistul la spital. Am simțit în stomac o senzație fierbinte. Gelozie? Eram geloasă pe ea? N-avea cum să fie asta.

Era prietena mea. Cea mai bună prietenă a mea, dacă ceea ce-mi spusese ei era adevărat.

Voiam să aflu mai multe despre ea.

Am scos cu grijă o poză cu noi de pe panou și am dus-o aproape de fața mea.

Zâmbetul ei mă făcu să mă cutremur, și am ridicat privirea de la poză. Camera se decoloră, și apărură nuanțe anoste de gri. Mi se făcu pielea de găină. Rece. Așa rece aici și întuneric, doar un sunet foșnit... intră și iese, intră și iese...

Am închis ochii și am clătinat din cap ca să scap de senzația rece și neplăcută care venise brusc de nicăieri. M-am forțat să deschid ochii, și camera era iarăși colorată. Privirea mi se opri pe pozele prinse pe panou. Imaginile erau toate blurate, și am avut

o viziune, o întrezărire iute. O fată înaltă, blondă, cu un zâmbet larg și o pălărie roșie pleoștită întindea brațele spre mine.

Imaginea fetei dispăru de parcă nu fusese niciodată acolo. M-am uitat confuză la poze, sperând să o găsesc pe fată într-una dintre ele. În mintea mea părea să fi avut vreo zece ani, dar pe panou nu era nici un copil care să semene cu ea sau o versiune mai în vârstă a ei. Umerii îmi căzură când m-am dat înapoi. Eram dezamăgită. Fata aceea zâmbitoare avea ceva cald, real, spre deosebire de restul. Mi-ar fi plăcut să o văd pe peretele cu prietenii mei.

– Uite cine s-a întors!

Am sărit speriată la sunetul vocii groase și am scăpat poza pe podea. M-am întors nesigură și dezorientată.

În ușă stătea un băiat înalt și zvelt. Printr-un păr roșcat ciufulit priveau doi ochi căprui. Pe chipul lui era o expresie răutăcioasă, curioasă. Am presupus că era fratele meu. Aveam unele trăsături comune. Acesta era Scott. Eram frați gemeni. Cel puțin, asta-mi explicase mama în drum spre casă.

El dădu capul pe spate și mă privi curios.

– Termină cu prostiile și-mi povestești?

Am împins poza sub pat și am trecut cu mâinile transpirate peste șolduri.

– La ce... te referi?

El intră în cameră, oprindu-se la câțiva pași în fața mea. Aveam aceeași înălțime.

– Unde ai fost cu adevărat, Sam?

– Nu știu.

– Nu? El râse, și pielea din jurul ochilor se încreți. Haide! În ce v-ați băgat tu și Cassie de data asta?

– Cassie e dispărută, am mormăit eu, privind în podea. Nu prea arăta ca fata pe care mi-o arătase polițistul. M-am aplecat și am luat poza de sub pat. Aceasta-i Cassie, corect?

Se încruntă cât se uită la poză.

– Da, aia-i Cassie.

Am pus repede poza pe noptiera de lângă pat.

– Nu știu unde este.

– Eu am niște teorii.

Cu interesul trezit, m-am lăsat pe călcâie.

– Da?

Scott se așeză pe patul meu și se întinse leneș.

– La dracu', probabil ai omorât-o și i-ai ascuns oasele pe undeva. Râse. Asta-i teoria mea principală.

Mi s-a scurs sângele de pe față, apoi am tras aer în piept.

Zâmbetul lui dispăru când se uită la mine.

– Glumeam, Sam.

– Oh!

M-a cuprins o ușurare dulce, apoi m-am așezat pe marginea patului, uitându-mă la unghiile mele ciobite. Totul se făcu gri și alb într-o fracțiune de secundă. Singura culoare era roșu –

un roșu vibrant, țipător, sub unghiile mele. Scâncete moi – cineva plângea.

Scott mă prinse de braț.

– Hei, ești bine?

Am clipit, iar imaginea, sunetele dispărură. Băgându-mi mâinile sub picioare, am încuviințat din cap.

– Da, sunt bine.

Se ridică, uitându-se la mine.

– La dracu', tu nu te prefaci!

– Ce să mă prefac?

– Toată chestia cu amnezia – pentru că eu aș fi pariat că ai fost pe undeva, te-ai distrat, te-ai făcut praf zile la rând... și nu puteai să vii acasă până nu-ți reveneai.

Fir-ar!

– Făceam des asta?

Scott râse.

– Da... ce ciudat! Clar nu te prefaci.

Acum, mă simțeam și mai confuză.

– Cum poți să-ți dai seama?

– Păi, pentru început, încă nu m-ai dat afară din camera ta și nici nu m-ai amenințat că-mi distrugi viața.

– Făceam asta?

El se uită la mine cu ochii mari.

– Da, și, uneori, mă și loveai. O dată te-am lovit și eu și... n-a ieșit prea bine. Tata s-a supărat. Mama a fost îngrozită.

Am ridicat din sprâncene.

– Ne-am... bătut?

Clătinând din cap, Scott se lăsă pe spate.

– Frate, ce ciudat este!

Fără îndoială. Am scot mâinile de sub picioare și am oftat.

– Revenind la chestia cu omorâtul lui Cassie și ascunsul cadavrului ei. De ce ai zis asta?

– Glumeam. Voi două sunteți prietene dintotdeauna. Rânji. De fapt, în ultimii ani, ați fost mai mult prietene-dușmance. Între voi două era un soi de rivalitate nerostită. A început când tu ai fost aleasă regina balului în clasa a X-a și ea a ieșit pe locul doi. Cel puțin, asta ai spus tu tuturor, dar eu cred că a început când erați boboace și tu ai început să ieși cu Del Dobitocul.

– Del Dobitocul? Mi-am aranjat o șuviță de păr. Țsta-i prietenul meu.

– Țsta-i toată lumea ta.

M-am strâmbat, pentru că nu mi-a plăcut cum suna asta.

– Nu-mi amintesc... nici de el.

– Asta o să-i afecteze încrederea. Rânji. Știi, asta cred că-i cea mai bună chestie care s-a întâmplat vreodată.

– Că mi-am pierdut memoria și nu știu ce s-a întâmplat cu mine? Adânc în mine scăpără furia, puternică și familiară.

Da, mă bucur că-i așa grozav pentru tine.

– Nu asta am vrut să zic. Scott se ridică în fund, uitându-se direct în ochii mei. Ai fost groznică cu toată lumea care te știa. Și asta – flutură din mână în jurul meu – este o îmbunătățire.

Senzația aceea neplăcută reveni, răsucindu-se prin intestinele mele. Eram groznică? Mi-am mușcat limba, frustrată că nu aveam nimic în cap care să confirme sau să nege ce spusese el.

Cineva își drese vocea.

Ne-am întors și... uau, doar uau. Am rămas cu gura căscată. În ușa dormitorului meu era un băiat înalt. Pe frunte îi cădea un păr brunet și dat după urechi. Pielea îi era închisă la culoare, aproape măslinie în comparație cu pielea mea mai palidă, sugerând o origine de nativ american sau latino. Pomeții îi erau lați, dându-i un aspect exotic, iar maxilarul îi era puternic, încordat. Cămașa cu mânecă lungă pe care o purta se întindea peste umerii lați și peste bicepsii. Corpul îi era athletic, suplu și totuși musculos.

De vârful degetelor îi atârna uitată o șapcă neagră de baseball. Ochii ni s-au întâlnit, și am simțit o agitație în piept. Ochii lui erau de un albastru magnetic, intens. Culoarea cerului chiar înainte de sfârșitul zilei și lăsarea nopții – culoarea apusului. În privirea lui era o ușurare completă, dar exista și o îngrijorare

pe care nu o înțelegeam.

– El este iubitul meu? am șoptit eu, cu speranță și totodată speriată.

Dacă era iubitul meu, nu știam ce să fac cu el. Adică, știam – dintr-odată mi-au venit o grămadă de idei care implicau sărutatul, atinsul și tot felul de chestii amuzante, dar el era... delicios de superb, și asta mă intimidă teribil.

Scott se înecă râzând.

Băiatul din ușă se uită la fratele meu și apoi la mine. Căldura mi-a urcat în obraji. În ochii lui se citea încă ușurarea, și am zâmbit ezitant. Se bucura să mă vadă, dar... dar apoi ochii i-au devenit duri ca niște cioburi de gheață.

– Iubit? Mda, zise el lent, cu o voce profundă și netedă. Nici dacă mi-ai plăti taxa de școlarizare pe anul viitor la universitate.

Deranjată și jenată, m-am retras, iar întrebarea a ieșit înainte să o pot opri:

– Și de ce nu?

El s-a uitat fix la mine de parcă-mi ieșea un braț din cap și-l fluturam. Se întoarse spre fratele meu, cu sprâncenele ridicate.

– Te aștept afară.

– Sigur, frate, vin imediat, Car¹!

– Îl cheamă Car? am zis eu, încrucișându-mi brațele.

Băiatul-mașină se opri și se întoarse.

– Carson Ortiz, adică.

Oh! Avea sens. Am coborât brațele, simțindu-mă ca o proastă.

Carson miji ochii.

– Chiar nu știe... nimic?

– Mda, răspunse Scott, încrețind buzele.

Carson dădu din nou să plece, dar se opri iar. Mormăind ca pentru sine, se uită la mine.

– Mă bucur că ești bine, Sam.

Dispăru înainte să apuc să-i răspund. M-am întors spre Scott.

– Nu mă place.

Scott părea să vrea să râdă iarăși.

– Da, nu te place.

În piept mi-a răsărit un sentiment ciudat, neplăcut.

– De ce?

Ridicându-se de pe pat, oftă.

– Nu-l placi.

Nu? Nu aveam nici un pic de gust? Era exact genul cu care să faci copii. Apoi, m-am încruntat. De unde știam eu care-i exact genul de făcut copii?

– Nu pricep.

– În ultimii ani, ai fost cam... rea cu el.

– De ce?

Expresia lui îmi spuse că începea să-l cam obosească întrebarea asta.

– Pentru că tatăl lui este sezonier și ție nu-ți plac sezonierii. La naiba, nici copiii lor sau oricine are legătură cu ei.

Mi-am lăsat mâinile în poală, nefiind sigură cum să răspund la asta. Probabil glumea.

– Avem sezonieri?

Scott își dădu ochii peste cap.

– Mama și tata au, ceea ce-i amuzant, pentru că mama n-a muncit o zi în viața ei. Înjură când îmi văzu expresia. Doamne, parcă aș vorbi cu un copil mic.

Am simțit un val de furie și durere.

– Îmi pare rău! Poți să te duci să vorbești cu Car, care pare să nu aibă IQ-ul afectat.

În ochii lui se văzu regretul, apoi oftă din nou.

– Uite ce e, îmi pare rău! N-am vrut să spun asta, dar, Sam, este ciudat! Parcă suntem în Invazia jefuitorilor de trupuri sau ceva de genu’.

Era ciudat. M-am uitat neliniștită și chiar un pic temătoare la pragul ușii gol. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu voiam să fiu lăsată singură.

– Unde vă duceți?

El privi în jos la pantaloni, cu o sprânceană ridicată.

– Avem antrenament de baseball.

– Pot să vin și eu?

Pe chipul lui se citi surpriza.

– Tu urăști să mergi la meciurile de baseball. Singurul motiv pentru care mergi este Del.

– Nu știu cine-i Del! Am strâns pumnii. Nu știu ce urăsc. Sau ce-mi place. Sau ce ar trebui să fac ori să spun. Nu recunosc nimic. Și, ca lucrurile să fie mai rele, acum aflu că aparent toată lumea mă urăște – inclusiv cea mai bună prietenă a mea, care a dispărut în același timp cu mine –, și nici măcar nu-mi pot aminti de ce. M-am uitat prin cameră, gata să plâng. Și numele meu mijlociu este Jo. Cine-și numește copilul Jo?

Scott nu spuse nimic timp de câteva secunde, apoi îngenunche în fața mea. Era ciudat să mă uit la fața lui, să văd propria față – dar mai masculină și mai dură – uitându-se la mine.

– Sam, o să fie bine.

În buza inferioară se porni un tremurat.

– Toată lumea îmi spune asta, dar dacă nu va fi așa?

Nu răspunse.

Pentru că nu era bine – nu avea să fie niciodată bine. Eram captivă în viața asta pe care nu mi-o aminteam, băgată în carapacea acestei fete – a acestei Samantha Jo Franco –, și, cu cât aflam mai multe despre ea, cu atât o uram mai mult.

Mașină (n.red.)

Capitolul 3

Sâmbătă mi-am cunoscut prietenele... pentru prima dată. Au vorbit. Mult. Și păreau și arătau la fel. Păr cu șuvițe mai deschise la culoare, aranjate strategic. Fiecare părea să aibă nevoie de gogoșile pe care le înfulecam eu.

S-au adunat în jurul meu, îmbrățișându-mă și plângând. Mama a rămas în bucătărie, bând vin la ora 11.00 dimineața.

Una dintre cele trei fete ieșea în evidență. I-am aflat destul de repede numele.

Veronica Hodges.

Blondă. Bronzată. Slabă. Perfectă. Genul de fată care ar fi putut să facă reclame la solare și să fie încoronată regina balului în costum de baie.

Netezindu-și puloverul alb din cașmir cu mâna îngrijită, Veronica se strâmbă cu buzele ei date cu ruj roșu la pachetul de gogoși și cornuri de parcă erau pline de gândaci.

– Suntem așa bucuroase că ești bine, Sammy. Am fost toate atât de îngrijorate!

Mi-am dat la o parte niște firimituri de pe mâini.

– Mulțumesc!

Veronica se uită peste umăr la mama mea și apoi se aplecă înainte și șopti:

– Și sperăm ca și Cassie să apară.

Curioasă de ce șoptea așa, m-am uitat la celelalte fete. Toate încuviințară din cap precum niște căței. Am luat un corn.

– Și eu.

Ea se încruntă.

– Dar... mama ta zice că nu-ți amintești de ea.

– Sau de noi, interveni Candy Alderman. Și ea se uita la cutia cu dulciuri. Mă bucur să văd că apetitul îți e neschimbat.

M-am oprit, cu cornul la jumătatea drumului spre gură.

– Este?

Candy încuviință din cap.

– Mereu ai mâncat ca un băiat.

– Așa este, murmură mama peste marginea paharului ei de vin, cu ochii concentrați asupra tavanului.

Coborând cornul, nu eram sigură dacă era un lucru bun sau rău că-mi păstrasem apetitul bărbătesc. Am privit prin încăpere și nu mă puteam gândi decât la fata pe care o văzusem în gândurile mele, blonda care fusese așa fericită și reală. Voiam să știu cine era.

– Deci, zise Candy, deschizând discuția, nu-ți amintești nimic?

Și uite așa apetitul mi-a dispărut. Am aruncat cornul înapoi în cutie și m-am uitat la mama mea. Acum, era atentă.

– Nu-mi amintesc, dar doctorul zice că-mi voi reveni repede.

Fetele păreau ușurate și începură să vorbească despre școală, despre începutul iminent al sezonului de baseball, care părea

să fie ceva important prin părțile astea, și despre unde urmau să meargă în seara asta. Eram invitată, dar mama le zise cu amabilitate că nu aveam să ies prea curând din casă. Minunat! Trecură la iubitul de care nu-mi aminteam.

– Este așa sexy, zise Candy. Și perfect.

– Absolut. Veronica încuviință din cap, întinzând mâinile în fața pieptului ei. Voi doi aveți relația perfectă.

M-am uitat la fata tăcută, brunetă cu șuvițe blonde. Ea nu zicea nimic în timp ce trăgea de un mic șervețel.

– A fost îngrijorat în privința ta. Candy înclină capul în lateral, zâmbind. Ești mai norocoasă decât îți dai seama.

Norocoasă că eram în viață sau norocoasă că aveam așa un iubit grozav?

În mod ciudat, cu excepția a ceea ce spusese Veronica, nimeni nu vorbi despre Cassie. Eram sigură că evitau subiectul ca să nu mă sperii. Apreciam asta, mai ales că îmi petrecusem mare parte din noaptea precedentă gândindu-mă la toate lucrurile îngrozitoare care ni s-ar fi putut întâmpla, dar voiam să știu mai multe despre ea.

Când s-a făcut un moment de liniște în conversație, mi-am dres vocea.

– Cassie a spus ceva înainte ca noi... să dispărem? A vorbit despre niște planuri?

Veronica coborî privirea, sugându-și buza.

– Nu a...

– Cred că-i destul pentru astăzi, fetelor! Mama apăru în spatele Veronicăi, zâmbind ușor. Samantha trebuie să se odihnească!

– Mamă! m-am răstit eu, jenată că eram tratată ca un copil mic. M-am dat în spate, dărâmând scaunul de bar, și m-am ridicat. Îmi tremurau genunchii, iar vocea ieși șoptită. Mamă...

Ea se uită în jur la grupul de fete, care păliseră pe sub bronzul lor fals, și apoi, cu ochii mari, mi-a prins mâinile.

– Ce este?

Inima îmi bătea neregulat. Cum puteam să-i explic? Știam că mă mai răstisem așa la mama mea. Mă mai simțisem așa – frustrată, enervată și furioasă pe ea. Valul de familiaritate în locul nimicului era amețitor. Nu ar fi fost mare lucru pentru altcineva, dar pentru creierul meu gol era ceva colosal.

– Samantha?

Toată lumea se holba la mine. Fiecare chip era al unui străin. Nu am simțit nici un val de amintiri și nici măcar o scânteie de familiaritate cum citisem pe Google că avea să fie. Noaptea trecută căutasem îndelung pe internet despre amnezia disociativă și, în afară de faptul că era legată de evenimente traumatizante și de boli mintale – minunat! –, nu erau prea multe informații despre cum sau dacă aveam să îmi recapăt memoria.

Mi-am eliberat mâinile tremurând din ale mamei și mi-am dat la o parte părul de pe obrajii arzători.

– Nu-i nimic. Sunt doar obosită.

Reuniunea neoficială realizată cu ocazia revenirii mele se apropia de încheiere. Fetele m-au îmbrățișat repede și m-au mângâiat pe obraz înainte de a ieși la BMW-urile lor. M-am întrebat ce fel de mașină conduceam eu.

– Ce s-a întâmplat de fapt? Întrebă mama, urmându-mă prin multitudinea de încăperi până la cea mai mică de la etajul principal – camera de familie. Samantha, răspunde-mi!

M-am așezat pe canapeaua umflată.

– N-a fost mare lucru. Doar că mi-am amintit că... m-am mai enervat pe tine, că m-am răstit la tine. Am fost luată

pe nepregătite.

Se uită la mine un moment, apoi îngenunche în fața mea. Am rămas surprinsă că risca să-și murdărească pantalonii din in,

dar apoi mi-a cuprins obrajii. Mâinile-i tremurau. Lacrimile

i se adunară în ochii.

– Niciodată n-am crezut că mă voi bucura că-ți amintești că ai fost supărată pe mine, dar mă bucur.

Zâmbetul meu era nesigur.

– Penibil, nu?

– Nu, nu-i penibil, scumpo. Este un progres. Se ridică, netezindu-și pantalonii. Dar cred că ar trebui să o iei ușor weekendul ăsta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Azi-noapte am citit despre asta, iar articolele spuneau că ar trebui să fiu în preajma lucrurilor familiare. Că asta-mi va trezi memoria.

– Nu știu. Toate astea-s prea mult.

Am inspirat adânc, știind deja că asta urma să fie o problemă.

– Luni vreau să mă duc la școală. Trebuie. Am nevoie.

– Este prea curând.

– Trebuie să fac ceva normal. Poate mă va ajuta cu amintirile.

Păru și mai îngrijorată.

– Doctorul Weston a zis că trebuie să o iei încet. Ar putea să fie prea mult.

– Ce rău s-ar putea întâmpla? Am ridicat brațele, frustrată.

O să uit și mai multe? Nu am ce altceva să uit!

– Nu știu. Mama s-a întors, jucându-se cu brățările de aur de la încheieturile ei. Am vorbit deja la școală. Au zis că-i în ordine dacă stai acasă o săptămână.

În acel moment, am aflat ceva nou despre mine. Nu aveam răbdare. Am sărit în picioare și mi-am pus mâinile în șolduri.

– Luni mă duc la școală.

– Samantha, eu chiar...

– Ce se petrece aici? Tata intră, scoțându-și mănușile albe de golf și aplecându-se să mă sărute pe obraz. Zici că-i ca pe vremuri.

Am încercat să nu fiu revoltată de sărutul cast. Era tatăl meu. N-aveam motiv să mă sperii. Mama se întoarse spre el, dar i se scurse sângele de pe chip. Bine, poate că ar trebui să mă revolt. M-am dat la o parte nervoasă și nesigură.

– De ce porți pantofii ăia-n casă? Vocea ei era ascuțită, deranjantă la urechi. O să zgârii podelele. Din nou!

Tata râse.

– Podelele o să fie bine. Nu-i pasă nimănui dacă sunt sau nu zgâriate.

– Mie-mi pasă! protestă mama. Ce ar crede prietenii noștri dacă le-ar vedea?

El își dădu ochii peste cap.

– Cred că ești singura persoană pe care o știu care s-ar rușina de starea podelelor. Oricum, ce se întâmplă?

Ea pufni, săgetându-l cu privirea.

– Fiica ta vrea să se ducă luni la școală.

El lovi cu mănușile de o palmă, făcându-mă să tresar un pic.

– Joanna, dacă asta vrea să facă, n-ar trebui să o oprim.

– Dar...

– Deci pot? am zis eu în grabă și cu speranță.

Ea se uită când la el, când la mine și oftă adânc.

– Doi contra unu, văd. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Și, cu asta, făcu stânga împrejur și ieși valvârtej din încăpere.

– Nu-ți face griji, scumpo! Mama ta doar își face griji cu privire la orice. Se așeză, lovind ușor locul de lângă el. L-am urmat, strângând mâinile. A fost foarte îngrijorată. Am crezut că...

– Că am murit?

El se albi și înghiți.

– La început, mama ta a crezut că poate ai fugit și a fost tare supărată. Știi cum este ea. Pe chipul lui apăru o expresie nedumerită, apoi clătină din cap. De fapt, nu știi. Și-a făcut griji că poate Cassie te-a convins să faci ceva de genul ăsta și că, dacă ar fi fost așa, bârfele s-ar fi împrăștiat peste tot. Eu doar mi-am vrut fetița înapoi, mai ales după ce am început să ne gândim la ce-i mai rău.

Mama își făcea griji despre ce ar crede prietenii ei? Oricum ar fi, tot nu-mi puteam imagina ce crezuseră părinții mei.

– Vreau să-mi amintesc.

– Știu.

Mă mângâie pe genunchi.

– Nu. Uite! Am scos din buzunarul de la blugi poza cu mine și Cassie. Am nevoie să-mi amintesc.

Tatăl meu înghiți din nou.

– Ți-o... amintești?

Am clătinat din cap. Nimic din expresia ei sau din modul în care ținea brațul peste umerii mei nu îmi era familiar. La naiba, propriul meu chip din poză era străin pentru mine, până și pistruii de pe nasul meu. Și Cassie avea pistrui, dar pe obraji.

– Dar ar putea să fie acolo unde am fost eu. Ar putea fi rănită sau... Am întors poza, ridicând privirea și întâlnind ochii lui. Dacă mi-aș aminti, aș putea să o gădesc.

– Scumpo, poliția a scotocit mare parte din parcul statal și n-a găsit nimic.

– Poate-i altundeva. Nu știe nimeni dacă eu... am ajuns pe jos acolo. Ăsta-i primul lucru pe care mi-l amintesc. Mergeam, i-am zis eu. Poate veneam din altă parte.

– Ai dreptate, dar nu te forța! Zâmbi și se ridică iute, cu mânușile atârându-i în mână. Și, dacă nu-ți amintești vreodată, atunci nu-i vina ta. Bine?

Am încuviințat absentă din cap. Tata a plecat. Eu am urcat la etaj și am pus poza pe biroul meu. Am intrat în baie, am întins mâna să deschid robinetul, dar uitasem că era genul cu senzori de mișcare. Dându-mi ochii peste cap, am mișcat mâna sub robinet, și apa a pornit. După ce m-am spălat pe față, m-am examinat iarăși. Făceam asta des, sperând că ceva avea să se declanșeze.

Nu se întâmplase încă.

Am inspirat de câteva ori adânc și am închis ochii. Am clipit de două ori când i-am redeschis. Lumina de la baie era stinsă. Eu o stinsesem din greșeală? Nu-mi aminteam să fi apăsat pe întrerupător. Dând înapoi, m-am uitat în dormitor și am înghițit cu putere.

Eram stresată, iar stresul te poate face să fii absent. Părea o teorie bună, și aveam să o accept.

Cu inima bătându-mi puternic în piept, m-am așezat pe pat și m-am uitat la

stelele de plastic de pe tavan. Noaptea trecută aflatam că străluceau.

Îmi plăcea asta.

Îmi plăcuseră și înainte sau mi se păruseră stupide? Nu am primit un răspuns. Nimic nu avea un răspuns. M-am rostogolit pe o parte și am ridicat picioarele, strângându-le la piept. Cassie. Numele ei mă bântuise ca o melodie tristă, ciudată, de când acei polițiști ieșiseră din rezerva de spital. Putea să fie pe undeva, fără să știe cine era, într-un spital diferit? Scott zisese că eu și Cassie ne certam des, dar asta fac prietenii... sau cel puțin așa credeam eu. Și eu oricum păream un adevărat tiran – așa rea,

că nici Carson nu mă plăcea. La naiba, propriul frate părea să se teamă de mine.

Am închis ochii, forțându-mi mintea să se golească. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie așa greu, dar continuam să văd cei doi

ochi de un albastru vibrant, machiați cu negru. Ridicol. Am inspirat adânc, să mă calmez, și mi-am imaginat fața lui Cassie. Era clar că ea era ultima persoană cu care fusesem. Ce făcuserăm? Merseserăm la film? La o petrecere? Doar petrecuserăm timp împreună, vorbind?

Nu știu cât am stat așa întinsă, uitându-mă la cutia muzicală delicată cu mica balerină aplecată într-o parte, cu un picior îndoit la nouăzeci de grade. Eu eram o balerină? Aveam îndoieli în privința asta. Oftând, m-am rostogolit, băgând fața-n pernă.

Ceva a foșnit sub ea.

Ridicându-mă, am dat perna la o parte. Băgată pe jumătate sub pătură era o bucată de hârtie galbenă împăturită în triunghi. Eram sigură că nu se aflate acolo în această dimineață. Am scos bucată de hârtie și am deschis-o fără grabă.

Mi s-a tăiat respirația, și scrisoarea mi-a căzut, aterizând

din nou pe pat. Cu pulsul accelerat, am închis ochii, dar încă vedeam

cuvintele.

Nu te uita în urmă. Nu îți va plăcea ce vei găsi.

Capitolul 4

Sărint din pat, am alergat în hol și m-am lovit de fratele meu.

– Uau! Scott mă prinse de umeri, echilibrându-mă înainte să cad. Rânji. Ușurel!

Gâfâind, m-am uitat la el, încercând să-mi trag sufletul.

– Este... am...

Zâmbetul păli de pe fața lui.

– Ce este, Sam? Cum nu i-am răspuns, m-a zdruncinat cu blândețe. Ce încerci să spui?

Ieșind din starea de panică, m-am eliberat din strânsoarea lui.

– Este un bilet sub perna mea!

– Poftim?

Trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre dormitorul meu.

L-am urmat, oprindu-mă la ușă cât el se apropie de patul meu și ridică biletul de parcă era un șarpe veninos.

– „Nu te uita în urmă. Nu îți va plăcea ce vei găsi.“ Îți bați joc de mine? Se întoarse, ridicând biletul. Cine a fost aici sus, Sam?

– Nu știu. Nimeni din câte știu eu...

M-am oprit. Nu mai știam.

– Poate una dintre prietenele tale s-a rătăcit sau ceva de genul?

Un gând oribil mi-a trecut prin minte...

– Prietenele...mele au venit în dimineața asta. Câteva dintre ele au ieșit din bucătărie pentru a se duce la baie. M-am încruntat. Veronica a ieșit de trei ori.

– Au fost singure în casă. Un mușchi îi zvâcni în maxilar, în vreme ce privea la scrisul de copil. Pare... Nu știu. Trebuie să fi fost una dintre ele.

Nu-mi plăcea cum suna asta. Se presupunea că erau prietenele mele, și, chiar dacă nu-mi aminteam de ele, nu voiam să cred că una dintre ele lăsase acel bilet.

– Dar, în baza acestei teorii, și tu ai fost în casă. Și tu ai fi putut să o faci.

El își dădu ochii peste cap.

– Ai dreptate, dar pe bune. Este o glumă proastă.

Îndreptându-se spre birou, mototoli hârtia.

– Ce faci? M-am dus să-l opresc, dar el aruncă hârtia la gunoi. De ce ai aruncat-o? Este... o probă.

– Probă? Cineva își bate joc de tine. Își încrucișă brațele, încruntându-se. Și eu aș face pariu că-i una dintre prietenele

tale proaste.

– Prietenele mele nu sunt proaste.

Înclină capul într-o parte.

– Nu-ți amintești de prietenele tale.

– Ai dreptate. M-am așezat pe marginea patului meu. Dar de ce ar lăsa cineva un astfel de bilet? Adică, nu-i amuzant. Este... este mai mult ca o avertizare.

Scott ezită.

– Sam... este o glumă.

M-am uitat la coșul de gunoi. Nu mi se părea o glumă. M-am cutremurat. Din perspectiva mea, era un avertisment clar.

„O amenințare“, a șoptit o voce undeva în mintea mea.

– Uite ce e, ai trecut prin multe. Scott își drese vocea, ferindu-și privirea când m-am întors spre el. Eu, sincer, nu-mi pot imagina cum te simți să nu ai habar cine ești, dar nu le lăsa pe fetele alea să-și bată joc de tine.

– Nu le las.

Am simțit nevoia să mă apăr.

– Și chiar nu cred că ar trebui să le spui mamei și tatei despre asta. S-ar speria și nu te-ar mai lăsa să ieși vreodată din casă.

„Ah, la dracu’!“ Iar avea dreptate.

– Dar dacă una dintre fetele alea știe ce s-a întâmplat? Cassie încă lipsește și...

– Și ce, Sam? O să le iei la întrebări în baza unui bilet pe care l-ai găsit? O să le țintuiești și o să le ceri răspunsuri?

Mi-am încrucișat brațele.

– Poate.

Clătinând din cap, se îndreptă spre ușă.

– Las-o baltă, Sam! E o glumă. Și, sincer, când vine vorba despre Cassie, ochii care nu se văd se uită.

Întorcându-mă, m-am uitat fix la el.

– Ce vrei să spui?

Maxilarul lui se încordă.

– Tot ce zic este că... slavă Domnului că nu lipsește o persoană de treabă. Precum Julie.

– Julie?

Scott oftă.

– Iubita mea – ai fost prietenă cu ea, dar a purtat culoarea violet în ziua greșită sau un rahat de genul ăsta.

– N-aș fi încetat să fiu prietenă cu cineva pentru că purta culoarea violet în ziua greșită!

El arcui o sprânceană, iar momentul trecu.

– Oricum, Cassie era mai rea... mai rea decât tine. Și asta spune multe. Ai devenit o altă persoană după ce ai început să ieși cu ea. Majoritatea persoanelor care o știau... probabil se bucură că nu mai este. Inclusiv prietenii ei.

*

Cuvintele fratelui meu mă urmăriră în restul zilei de sâmbătă și duminică. Era una să afli că te purtai ca o scorpie cu majoritatea oamenilor, dar era copleșitor să descoperi că prietena ta cea mai bună dispărută era la fel de rea. Dacă eram așa niște nesimțite, de ce se mai deranjase lumea să ne caute?

– Teama și popularitatea merg mână-n mână, am mormăit eu, oprind uscătorul de păr.

Am încremenit, uitându-mă la reflexia mea. De unde naiba a venit asta? Ghidul de supraviețuire în liceu pentru scorpii? Aplecându-mă înainte, mi-am dat cu luciu de buze și am inspirat adânc.

Nu avea să fie ciudat.

Ieșind din baie, mi-am luat noul telefon sclipitor pe care tata mi-l cumpărase în noaptea precedentă. Vechiul telefon era unde-mi erau amintirile.

Nu avea să fie ciudat.

Am băgat poza cu mine și Cassie în buzunarul de la spate al blugilor mei foarte strâmți și am coborât la parter. Pulsul îmi bătea nebunește. Astăzi urma să mă întâlnesc cu Del – iubitul meu.

Va fi așa de ciudat!

Am hoinărit prin camerele imense de la parter, ajungând în cămară pe trei căi diferite, până când m-a strigat mama.

Ajunsese.

Toate gândurile despre ciudatul bilet pe care-l găsisem dispărură în timp ce mă îndreptam lent spre foaier, care ar fi putut găzdui un mic trib. M-am oprit chiar înainte de arcadă și m-am uitat pe furiș după colț.

Del stătea lângă mama mea. Mi-am dat seama că era mai înalt decât ea, dar nu la fel de înalt precum Carson. Era cam deșirat, avea un păr brunet ciufulit artistic, cu șuvițe vag blonde. Pielea-i era bronzată, ochii – de culoarea ciocolatei cu lapte. Era frumos. Nu era deloc rău, am constatat. Puloverul cu anchior pe care-l purta avea mânecile suflecate până la coate, dezvăluindu-i antebrațele puternice. Mâinile le avea băgate în blugii spălăciți.

– Sammy, zise el. Del avea un zâmbet electrizant, genul din revistele cu celebrități – perfect, prea perfect. Se uită la mama mea, care încuviință din cap, și apoi porni spre mine. Mă bucur așa de mult să te văd, iubito! N-ai idee.

Am încremenit.

Expresia lui se șterse, iar eu m-am simțit ca și cum eram scoasă afară din cameră și aruncată într-o buclă ciudată a timpului. Totul se făcu gri și alb.

Del mă implora, mă ruga din ochi în timp ce înainta. Din el emana disperarea, dar era și mânios – foarte mânios. Inima-mi bătea cu forță în

timp ce furia creștea în mine, corespunzând cu a lui și umbrind-o.

Încinind, am clipit și am făcut un pas în spate. Imaginea – viziunea – nu mai era. Nu știam dacă era o amintire sau doar

îmi imaginam.

– Ești bine, Sammy? Întrebă Del, oprindu-se brusc.

Mă simțeam amețită. Mama avea pe chip aceeași expresie din ziua precedentă. Suferindă. Îngrijorată.

– Sunt bine.

Zâmbetul reveni pe chipul lui Del, și parcurse restul distanței, petrecându-și brațele în jurul meu și ridicându-mă. O fărâșă de panică mă cuprinsese în timp ce el mă strângea tare în brațe. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui și am încercat cu disperare să găsesc ceva familiar în îmbrățișarea lui sufocantă.

Del scoase un sunet profund din gât în timp ce-și îngropă capul în părul meu.

– La naiba, Sammy, să nu mă mai sperii niciodată așa!

Nu puteam să răspund sau să respir. Gândurile mele se învârteau întruna. „Nu te cunosc. Nu te cunosc.“ Mereu și mereu... „Nu te cunosc.“

Când m-a lăsat jos, a trebuit să mă lupt cu impulsul de a fugi. Mama mea ne privea peste umărul lui, strângând de aurul din jurul încheieturilor ei.

În spatele ei se deschise ușa de la intrare, și intră fratele meu. Părul îi era lipit de obraji din cauza transpirației. De degete

îi atârna un iPod. În spatele lui era Carson. Inima mi-a tresăltat ciudat în piept, și m-am retras, împiedicându-mă în propriile picioare.

Del mă prinse de braț, echilibrându-mă, cu un râs bogat.

– Ești așa agitată!

– Mă întreb de ce, mormăi Scott, uitându-se la noi.

Carson avea șapca trasă peste ochi, umbrindu-i ochii extraordinari. N-am văzut decât zâmbetul cu buze strâmte adresat mamei mele.

– Salut, Del! zise Carson.

Del încuviință scurt din cap.

– Băieți, de ce nu vă duceți la subsol? Mama-i alungă spre scări. Acolo nu-mi pasă pe ce transpirați.

Privirea mea era ațintită asupra lui Carson, chiar când Del puse un braț în jurul umerilor mei. Scott se îmbrânci cu cel mai bun prieten al lui în timp ce treceau pe lângă noi. Eu am coborât privirea, incapabilă să scap de senzația că fusesem prinsă făcând ceva rău.

– Carson, poți să-i spui tatălui tău că am nevoie de el luni dimineață la prima oră? Vocea mamei răsună prin casa mare. Copacii din jurul casei de la piscină trebuie tunși...

Del râse, clătinând din cap.

– Nu știu de ce fratele tău pierde vremea cu Carson.

Eu am ridicat capul, încruntându-mă.

– Bănuiesc că-i place de el.

– N-au nimic în comun.

Del mă luă de mână, conducându-mă prin arcadă, spre o mică sală de relaxare care-mi plăcea. Poate că-mi plăcuse și înainte,

iar el știa asta. Speranța se aprinse. Îmi aruncă un zâmbet mortal peste umăr.

I-am zâmbit și eu, gândindu-mă că-mi plăcea zâmbetul lui.

– Carson pierde des vremea pe aici? întrebă el, trăgându-mă pe canapea lângă

el, ținându-mă de mână.

– Chiar nu știi. Am privit mâinile noastre unite. A lui era mult mai mare. Era aici vineri, dar...

– Nu-ți amintești. Corect. Mă strânse de mână. Tot uit. Oh, aproape că am uitat de asta. Îmi dădu drumul și băgă mâna în buzunar. Scoase o cutie plată albastră. Voiam să-ți returnez asta.

– Să-mi returnezi?

– Da, ție... l-ai lăsat la mine înainte să... mă rog, înainte să se întâmple totul. Își feri privirea, înghițind. L-am pus la loc în cutie pentru tine.

Scoțând capacul, am ridicat bucata de bumbac. Se vedea un lăncișor de argint, iar la capătul lui o inimă strâmbă. De la Tiffany. Recunoșteam o cutie de la Tiffany când vedeam una, dar nu știam ce băiat mi-o dăruise. Purtaşem eu asta?

Del încuviință din cap, luând cutia și punând-o deoparte.

– Nu ți se pare nimic familiar la acest colier?

Am clătinat din cap.

– De ce l-am dat jos?

El coborî genele. Trecu un moment îndelungat înainte de

a răspunde:

– Ai vrut să... faci un duș.

– De ce am vrut să fac duș la tine?

Del ridică din sprâncene, iar obrajii i se înroșiră.

– N-ai vrut să te întorci acasă fără să faci duș, pentru că noi...

Privirea mi-a picat pe inimă, și am înțeles treptat.

– Am făcut...sex?

El își frecă puntea nasului și încuviință din cap.

Căldura se întinse pe obrajii mei și în jos pe gât. Făcuserăm sex, iar eu nici măcar nu-mi aminteam.

– A fost prima dată pentru mine?

Del clătină din cap, oftând ușor.

– Nu. Sammy, suntem împreună de câțiva ani.

Nu știam ce era mai rău: să port această conversație extrem de ciudată sau să nu-mi amintesc nici măcar de prima experiență cu el. Cu mâinile tremurânde, mi-am prins lăntișorul de argint în jurul gâtului. Mi se părea incredibil de greu din cine știe ce motiv. Un val de frustrare m-a străbătut, făcându-mă să mă înfior. Cum se putea să nu-mi amintesc nimic din toate astea? Lacrimile mi se adunau în ochi, iar nevoia de a fugi mă lovi iar în stomac.

– Nu-i nimic. Del se forță să zâmbească. Părinții tăi m-au avertizat că nu-ți vei aminti nimic. Și așa este, corect? Nici măcar noaptea în care ai dispărut?

Mi-am simțit genunchii slabi când m-am ridicat.

– Nu-mi amintesc nimic. Ieri a trebuit să o întreb pe mama când este ziua mea. Am râs sugrumat când m-am întors spre el. Doctorul zice însă că s-ar putea să-mi recuperez amintirile.

El se foi pe canapea, iar ochii i se întunecară până când ajunseră aproape la fel de negri precum pupilele.

– Pot să fac ceva să te ajut? Vocea-i deveni serioasă. Pentru

că mereu te-am sprijinit, Sammy, și mereu o voi face.

M-am încruntat, gândindu-mă că ăsta era un mod ciudat de a pune problema.

– Ceva? insistă el.

„Mă îndoiesc.“ Dar, în timp ce continuam să mă uit la el, mi-am dat seama că poate ar fi ceva.

– Ne-am văzut în noaptea în care am dispărut? Când el încuviință din cap, entuziasmul începu să bâzâie în mine precum bătăile rapide ale aripilor de colibri. Era un început. Ce am făcut în afară de...

– Era sâmbătă seara târziu, iar noi doar petreceam timp împreună și stăteam de vorbă. Printre altele, adăugă el cu un rânjel, ne uitam la filmări mai vechi de la meciurile mele de baseball.

„Excitant.“

– Știi când am plecat?

– În jur de ora 21.00. Eu am vrut să petrecem timp cu Trey, dar tu ai primit un mesaj.

– Stai! Cine-i Trey?

Del se lăasă pe spate, punându-și picioarele pe măsuța de cafea. Nici măcar nu fu nevoie să-mi amintesc de mama ca să știu că ea s-ar enerva dacă ar vedea asta.

– Trey e un bun prieten de-al meu. A fost iubitul lui Cassie, dar s-au despărțit cu câteva zile înainte ca... ea să dispară.

– Avea iubit?

M-am așezat lângă el, dornică să aflu mai multe.

El încuviință din cap.

– Se certau. Mult. Certurile lor erau o sursă de distracție pentru toată lumea.

– Noi ne certam?

– Nu. Niciodată, zise el repede. Aveam – avem relația perfectă. Se aplecă, atingându-mi obrazul cu buzele. Exact ca părinții noștri.

Se declanșară semnale de alarmă. Din câte văzusem eu, părinții

mei nu aveau o relație perfectă. De când venisem eu... acasă, nu-i văzusem nici măcar atingându-se sau stând în aceeași încăpere împreună mai mult de câteva minute. Mi-am făcut de lucru cu inima de argint.

– Deci... am primit un mesaj și am plecat?

– Da. Se lăsă pe spate. Pe buzele lui s-a văzut dezamăgirea, iar eu m-am simțit ca și cum făcusem ceva greșit. Cred că era de la Cassie, dar n-ai zis. Ai plecat furioasă de la mine de acasă.

– Furioasă pe Cassie?

El clătină din cap.

– Nu știi. Tu și Cassie aveți o...

– Rivalitate? Asta mi-a zis fratele meu.

– Nu minte. Cassie... uau, cum să o spun fără să par un nemernic? Expiră lent. Cassie voia să fie ca tine. Mereu a vrut. În ochii ei, tu aveai totul. Copia tot ce făceai. Dacă nu-ți plăcea

de cineva, nici ei nu-i plăcea. Dacă voiai pe cineva, voia și ea. Toată lumea știa.

Am arcuit o sprânceană.

– Bine...

– Nu încerc să vorbesc urât despre ea – mai ales ținând cont de circumstanțe. Doamne, s-ar putea să fi murit. Mă văzu tresărind și își ceru imediat scuze. Îmi pare rău, dar știi la ce mă refer. Cassie provoca probleme. Chiar și nouă.

– Credeam că noi nu ne certam.

În stomac începeau să mi se formeze mici mingi de neliniște.

El își feri privirea.

– Nu ne certam certam. Cum am zis, eu te sprijin. Dar uneori Cassie era... deplasată când tu nu erai de față.

– La ce te referi?

Privirea lui se întoarse spre a mea, apoi se concentrează asupra capului masiv de căprioară de pe perete.

– Venea pe la mine, chiar dacă noi eram împreună și Trey este prietenul meu.

Mă așteptam să simt un val de gelozie, dar n-am simțit nimic.

– Îți place de Cassie?

Pe chipul lui se văzu surpriza.

– Da, adică, putea fi interesantă. Și apoi miși ochii și subție buzele. De ce mă întrebi?

Am deschis gura, dar n-a ieșit nimic. Aveam senzația că mai pusesem întrebarea asta, însă cu mai multă emoție în spatele ei. Furia era acolo. Și dezamăgirea. Dar nu mai era nimic atașat acestor emoții. Era ca și cum sentimentele mele erau baloane ce pluteau îndepărtându-se, cu nimic de care să le prind.

Am ridicat din umeri.

– Mi s-a părut că nu o plăceai. Cred că nici Scott nu o plăcea.

– Era greu să te înțelegi cu Cassie. El veni mai aproape, punând o mână pe genunchiul meu îndoit. Mușchii mi s-au încordat instantaneu. Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea în care voi două ați dispărut. Nici măcar nu știu dacă voi două chiar ați fost împreună. Și nu vreau să vorbesc despre ea. Vreau să

vorbim despre noi.

– Noi? am zis eu.

El întinse mâna liberă spre mine.

– Vino aici!

Pulsul mi-a crescut, și nu voiam să vin aici. Dar el aștepta cu zâmbetul lui răbdător pe chipul frumos, iar eu nu voiam să-i rănesc sentimentele. Probabil era greu pentru el. Eram iubita lui și eu nu-mi puteam aminti nici măcar un singur detaliu despre el sau relația noastră. M-am apropiat până când picioarele

mele s-au lipit de ale lui.

Mâna lui ajunsese pe ceafa mea, ghidându-mi capul spre pieptul lui. Oftă neregulat, atingându-mi fruntea cu buzele.

– Nu credeam că voi mai putea face asta. Este ca și cum aș primi o a doua șansă.

– Este? am șoptit eu confuză.

– Da.

M-a sărutat pe tâmplă.

Am petrecut întreaga după-amiază stând de vorbă, ceea ce m-a ajutat să-l cunosc din nou. Evident că începuserăm să ieșim la începutul primului an de liceu și, după Del, toate prietenele mele erau geloase. Tații noștri erau parteneri de afaceri, lucrând în Philadelphia, în vreme ce mamele noastre nu munceau. Aparent, între companiile taților noștri era o afacere uriașă. Ceva în legătură cu tranzacții bursiere și transfer între companii – nimic despre care să am habar.

Vacanțele le petreceam în fiecare an în Catskills cu familiile și vara făceam diferite excursii. Anul trecut fuseserăm aleși regele

și regina balului și era de așteptat să câștigăm și anul ăsta – lucru de care Del era mândru. La școală plecam când voiam, luam prânzul în afara campusului, chiuleam împreună de la ore și aparent nimeni nu ne oprea. Yale era viitorul nostru, și am avut senzația că oamenii se așteptau ca noi să rămânem împreună. Pentru totdeauna. A doua sau a treia generație de copii plini de bani, precum familiile regale. Așa mi se părea.

Exista o întreagă viață cu el de care eu eram complet detașată. Deși încercam cât puteam de mult, nu vedeam sau simțeam nimic. Așa că l-am lăsat să vorbească despre el, lucru la care a excelat. Juca în echipa de baseball a liceului și era la al doilea BMW personal, iar echipa lui preferată era Yankees. Acasă avea un întreg etaj pentru el. N-avea frați sau surori. Avea câțiva veri și un bunic care condusesese una dintre cele mai mari companii de tranzacții de acțiuni din New York.

– Tații noștri ar putea să cumpere și să vândă orașul ăsta, zise el, răsucind o şuviță din părul meu pe un deget. Mă rog, mama ta ar putea, de fapt.

– De ce? am întrebat eu, probabil pentru a suta oară.

– Banii provin de la familia tatălui meu, explică el cu mândrie. Și de la a familiei mamei tale. Familia ei a investit în calea ferată înainte să ia avânt sau ceva de genul ăsta. Nu-i miliardară, nu vine nici pe departe cu capitalul pe care-l aduce tatăl meu, dar are bani moșteniți.

M-am chinuit să nu îmi dau ochii peste cap.

– Știi cu ce s-a ocupat tatăl meu înainte să o cunoască pe mama mea?

El ridică din umeri.

– A fost la Yale, evident, cu o bursă. Cred că mama lui a fost profesoară și tatăl lui a lucrat în construcții. Amândoi au murit cu ceva ani în urmă. Îmi pare rău!

Am cugetat un moment la bunicii defuncți de care nu-mi aminteam. Ce porcărie!

– Păi, bănuiesc că a fost norocos că a cunoscut-o pe mama.

– Oh, da, cu siguranță. Del râse. Nu avea nimic înainte să o cunoască. Tatăl ei l-a băgat în afacere. Dacă n-ar fi fost mama ta, nu știu cât de departe ar fi ajuns tatăl tău. Dar tatăl meu a fost pregătit să conducă compania – la fel ca mine. Mă sărută din nou pe obraz. Și fiul meu va fi.

Am făcut ochii mari. Fiul lui? Bleah! Mi s-a făcut greață, aveam alergii chiar și numai la idee.

Conversația se liniștește, și brațul mă furnică, pentru că era strâns între corpurile noastre. M-am gândit în treacăt să-i spun despre biletul găsit, dar am hotărât să nu.

– Ce-mi plăcea?

Del își retrase capul, căutându-mi ochii.

– În afară de mine?

„Bine, nu e amuzant.“ Am încuviințat din cap, cu ochii mișiți.

– Îți place să faci cumpărături. Del râse, trecând cu degetele peste obrazul meu. Băutura ta preferată este vodca cu suc de fructe. Știi să te distrezi. Ești dezlănțuită. De data asta, când se aplecă, buzele lui le întâlniră pe ale mele. Sărutul fu scurt. Bine, de obicei, ești mult mai dezlănțuită de atât.

– Îmi pare rău! M-am înroșit. Am vrut să întreb dacă am vreun hobby.

În ochii lui se citea confuzia.

– Cumpărăturile pot fi considerate un hobby?

– Nu cred.

– Mereu ți-a plăcut să vizitezi vechiul câmp de luptă, zise el după câteva momente. Obișnuiai să te duci cu tipa aia Julie și petreceai toată ziua acolo.

Cred că-ți plăcea istoria. Sau poate doar macabrul.

„Uau!“ Singurul lucru mai puțin superficial pe care-l făceam era să petrec timp într-un cimitir imens cu o fată care nu-mi

mai era nici măcar prietenă. Chiar începeam să mă urăsc. Del vorbi o vreme despre viitorul sezon de baseball, plângându-se despre brațul cu care Carson arunca. El era aruncător, și nu

se plăceau.

Când mama trecu pe acolo și-l întrebă pe Del dacă voia să ni se alăture la cină, el refuză politicos. Familia era în oraș. Înainte să plece, am scos poza din buzunar și i-am arătat-o.

– Știi unde a fost făcută?

Del se uită câteva secunde la poză, apoi o întoarse. O expresie distantă i se strecură în ochi, înăsprindu-i.

– A fost făcută acum câteva luni, de Anul Nou. Mureați de frig în rochiile alea. Sexy, dar mureați de frig. Râse scurt. Eram în Philly. Ai adormit înainte de miezul nopții.

Cu cât aflam mai multe despre mine, cu atât mai mult îmi venea să mă dau cu capul de măsuta de cafea.

– Cine era cu noi?

– Trey, dar și el a adormit.

– Deci ați rămas doar tu și Cassie.

Buzele lui se subțiară.

– Da, noaptea aia a fost nașpa.

Ce mi se părea ciudat era că părea să nu o suporte pe Cassie, dar noi trei sau patru petreceam mult timp împreună. O tolera pentru că era prietena mea?

Am oftat.

– Îmi doresc să-mi pot aminti ceva. Ea încă este pe acolo pe undeva, și simt că sunt singura persoană care o poate găsi.

Del își retrase brațul și se ridică.

– Poate o să pară crud, dar ea nu-i problema ta acum.

La naiba, era crud.

– Dar...

– Dar trebuie să te concentrezi la a-ți reveni și a merge mai departe cu viața ta. Își trecu o mână prin păr, încruntându-se. Cred că-i mai bine dacă renunți chiar acum. Oamenii o caută.

Tu trebuie să ai grijă de tine.

Privirea mi-a căzut pe poza cu mine și Cassie. Crezusem că păream fericite în acea poză, ca niște prietene adevărate, dar, cu cât o studiam mai mult, cu atât vedeam mai bine – zâmbetele noastre tăioase, răceala din trăsăturile noastre aproape identice.

Toată lumea voia să uit de ea, să trec mai departe. De parcă fata asta nu lipsea. Ca și cum nu existase vreodată. Și, în timp

ce treceam cu degetul peste partea ei din poză, mi-am dat

seama că nu puteam să fac asta. Așa cum nu puteam să fiu persoana care fusem. Acea Samantha încă lipsea, blocată oriunde era și Cassie, și poate că ea ar fi fost în stare să-i dea drumul lui Cassie, dar eu nu puteam.

Capitolul 5

Cu câteva zile înainte, mi se păruse o idee grozavă să mă întorc așa repede la școală. Dar, luni dimineață, în timp ce mă plimbam prin dormitorul meu, eram îngrozită. Anuarele rămăseseră nedeschise pe biroul meu, și, deși ar fi trebuit să mă familiarizez cu numele și fețele colegilor mei, mi-am petrecut timpul încercând să-mi accesez e-mailul și contul de Facebook. N-am avut noroc. Fiecare website arăta prea multe încercări

de conectare eșuate, iar eu nici măcar nu puteam să răspund la întrebările personale pentru recuperarea informațiilor. Era posibil ca altcineva să fi încercat să acceseze acele conturi? Probabil cât lipsisem. Avea sens.

Când Scott a apărut în dormitorul meu, mi-a dat un orar al clasei mele. I-am mulțumit recunoscătoare.

– Așa mergi îmbrăcată?

Am privit nelămurită în jos. Eram îmbrăcată în blugi și un pulover gri peste cămașă.

– Ce are?

– Nimic. Ridică din sprâncene. Dar, de obicei, te îmbraci de parcă mergi la parada modei, nu la școală. Mă rog, nu mereu. Adică, înainte de Cassie, te îmbrăcai așa, dar, după ea, nu prea.

– Oh. Jenată, m-am uitat la dulap. După spusele lui Del, Cassie făcea tot ce făceam și eu, dar uneori părea invers. Să mă schimb?

– Nu, haide! O să întârziem dacă nu ne grăbim.

Mi-am luat geanta tip poștaş și l-am urmat prin casă în garaj. Bentley-ul nu mai era, dar erau un Porsche roșu și un Audi nou alb.

– Mama a vrut să-ți spun că la dirigenție o să te vezi cu consilierul de orientare școlară, zise Scott, oprindu-se în fața Audiului. Deschise portiera din spate, aruncându-și rucsacul înăuntru. Cred că a zis ceva de genul că vă veți vedea de trei ori pe săptămână.

– Poftim? am replicat eu.

El făcu o grimasă.

– Da. Când ajungi acolo, trebuie să te duci la secretariat.

Am urcat pe locul din dreapta, strângându-mi geanta la piept.

– Vorbești serios? Toată lumea o să se uite la mine ca la o ciudată. Și acum, trebuie să mă văd și cu un terapeut?

– Sam, nu cred că-i un psiholog adevărat. Apăsă un buton la parasolar. O clipă mai târziu, poarta garajului gemu și se zgudui, deschizându-se. Lumina puternică a soarelui intră prin geamuri. Și ție mereu ți-a plăcut când oamenii se holbau la tine, indiferent că era de bine sau de rău.

– Păi, nu mai sunt aceeași persoană! m-am răstit eu.

El se uită la mine.

– Mda, încep să văd asta.

Oftând, priveam drept înaintea în timp ce el dădea cu spatele.

– Eu n-am mașină?

Scott râse, în timp ce întorcea mașina.

– Aveai. Una chiar frumoasă, dar ai avariat-o.

– Da?

El încuviință din cap, luând-o ușor cu mașina pe aleea noastră lungă.

– Într-o noapte, tu și Cassie v-ați îmbătat. Ai intrat într-un copac, și tata a trebuit să tragă tot felul de sfori ca poliția să spună că a fost un accident din cauza stării carosabilului. A fost destul de supărat o vreme.

Am deschis gura. Trecură câteva secunde înainte să mă gândesc să spun ceva.

– Nu cred că vreau să mai știu despre mine.

O altă privire ciudată aruncată spre mine, apoi clătină din cap.

– Ce ciudat!

N-am zis nimic până când mi-am dat seama că el încetini

în apropiere de drumul principal și trase pe dreapta.

– De ce ne oprim?

– Mereu îl iau pe Car. El are motocicletă, dar administrația școlii nu permite ca el să vină pe motocicletă la școală.

Carson pe o motocicletă? Serios, ce putea să fie mai sexy de atât? Mi-am lungit gâtul, zărind o casă din cărămidă cu două etaje. Pe aleea mică se afla o motocicletă acoperită.

– Locuiește pe proprietatea noastră?

– El și tatăl lui locuiesc în casa noastră pentru invitați, îmi explică Scott. Tatăl lui lucrează pentru chirie și pentru salariul de rahat pe care i-l plătește tata. Ceva ce ție îți place să-i amintești.

Am tresărit.

– Unde-i mama lui?

– A murit. Cancer. Fără asigurare de sănătate – treimea dificultăților.

Carson se opri în fața portierei pasagerului și apoi își dădu seama că eu eram deja acolo, holbându-mă ca o idioată la el. Încruntându-se, ocoli prin fața mașinii și se strecură pe locul din spatele lui Scott. Nu se uită la mine.

– Ea ce caută aici?

Scott se uită în oglinda retrovizoare.

– Obişnuia să vină cu Cassie, frate.

– Oh, da, corect.

Privirea lui foarte luminoasă s-a uitat pentru o secundă la fața mea, și am simțit cum pielea-mi arde într-un mod plăcut, amețitor. Se lăsă pe spate, aruncând un braț peste bancheta din spate, întinzându-se leneș, arogant.

Mașina porni, iar eu încă mă holbam la el. Ochii de un albastru fără fund, misterios ai lui Carson reveniră în sfârșit la ai mei.

El coborî privirea, și mi-am dat seama că se uita la colierul meu. Pe buze îi apăru un rânjel.

– Ce mai faci, Sam?

– Nimic, am zis eu.

De ce nu-mi puteam retrage privirea? Era ca și cum o veche parte din mine era curajoasă, vedea ceva ce-i plăcea și refuza să mă lase să mă întorc.

Scott își dresе vocea, dar nu zise nimic.

Un mușchi începu să zvâcnească în maxilarul lui Carson.

– Este devreme, iar eu chiar nu sunt în stare să fac schimb de insulte cu tine, așa că putem să trecem peste asta? Da, n-am mașină. Nasol. Hainele mele nu

costă cât o casă și tatăl meu lucrează pentru al tău. Oh, fir-ar!

Am mărit ochii și m-am înroșit de rușine.

– Am zis eu așa ceva?

El se uită cu subînțeles la mine.

Simțindu-mă cea mai rea persoană, m-am întors și m-am uitat pe geam. Stomacul mi se răsucea din nou, în timp ce mă jucam cu cureaua de la geantă. Mă ardea gâtul. Nu-mi puteam imagina că spusesem lucrurile astea cuiva, dar o făcusem. După câteva minute tensionate, Scott îl ademeni pe Carson într-o discuție despre antrenamentul de baseball, iar eu stăteam tăcută. Amândoi păreau să aprecieze asta.

Ne-am oprit să cumpărăm cafea, pentru că aparent nu era așa târziu și Scott simțea că leșină la volan. Carson își comandă o cafea neagră, Scott era la tehghea, punându-și mai mult lapte decât cafea în paharul de plastic, și eu stăteam acolo, cu mâinile zvâcnindu-mi pe lângă mine, uitându-mă la meniu. Femeia între două vârste din spatele tehghelei oftă zgomotos.

Mușcându-mi buza, am citit tot meniul de trei ori. Cafeaua – cafeaua pe care o beam eu – ar trebui să fie ceva simplu, dar nu era. Mă simțeam... pierdută.

– Hei, zise Carson din spatele meu, cu respirația caldă pe obrazul meu făcându-mă să tresar. Ești bine?

Simțind că-mi ard obrații, am încuviințat din cap.

Un bărbat din spatele meu oftă, bombănind. Am auzit rostindu-se cuvintele stupid și bogat. Nivelul meu de jenă atinse

noi cote.

Carson mă trase de la coadă, aruncându-i tipului o privire întunecată și amenințătoare.

– Care-i problema? întrebă el.

Am coborât privirea spre locul unde mâna lui era în jurul mâinii mele. Cum putea o atingere așa simplă să fie dulce ca păcatul? Probabil nu era cel mai bun lucru la care să mă gândesc, ținând cont că nu eram în stare să cer o cafea.

– Sam, zise el nerăbdător.

Ridicând privirea, am simțit îngrozită cum mi se adună lacrimile.

– Nu știu ce să comand. Vocea mi se frânse. Nu știu... ce-mi place.

Maxilarul lui se înmuie, și încuviință din cap.

– De obicei, bei un latte cu vanilie. Se opri, coborând mâna. Te-am văzut bând asta. Stai aici și comand eu!

Am așteptat deoparte cât el a dat comanda. Oamenii se uitau la mine. Mă simțeam ca un copil, incapabilă să realizez cea mai simplă sarcină. Voiam să mă ascund undeva. N-aveam nici o îndoială că pentru Carson eram o idioată.

Când reveni cu cafeaua mea, puse capacul peste pahar.

– Ai grijă! Este fierbinte.

– Mulțumesc!

Am cuprins paharul cu mâinile, bucurându-mă de căldura ce se simțea prin manșonul de protecție.

N-am vorbit restul drumului până la școală, ci doar am observat peisajul necunoscut. Multe dealuri, proprietăți vechi și puține cartiere fix printre indicatoarele pentru câmpul de luptă. Orașul exista de mult, și, după cum arăta, erau mulți bani moșteniți.

Nici o scânteie de recunoaștere când am văzut liceul Gettysburg. Era o clădire mare din cărămidă ce-mi amintea de câteva cămine adunate laolaltă, înconjurată de copaci și cu un pavilion întins.

Cu inima-n gât, i-am urmat pe băieți prin parcare. La intrarea din față era o

pancartă alb cu maro. CĂMINUL BATTLERS. Pe ea era desenată imaginea unui iepuraș de Paște ce părea dement.

Holurile nu erau încă foarte aglomerate, dar toată lumea se oprea când mă vedea. Se oprea și se holba. În câteva secunde, se porniră șoaptele. Plecând privirea, mi-am lăsat părul să cadă peste ochi ca să-mi protejeze fața, dar tot îi auzeam. Ochi plini de curiozitate și de o fascinație morbidă.

Inima mi-a bătut cu putere, și am strâns paharul cu cafea. Nu puteam să fac asta. Nu când toată lumea se holba. Lucrurile doar aveau să se înrăutățească. Știau că nu-mi aminteam nimic? Poate că mama avea dreptate. Ar fi trebuit să aștept.

Scott mergea alături de mine, cu spatele drept. Când m-am uitat la el, arunca priviri ucigătoare către toată lumea. Copiii se întorceau repede, dar asta nu-i oprea din a vorbi. De cealaltă parte a mea, Carson privea liniștit în jur. N-aveam idee la ce se gândea. Era jenat să fie văzut cu mine? Nu puteam să-l învinovățesc.

M-au lăsat într-un foaier înconjurat de pereți de sticlă. Zâmbetul secretarei plinuțe a fost compătimitor în vreme ce mi-a ordonat să iau loc pe unul din scaunele inconfortabile. De fiecare dată când priveam peste umăr, mi se părea că grupul de copii adunați în afara camerei se mărea. Eram ca un accident de mașină înfiorător, și toată lumea trebuia să se oprească

să se uite.

O femeie îmbrăcată îngrijit apăru pe holul îngust, punând în sfârșit capăt chinului meu. Își aranjă ochelarii.

– Domnișoară Franco, ești gata?

M-am ridicat, mi-am luat geanta și am urmat-o într-un birou înghesuit. Primul lucru pe care l-am făcut când m-am așezat a fost să-i caut numele. Judith Messer, consilier de top.

Își dădu jos ochelarii, îi strânse și-i puse deoparte. Lumina de la lampa de birou se reflecta în verigheta ei cu diamant incrustat.

– Cum te simți, Samantha?

Mi se păru o întrebare incredibil de stupidă.

– Bine.

Doamna Messer zâmbi.

– Recunosc că suntem un pic surprinși că ni te alături așa repede. Am crezut că-ți vei da un răgaz să-ți... revii.

Am strâns mai tare paharul, fiind gata să încheiem cu asta.

– Mă simt foarte bine.

– Sunt sigură că te simți fizic bine, dar emoțional și mental ai trecut printr-o experiență teribil de traumatizantă, și, adăugând asta la pierderea memoriei, trebuie să fie greu pentru tine.

– Păi, n-a fost ușor. Am ridicat privirea, descoperind că mă studia atent. Am oftat. Bine, e nașpa. În dimineața asta, n-am putut nici măcar să îmi comand cafea, dar trebuie să revin la activitățile mele. Nu mă pot ascunde la infinit în casa mea.

Ea înclină capul într-o parte.

– Când directorul m-a informat că te întorci astăzi, am vorbit cu un coleg care lucrează cu oameni care suferă de amnezie. Mi-a spus că-i mai bine să fii înconjurată de lucruri care-ți sunt familiare. Nu este o idee rea să te întorci la școală, dar emoțional costul s-ar putea să fie prea mare.

– Și ce se întâmplă dacă este?

Zâmbetul ei se încordă, dar nu detalie, ceea ce mă enervă.

– Nu cred că învățătura va avea de suferit. Amnezia disociativă rareori afectează genul ăsta de lucruri, dar vom monitoriza progresul tău, pentru a ne asigura că programa generală este în continuare calea cea bună de urmat.

Am scrâșnit din dinți la avertismentul nerostit. Dacă notele mele nu erau bune, eram dată afară din școală. Mișto! Nici o presiune pentru starea mea emoțională fragilă.

– Ai putut să-ți amintești ceva?

Se lăsă pe spate, încrucișându-și picioarele.

M-am gândit să mint, dar n-ar fi fost de ajutor.

– Uneori, am gânduri sau senzații care par familiare, dar nu au sens. Când ea încuviință din cap, am inspirat adânc. De câteva ori, am văzut lucruri, frânturi, dar... nici alea n-au sens.

Încuviință iar din cap.

– Memoria ta ar putea reveni în imagini incoerente sau deodată. Nu-i nevoie decât de ceva care să declanșeze asta.

Asta știam deja de pe internet. M-am gândit la bilet, dar îmi era teamă că avea să le spună părinților mei.

– Nu mi-am amintit altceva. Este ca și cum... totul a dispărut. Când mi-am întâlnit prietenele, iubitul, n-am... simțit nimic pentru ei, ca și cum nu-mi păsa deloc. Mi-a părut rău că spuneam asta, dar un pic din presiune se mai diminuează. Asta-i groaznic, nu-i așa?

– Nu, nu este groaznic. Acum, nu ai legături formate cu ei. Zâmbi liniștitor. Să nu fii șocată dacă îți vei face noi prieteni sau vei încerca lucruri ce-i vor surprinde pe cei din jurul tău. Este ca și cum te-ai naște din nou, dar cu abilitățile necesare supraviețuirii deja prezente.

Era o perspectivă interesantă. Doamna Messer îmi mai puse câteva întrebări și apoi atinse pe scurt subiectul Cassie.

– Cum te descurci cu asta? Să știi că prietena ta este dispărută?

Am ezitat.

– Nu știu. Este ciudat. Nu mi-o amintesc deloc și, din ce-mi spune toată lumea, nu eram cele mai bune prietene, dar, dacă ea era cu mine, mă simt răspunzătoare. Adică, trebuie să-mi amintesc, ca oamenii să o poată găsi, dar nimeni nu vrea, de fapt, să vorbească despre ea.

Ea încuviință din nou din cap.

– Trebuie să înțelegi că, și dacă nu-ți vei recupera vreodată memoria, găsirea ei nu-i responsabilitatea ta.

Vinovăția ce-mi rodea stomacul spunea altceva. Dacă aș reuși să-mi fac creierul să funcționeze, pariez că i-aș conduce pe toți direct la ea.

Doamna Messer împinse o bucată de hârtie spre mine. Numărul de dulap și codul său erau pe hârtie. Mica noastră sesiune de consiliere se terminase, și mi-a luat o eternitate să-mi găsesc dulapul. A trebuit să mă uit în orar să-mi dau seama ce manuale trebuia să bag în geantă, ignorând privirile și șoaptele oamenilor din jurul meu. Am închis ușa dulapului, am inspirat adânc și am înfruntat holul aglomerat plin cu copii.

Un val de chipuri ciudate m-a întâmpinat. Nici unul nu-mi părea cunoscut. Strângând de cureaua geții, am trecut prin mulțimea de oameni. Toată chestia asta cu memoria ar fi putut să fie mai rea. Aș fi putut să fiu încă dispărută.

„Sau ai fi putut să fii moartă“, șopti o voce undeva în mintea mea.

Capitolul 6

La fiecare oră a trebuit să aștept ca profesorul să-mi spună unde să stau. După ce toată lumea a trecut peste șocul inițial de a mă vedea, colegii au început să vorbească cu mine. Punându-mi întrebări de genul „Cum te simți?” și spunând lucruri precum

„Ce mă bucur că te-ai întors“.

Doar jumătate dintre afirmații păreau sincere.

Școala nu s-a dovedit a fi o problemă. A fost nevoie de câteva minute ca să-mi dau seama unde eram la fiecare materie, dar materia nu era peste capacitatea mea de a înțelege. Veronica era la ora de literatură engleză, și m-a tras pe locul de lângă ea.

Aplecându-se peste culoarul mic, a tras de mâneca puloverului meu.

– Te-ai trezit târziu în dimineața asta?

– Nu. De ce?

Trecu cu privirea peste mine.

– Doar că ce porți nu-i chiar...

– Drăguț, sugeră Candy, dându-și părul negru peste un umăr. Adică, este grozav pentru weekend, dar eu știu că ai haine mai drăguțe în dulapul tău.

– Noi râvnim la dulapul tău, de fapt. Veronica chicoti în timp ce bătea darabana cu unghiile în banca ei. Bine, râvnim și la Del.

– Oh, fată, ce am mai vrea noi! Candy își făcu vânt în dreptul obrazilor. A zis

că trece pe la tine ieri. A venit?

– Da, a venit. Am scos colierul, arătându-li-l. Mi-a dat ăsta înapoi. L-am lăsat la el acasă.

Buzele Veronicăi tresăriră înainte să ia forma unui zâmbet larg.

– A fost greu? Să-l vezi când... nu-ți amintești de el?

Am încuviințat din cap.

– A fost diferit, dar... am recuperat.

Candy se uită cu subînțeleș la Veronica.

– Pun pariu că ați recuperat.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu în felul ăla. Doamne, este ca un străin pentru mine.

Veronica nici nu clipi.

– În dimineața asta, vorbeam cu Trey, și a zis că Del a fost destul de fericit după ce te-a văzut. Astea-s vești bune, corect?

– Da, legat de... Trey. Cum este el?

Dintr-odată, ambele fete păliră.

– Cum adică? Întrebă Veronica.

– Ieșea cu Cassie, corect? Este în regulă?

Două locuri mai încolo, un băiat cu părul negru pufni și se întoarse. Chipul lui era groaznic de palid. Ochiul oblic îi erau trasați cu un creion negru.

– Trey se descurcă grozav. La dirigenție era cu limba în gura ei. Arătă spre Candy, cu un deget ce avea unghia dată cu ojă neagră. Probabil ăsta-i modul

lui de a face față.

Obrajii bronzati ai lui Candy căpătară o nuanță de roșu, dar Veronica se aplecă înainte. Pieptul aproape că îi ieșea din bluza cu decolteu adânc. Nu avu nici un efect asupra tipului de lângă ele.

– Uite ce e, Pham sau Rață Lungă, cum te-o chema, vezi-ți de treaba ta! Conversația asta nu te privește. Și poate ești doar gelos. Ochii ei îl priveau ca niște lasere puse pe distrus. Poate îți dorești ca Trey să fie cu limba în gâtul tău.

– Veronica! am exclamat eu, jenată pentru băiat și pentru ea.

Fără vreun alt cuvânt, băiatul se întoarse în scaunul lui. Ceafa

i se înroși. M-am întors spre Veronica, dar ea îi zâmbea lui Candy.

– Nu-i vina mea că el vrea să fie cu mine, zise ea făcându-i cu ochiul.

Candy chicoti.

M-a cuprins furia, dar profesoara intră, iar ora începu. Poate că nu știam cine eram, dar știam că ceea ce făcuse Veronica era greșit. Când sună clopoțelul, mi-am luat lucrurile și am ieșit în grabă din sală, ignorând încercările Veronicăi și ale lui Candy de a-mi atrage atenția.

L-am prins pe băiat din urmă, luându-l de braț.

– Uite, îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

Acesta era mai scund decât mine și fu nevoit să-și încline capul spre spate pentru a-mi întâlni privirea. Chiar și așa, abia-i puteam vedea ochii prin părul vopsit.

– Poftim?

– Am zis că-mi pare rău pentru felul în care s-au purtat. Nu a fost corect.

Obrajii lui rotunji se înroșiră, iar el își retrase brațul.

– Serious? Râse. Copiii treceau pe lângă noi. Unii se opreau și se holbau cu gura căscată. Asta-i ceva ireal. Regina scorpie își cere scuze pentru puii ei de scorpie. Mă rog. Nu vorbi cu mine!

M-a lăsat în mijlocul holului, cu gura căscată. Un sunet ascuțit s-a auzit ca prin ceață. Pe coloană am simțit un fior. M-am întors spre dreapta. Sursa sunetului era blocată de un bloc de corpuri în mișcare.

Zărind o rochie roșie din satin, colanți negri și un păr roșcat, am simțit cum îmi tresaltă inima în piept. Firele de păr de pe braț mi s-au ridicat când am auzit un râs batjocoritor.

Apoi, am văzut-o. Stătea lângă fântâna arteziană, cu buzele bosumflate date cu un ruj asortat rochiei – nu aceeași rochie ca în poza pe care o aveam la mine. Ceva... ceva era în neregulă

cu rochia.

Am făcut un pas înainte, chiar în calea unui tip solid. El a râs, prinzându-mă de umeri înainte să cad.

– Ai grijă, Sammy! Nu vrei să ajungi iar la spital.

– Scuze, am murmurat eu, țășnind pe lângă el.

Locul de lângă fântână era gol.

Trecând cu mâna peste frunte și prin păr, m-am întors și m-am dus în grabă la ora de biologie. Țintind spre o bancă din spate, m-am așezat și am început să cotrobăi prin geantă, respirând gâfâit și sacadat.

Chiar o văzusem pe Cassie? Vedenia nu semăna cu celelalte. Cu mâini tremurânde, am pus caietul pe bancă și am cotrobăit după un pix. Am închis ochii pentru câteva secunde, mi-am recăpătat controlul asupra respirației și apoi am deschis ochii.

O bucată de hârtie împăturită în formă de triunghi era chiar în fața genții mele

deschise. Ar fi putut să fie înăuntru și să
cadă sau...

Am privit repede în jur, dar nu era nimeni lângă mine.

O parte din mine nu voia să o citească; nu voiam nici măcar să încerc să-mi dau seama cum ajunsese în geanta mea sau dacă picase din cer. Existaseră ocazii, oportunități la primele trei ore. Cineva ar fi putut să o strecoare acolo. Inspirând superficial, am desfăcut bucata de hârtie.

Pe stânci era sânge. Sângele ei. Sângele tău.

M-am holbat la cuvinte până când au devenit neclare pe hârtia galbenă. Sângele lui Cassie... sângele meu pe stânci? Mi s-a
făcut greață.

– La ce te uiți?

Tresărind la vocea neașteptată, am pus mâna peste bilet și am ridicat privirea. Doi ochi de un albastru vibrant, culoarea safirelor șlefuite, se uitau în ai mei. Carson se așeză pe locul de

lângă mine.

– De ce stai aici? am întrebat eu, împăturind repede hârtia.

El arcui o sprânceană.

– Aici stau.

Am băgat biletul în geantă.

– Da?

– Da, sunt partenerul tău de laborator. Am fost tot anul, Sam. Carson își propti cotul pe masă, sprijinindu-și obrazul în pumnul strâns. Deci, ce faci?

– Eu... nu-mi găsesc pixul.

Mi-l oferi pe al lui.

– Dar tu?

Un colț al buzelor lui se curbă în sus.

– Mai am multe. Am o obsesie pentru pixuri. Le tot adun.

Nu mi-am dat seama dacă glumea, dar am zâmbit și am luat pixul. Degetele ni s-au atins, și un șoc mi-a urcat pe braț. Am ridicat privirea, ochii ni s-au întâlnit. Încă ținea pixul, dar privirea lui era precaută.

– Mersi? am zis eu, trăgând ușor.

Carson îi dădu drumul.

– Cum este în prima ta zi înapoi?

Am râs în sinea mea.

– E grozav.

– Vrei să detaliezi?

– Sunt surprinsă că ești curios.

Mă privi un moment și apoi se dădu înapoi, încrucișându-și brațele peste pieptul lat.

– Păi, eu doar încercam să fiu amabil și să fac conversație. De

obicei, doar ne uităm urât unul la celălalt și facem schimb

de insulte. Putem să revenim la asta dacă vrei.

– Nu. Vocea mi-a răsunat tristă. Nu vreau asta.

Carson încercă să ascundă licărirea de surpriză cu un râset scurt, dar am văzut-o.

– Oh, bine...

Emoțiile au ieșit ca un vârtej la suprafață – suferință, furie, confuzie.

– Îmi pare rău că am fost așa o scorpie cu tine de când... mă rog, dintotdeauna. Chiar îmi pare rău. Dar putem să o luăm

de la capăt?

Se uită la mine cu ochii mari. Expresia îi era imposibil de citit.

Clătinând din cap, m-am întors spre fața clasei. De ce mă deranjasem? Nu era ca și cum niște simple scuze aveau să repare anii în care fusesem rea. Și venirea în ajutorul meu în această dimineață în cafenea nu însemnase un steag alb al prieteniei fluturat de Carson.

– Bănuiesc că nu.

– Sam...

– Las-o baltă! am mormăit eu.

Deschizând caietul, am încercat să citesc notițele la biologie, notițe de care nu îmi aminteam, când am văzut-o pe Candy în fața clasei.

Se uită direct la mine, plimbându-și privirea între Carson și mine. Când îmi surprinse privirea, își arcui sprâncenele. Am ridicat din umeri și am revenit la cititul notițelor pentru care clar nu depusesem prea mult efort. Pe durata întregii ore nu m-am uitat nici măcar o dată la Carson, dar prezența lui era oricum copleșitoare. Fiecare parte a corpului meu era conștientă de mișcările lui. Când scria notițe sau când trecea cu mâna peste piept ori își flexa încheietura dreaptă. Până la pauză, aveam nervii întinși la maximum. Am țâșnit din clasă ca un animal captiv speriat.

Prânzul nu se dovedi foarte diferit.

A trebuit să stau singură la rând, și nimic nu părea comestibil. M-am decis la pizza, am luat o sticlă de apă și m-am uitat la mese. Veronica era în spate, fluturând mâna ca un controlor de trafic aerian. Obișnuindu-mă cu privirile, m-am îndreptat spre ea.

– Am auzit că nu-și amintește nimic, șopti o fată. Adică, a fost nevoie să i se spună propriul nume. Ce nebunie!

– Păi, cu siguranță a uitat cu cine era prietenă, răspunse mai tare o altă fată. Astăzi, am văzut-o vorbind cu Louis pe hol.

A înghețat iadul.

Trecând pe lângă o altă masă, am auzit un tip zicând:

– Nu sunt sigur care voiam să se întoarcă. Ambele au cel mai...

M-am grăbit, nedorind să aud restul frazei. Am trecut pe lângă fratele meu, care stătea lângă o blondă frumușică. Nu au părut să mă observe, pentru că se sărutau.

Așezându-mă lângă Veronica, mi-am forțat mușchii să se relaxeze. Fetele vorbeau despre ce se întâmplase într-o emisiune TV la care se uitaseră în seara precedentă, când eu mâncam

jumătate din pizza în tăcere. Câteva minute mai târziu, ni se alătură un tip cu părul negru tuns scurt și plin de mușchi. Se așeză

lângă Candy.

– Trey. Întinse mâna, zâmbind. Avea un ușor accent – britanic? Mă bucur să te cunosc!

Veronica-i dădu mâna la o parte.

– Nu fi prost!

– Ce? Îmi făcu cu ochiul. Del a zis că nu-și amintește de nimic. M-am gândit să mă prezint.

– Samantha. Am întins mâna, făcându-i jocul. El râse, îmi strânse mâna și se așeză la loc, punând un braț pe spătarul scaunului lui Candy. La naiba, tu chiar nu-ți amintești nimic?

La naiba, începeam să mă satur de oamenii care mă întrebau dacă-mi aminteam ceva.

– Nimic.

Miji ochii.

– Deci habar nu ai ce s-a întâmplat cu Cassie?

Tăcerea se lăsă peste masă ca o pătură groasă, iritantă. Un ghem de neliniște cât un pumn mi se formă sub coaste când

am întâlnit privirea lui Trey.

– Nu. Tu-ți amintești?

– Nu. Trey râse. N-am văzut-o în acel weekend. Ne-am despărțit.

Veronica își drese vocea.

– Putem să vorbim despre altceva? Mă trec fiorii de la chestia asta.

El o ignoră.

– L-ai întrebat pe Del dacă el a văzut-o în acel weekend?

Ghemul se făcu mai mare, mai apăsător. Dacă-l întrebasesm pe Del? Nu cred, nu în așa multe cuvinte.

– Nu mi-a menționat să o fi văzut.

Expresia inocentă a lui Trey nu mă păcălea.

– S-ar putea să vrei să întrebi din nou. Zic și eu.

– Ce înseamnă asta? am ripostat.

– Nu înseamnă nimic, zise Veronica, jucându-se cu o bucată de salată din farfurie. Lui Trey îi lipsesc niște neuroni. Oricum, eu și Lauren avem de gând să mergem la Philly în weekendul

ăsta, să ne cumpărăm rochii pentru petrecerea pe care Del o dă după absolvire.

Lauren era bruneta cu șuvițe blonde, cea mai tăcută din grup. Îmi zâmbi.

– Del dă o petrecere? am întrebat eu.

Ea clătină din cap la mine și apoi râse.

– Oh, da, sunt o proastă. Dă una în fiecare an. Toată lumea merge. Vin și unii oameni care n-ar trebui, dar n-ai cum să controlezi mulțimea.

– Da, adică, dacă apare ea, va trebui să ascundem mâncarea, zise Candy, cu buza curbată. Și să încuiem frigiderul.

Cuvintele fură rostite așa tare, că nu fu nevoie să ghicesc despre cine vorbea. Fata stătea la o masă în fața noastră. Părul ei creț era ridicat și ceafa-i era roșie.

– Guiț, guiț, zise Veronica, cu sprâncenele adunate.

Le-am săgetat cu privirea.

– Fata aia nici măcar nu-i grasă, am zis eu șoptit.

Nu era la fel de slabă precum Veronica și Candy, dar, frate, oameni din lumea a treia erau mai puțin scheletici decât ele.

Candy privi peste umăr și pufni.

– Ce mărime poartă? Patruzeci?

Am rămas cu gura căscată.

– Da, uau, sunați-o pe Jenny Craig! Voi glumiți, corect?

Trey se lăsă și mai mult pe spate, foarte amuzat. Fetele de la masă se uitau la mine de parcă mă dezbrăcasem în pielea goală și începusem să dansez. Am luat sticla de apă, dorindu-mi să o arunc în capul uneia dintre ele.

– Doamne, asta-i nesimțire pe așa multe niveluri.

Veronica își smuci capul înapoi.

– Asta venind de la tine?

– Și? am replicat eu.

Ea își mușcă buza inferioară în timp ce cerceta cantina cu privirea.

– Bine. O vezi? Arată spre o fată frumoasă, cu pielea cafenie și niște cizme mișto. Doar acum câteva săptămâni, i-ai zis că este – coborî vocea – o curvă grasă care putea să dea foc lumii cu coapsele ei. Așa că nu ești în poziția să vorbești.

Am rămas cu gura căscată.

– Eu... n-aș zice asta.

Lauren încuviință din cap, privind în farfuria ei.

– Ba da.

– Și, cu o săptămână înainte de asta, i-ai oferit salată unei fete și i-ai sugerat să mănânce asta în loc de pizza ei. Trey râse. Eu chiar am crezut că o să ți-o îei.

O senzație oribilă îmi trecu prin vene în timp ce mă uitam la prietenii mei, aceeași combinație de rușine și confuzie pe care o simțisem când încercasem

să-i cer scuze băiatului din hol.

Nu reușeam să mă hotărâsc ce era mai rău: că zisesem și făcusem asemenea lucruri sau că prietenii mei păreau cu toții să creadă că asta era în regulă. Dezgustată de ei și de mine, mi-am luat tava și m-am ridicat.

– Ne vedem mai târziu!

Veronica deschise gura.

– Sammy!

Am ignorat-o, clipind pentru a îndepărta valul furios de lacrimi. Mai mult decât orice îmi doream să mă depărtez

de mine – de orice amintire a ceea ce fusesem. Și știam exact unde să mă așez.

M-am oprit în fața mesei fratelui meu, cu ochii ațintiți asupra lui.

– Pot să stau aici?

El păru surprins, dar încuviință din cap.

– Sigur. Ia loc!

Cu obrajii aprinși și lacrimile în gât, m-am așezat. Trecură câteva momente până să-mi dau seama că și Carson era la masă și mă privea cu ochii mijiți. Când am ridicat privirea, ochii mei s-au întâlnit cu ai fetei care stătea lângă fratele meu.

Mi-am dat seama într-o clipă cine era – fata de care-mi amintisem în trecut; cea cu pălăria roșie pleoștită. Entuziasmul zumzăi prin mine când mi-am dat seama că știam pe cineva.

– Tu ești Julie!

Ea se uită la fratele meu și apoi în spate, clipind rapid. Scott lăsă furculița.

– Ți-o amintești, Sam? întrebă el.

Am încuviințat cu entuziasm din cap, ca un cățel din reclamele cu gustări pentru câini pe care le văzusem cu o zi înainte.

– Da. Adică, îmi amintesc o versiune mai tânără a ei. Purta o pălărie roșie, n-am reușit să găsesc o poză cu tine pe peretele meu, dar cred că am fost prietene.

M-am uitat la Scott, care se holba la mine. De fapt, jumătate din masă se holba la mine. Obrajii mi s-au înroșit, și m-am oprit din vorbit.

Julie își drese vocea.

– Obişnuiam să port pălăria asta foarte mare pe când eram mai mică. A fost a mamei mele. Noi două credeam că era cel mai tare lucru, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Înainte ca eu să devin o scorpie sau una care să aibă o mulțime de susținători fascinați din motive greșite. Am băgat bucata de pizza în gură.

Carson clătină din cap.

– Ai dreptate, Scott. Chiar e ciudat.

Am strâns din buze și am privit prin cantina aglomerată. „Nu voi ceda. Nu voi ceda.“ Nodul ajunsese aproape în gura mea, blocat în jurul îmbucăturii de pizza. Del intră pe ușile duble, vorbind cu un băiat într-un tricou polo verde fosforescent.

Oribil tricou!

Privirea lui Del trecu peste mine și apoi reveni. El făcu ochii mari. Expresia lui era aproape comică. Îi spuse ceva prietenului său și apoi porni spre mine.

– Minunat, mormăi Carson, punând dopul la sticla lui. Pe ea o pot tolera aici, dar nu și pe Del Dobitocul.

Am izbucnit în râs înainte să mă pot opri și am vrut să mă întorc spre Carson,

când ceva roșu îmi atrase atenția.

Totul încremeni în jurul meu. O secundă mai târziu, sala de mese se năruie, destrămându-se în cenușă și piatră spartă. Sunetele oamenilor vorbind, râzând și mâncând dispărură. Peste ochi mi se puse un văl, făcând ca totul să pălească într-un gri fără viață, cu excepția unei singure culori.

Roșu.

Singura culoare din întreaga cameră era rochia roșie ruptă ce atârna pe corpul ei.

La capătul mesei noastre stătea Cassie.

Capitolul 7

Se uita fix la mine, cu ochii mijiți și pumnii strânși în lateral. Părul îi era ciufulit, mai închis la culoare în creștetul capului, lipit acolo. O pată neagră se întindea peste păr, picurând în jos pe fața ei ca un râu morbid, perfid.

– Te crezi așa perfectă, zise ea cu o voce straniu de plată în timp ce sângele-i curgea în ochii ce nu clipeau. Nu ești! N-ai idee! Viața ta este așa dată peste cap, și habar nu ai.

M-am smucit înapoi.

– Cassie?

O mână caldă o cuprinse pe a mea, și Cassie dispăru. Uimită, am întâlnit privirea îngrijorată a lui Scott.

– Ce ai spus? întrebă el.

– Tu n-ai văzut...

– Ce să văd?

Scott mă strânse mai tare.

– Nimic.

Mi-am retras mâna; inima-mi bătea puternic.

– Ai rostit numele lui Cassie, zise Julie palidă și vizibil afectată. Doamne, Sam, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Începeam să cred că asta văzusem. Sau eram nebună cu acte. Cu toții se uitau

țintă la mine. Ochii lui Carson erau mari, cu pupilele dilatate. Simțeam că nu aveam aer suficient. Plămâni

mi se contractau dureros. Cu picioarele tremurându-mi, m-am ridicat și mi-am luat geanta.

– Trebuie să plec, am zis.

– Sam.

Scott se ridică.

Am plecat grăbită de la masă. Confuz, Del se întinse spre mine, dar m-am ferit. Pe hol am luat-o la goană și nu m-am oprit, am deschis ușile ce dădeau spre exterior. Am atins cu picioarele cimentul și apoi asfaltul. Ajungând la mașina fratelui meu, m-am lăsat jos lângă ea și am strâns genunchii la piept, trăgând aer în înghițituri dureroase.

Acum, înțelegeam ce mă avertizase toată lumea – era prea mult.

Mama m-a luat de la școală mai devreme. Drumul spre casă a fost tensionat, și am tot avut impresia că voia să-mi spună ceva, dar nu știa ce. Și, sincer, ce putea să-mi spună? Ceva de genul ăsta nu putea fi rezolvat cu câteva cuvinte simple.

– Scumpo, zise ea când opri pe alee. Tatăl tău are un doctor pe care-l știe...

– Ce fel de doctor?

M-am întors spre ea, strângându-mi geanta.

Ea făcu o grimasă și opri motorul.

– Este psiholog.

Furia și rușinea se luptau în mine. N-ar fi trebuit niciodată să-i spun la telefon ce se întâmplase.

– Nu sunt nebună.

– Scumpo, nu spun că ești... nebună. Se uită la mine cu

un zâmbet plin de durere. Dar ai zis că ai văzut-o pe Cassie la cantină și...

– Asta nu înseamnă că trebuie să merg la terapeut. Deja m-ai pus să mă văd cu consilierul școlar. Am ieșit din mașină, trântind portiera. Nu vreau să mă duc la terapeut.

– S-ar putea să nu ai de ales, zise ea încet.

M-am întors, și următoarele cuvinte ieșiră dintr-un loc ascuns adânc în mine.

– Ce vor crede prietenele tale, mamă? Că ai o fată care trebuie să meargă la terapie?

Mama se albi.

– Același lucru pe care l-au crezut când fiica mea s-a îmbătat și a intrat cu mașina ei nouă-nouță într-un copac. Sau când fiica mea a apărut în acele poze și le-a văzut toată lumea! Sau când...

– Stai! Ce poze?

Ea se uită cu subînțeles la mine, cu o expresie care-mi spunea că nu avea să se facă de râs repetând ce erau acele poze.

– Ce poze? am urlat eu.

Mama nu răspunse.

În clipa în care am intrat în casă, se duse direct la dulapul cu alcool și își turnă niște whisky. Îl dădu pe gât dintr-o înghițitură și apoi își mai turnă unul.

– Scumpo, vreau să te faci bine. Nu din cauza prietenelor mele, ci pentru că

ești fiica mea. Să mergi la terapie nu-i...

– Nu, am întrerupt-o eu. Nu merg.

Ea se uită în altă parte, luând o înghițitură mare din whisky. Am ieșit din cameră, neavând altceva de spus.

Am petrecut câteva ore în camera mea, plimbându-mă înainte și înapoi. Din când în când, mă opream și mă uitam la cutiuța muzicală și apoi la poza lui Cassie. Când am auzit ușa garajului deschizându-se, m-am panicat. Nu voiam să fiu în aceeași casă cu femeia pe care o determinam să bea și cu fratele meu, care sigur mă credea nebună. Strecurându-mă pe ușa din spate, am trecut pe lângă piscină și de micul bungalow înconjurat de copaci. Un bărbat lucra la ei, cărând crengi groase de copac la o camionetă. Pe pielea lui măslinie strălucea transpirația.

Nici măcar nu ridică privirea. Eram invizibilă pentru el, și-mi plăcea asta.

Înaintând spre capătul proprietății, m-am cățărat pe zidul de piatră ce înconjura curtea. Prin iarba și terenul pietros se vedea o alee, tăind-o printre copaci. Mai în față, într-un arțar mare, era construită o casă-n copac.

M-am oprit sub ea, întrebându-mă dacă subconștientul mă condusese aici. Trebuia să existe un motiv pentru care dădusem peste ea.

Casa din copac nu avea nimic special. Era mai degrabă o colibă într-un copac, cu o parte deschisă care-ți permitea să vezi în zare. Am avut nevoie de câteva încercări să ajung la partea principală. De acolo, m-am târât printr-o mică deschidere, într-un spațiu suficient de mare ca să mă întind, dar nu să stau în picioare. Speram ca lemnul să nu fie putrezit.

Un vânt rece mi-a ridicat câteva șuvițe de păr, dându-mi-le peste față. M-am cutremurat și m-am ghemuit în puloverul meu.

„Nu sunt nebună.“

Nu spusese doamna Messer că amintirile puteau să revină sub forma unor imagini disparate? Imagini care urlau spre mine – sângele ăla? Un gând oribil

Îmi trecu prin minte. Dacă imaginea cu Cassie sângerând fusese o amintire a ceva ce văzusem în acea noapte? Dar de ce mi-ar striga lucrurile alea? Nu exista un răspuns la asta, pentru că nu știam cum fusese viața mea înainte de miercuri. Și apoi, mai erau cele două bilete. Ultimul vorbea despre sânge... și apoi, am văzut-o pe Cassie sângerând? Știam că biletele nu erau imaginare. Scott citise unul. Cineva mi le strecura. Să mă sperie? Să mă avertizeze?

„Ce poze?“

Înconjurată de ciripitul păsărilor și de trosnetul crengilor goale ce se frecau una de alta, mi-am dat seama de un alt lucru îngrozitor. Cu cea mai bună prietenă lipsă sau nu, eu nu voiam înapoi nici o parte din vechea mea viață. Nu voiam să-mi amintesc lucrurile îngrozitoare pe care le spuseseam și le făcusem, dar bănuiesc că nu conta. Chiar dacă nu-mi puteam aminti cine eram, lumea nu avea să uite vreodată. Oricât de mult voiam eu să ignor persoana care fusesem, nu puteam să scap de un trecut pe care nu mi-l aminteam.

Probabil fusesem așa pierdută în gândurile mele, că nu mi-am dat seama că cineva mi s-a alăturat în micuța casă din copac până când n-am auzit lemnul scârțâind și un geamăt în spatele meu.

Inima îmi sări în gât, apoi îmi tresăltă când m-am întors și l-am văzut că se așază lângă mine.

– Carson?

– Știi, ai fi putut să alegi un loc mai confortabil unde să-ți petreci timpul. Mă îndoiesc că locul ăsta este chiar așa sigur.

Trecură câteva momente înainte ca eu să-mi recapăt abilitatea de a spune altceva în afară de numele lui.

– N-am vrut să stau aici sus așa mult.

– De asta mi-am dat și eu seama.

Înclină capul spre mine, cu ochii umbriți. Eu m-am frecat la ochi, înăbușindu-

mi un căscat.

– Cât este ceasul?

– Aproape 21.30. Carson făcu o pauză. Toată lumea te caută. Părinții tăi... Scott și Del. Umblă prin tot orașul.

– Și tu m-ai găsit?

Carson râse. Sunetul era drăguț, profund și călduros. Aveam senzația că nu-l auzeam prea des râzând.

– Știi. Ce șocant, nu-i așa? Am fost destul de surprins că erai în casa din copac. Nimeni nu s-ar fi gândit să caute aici. Și chiar a fost un ultim efort din partea mea.

Căldura se strecură prin mine în vreme ce mă uitam la fața lui pe jumătate umbrită. Privirile ni se întâlneau, iar valul amețitor de căldură se întinse mai jos.

– De ce mă căutai? Tu nici măcar...

– Nu te plac? completă el zâmbind.

– Mă urăști.

Ridică din sprâncene.

– Nu te urăsc. Nu te-am urât niciodată. Erai doar... dificil de plăcut uneori. Se întoarse și privi spre cerul nopții, oftând ușor. De ce ai venit aici? Ți-ai amintit de locul ăsta?

Mi-am frânt degetele înghețate, mulțumită că măcar nu mă urăse niciodată. Era probabil cea mai bună veste pe care o auzisem toată ziua.

– Nu știu. Nu mi-l amintesc, dar totuși am ajuns aici.

– Noi trei obișnuiam să ne jucăm aici când eram mici, îmi explică el. Și, când intrai în belele că nu te duceai la lecțiile de pian sau de dans, te ascundeai

aici. Dar pun pariu că n-ai mai călcat în casa asta din copac de când aveai 11 ani.

Leții de pian și de dans? Asta explica, desigur, cutiuța muzicală, dar nu asta era important. M-am gândit la faza cu cafeaua de dimineață.

– Știi multe despre mine.

– Am crescut împreună. Rămase tăcut un moment. Ai petrecut mult timp aici. Scott obișnuia să te legene peste margine.

Am râs.

– Mi se pare amuzant.

Carson mă înghionti cu brațul.

– Îți plăcea. Aveai chestia asta cu zburatul. O dată chiar ai sărit de aici. Fratele tău ți-a amortizat căderea. Și și-a rupt brațul.

Buzele continuau să mi se curbeze în timp ce-mi întindeam picioarele, mișcând din degete în teniși.

– A fost supărat pe mine?

– Nu. Carson râse. A fost teribil de speriat că ți-ai fi putut rupe gâtul. Nu mă pune să spun ce făceai în vârful magaziei piscinei. Cum spuneam, aveai chestia asta cu zburatul și erai un drac împielit. Încă ești, de fapt. Acum câteva săptămâni, Scott mi-a povestit că te-ai dus la bungee jumping – și se pare că Del aproape a făcut pe el de frică.

În loc să râd, am simțit o greutate apăsându-mi pieptul. M-am întors. Cerul era negru, plin de nori. Fără stele, iar luna abia

se zărea.

Carson se ridică, sprijinindu-și umărul de spatele meu.

– Ce este?

Am privit peste umăr, descoperind că fețele ne erau la câțiva centimetri distanță. O curiozitate bruscă și sălbatică mă consuma. Voiam să știu dacă buzele lui erau la fel de moi cum păreau. Aș fi pariat că erau ferme, senzuale. Am coborât privirea, înlăturând dorința. Faptul că nu mă ura nu echivala cu a dori să mă sărute.

– L-am întrebat pe Del cum eram.

– Și?

Respirația lui era caldă, excitantă pe gâtul meu.

– Și tot ce a putut să-mi spună a fost că-mi plăcea să fac cumpărături și să petrec. Am oftat. Dar, după zece minute cu tine, știu că eram dependentă de adrenalină. Asta-i mai bine decât să fiu o petrecăreață, corect?

Se lăsă mai pe spate, punând ceva distanță între noi.

– Sam, ești mai mult decât o petrecăreață. Ești inteligentă – incredibil de inteligentă. Aș pica la biologie dacă tu n-ai fi partenera mea. Și nu pot să pic dacă vreau bursa aia, dar, oricum, ești și puternică. Adică, pe bune, câți oameni care au o pierdere completă de memorie ar reveni așa la viața lor? Ești tenace.

M-am înroșit.

– Tenace?

– Da, este cuvântul zilei.

Răsucindu-mă, am zâmbit spre el.

– Bursa ta? Unde vrei să te duci?

– Universitatea de Stat Pennsylvania, răspuse el. Dacă reușesc să am note mari, primesc o bursă completă.

– Asta-i grozav.

Carson se uită la mine, apoi râse și clătină din cap.

– Tu ai de gând să mergi la Yale. Asta-i chiar grozav.

Zâmbetul îmi păli.

– Dacă acum nu mai vreau să merg la Yale?

El râse din nou.

– Părinții tăi ar lua-o razna, Sam. Și, serios, asta-i o oportunitate la care n-ar trebui să renunți doar pentru că lucrurile... sunt diferite acum.

Mi-am băgat picioarele sub mine și m-am lăsat pe spate. Avea dreptate, dar m-am întrebat dacă Yale fusese vreodată visul meu sau era mai degrabă moștenirea părinților mei.

– Tu încă vii în căsuța din copac?

– Da, este un loc bun să te izolezi și să te gândești.

– Poate de asta am venit aici, am zis, ridicând din umeri.

– Pot să te întreb ceva?

Când am ridicat privirea, el era iar aproape. Am încuviințat din cap, iar el s-a întins, prinzând o şuviță din părul meu pe care vântul mi-o suflase peste față și dându-mi-o după ureche. Mâna i-a zăbovit poate o secundă, dar am simțit-o cu fiecare celulă din corpul meu.

– Ce s-a întâmplat la prânz?

Vraja s-a rupt, iar eu m-am mutat pe marginea punții de observare.

– Nimic.

Carson se dădu mai în față, fără să-mi lase loc de scăpare.

– Ceva s-a întâmplat.

N-aveam cum să-i explic ce văzusem. Una era să mă creadă mama nebună, dar un băiat așa de incredibil de sexy? Mda, nici o șansă. Am clătinat din cap.

– Nu s-a întâmplat nimic. Eram... obosită.

El nu păru să mă creadă.

– Eu doar încerc să te ajut, Sam.

Am vrut să-i spun că n-aveam nevoie de ajutorul lui, dar apoi mi-a venit o idee. Și, odată intrată în cap, nu îmi dădea pace.

– Chiar vrei să mă ajuți?

– Nu m-aș oferi dacă n-ar fi așa.

– Bine. Am inspirat adânc. Știi unde locuiește Cassie?

– Da, zise el. De ce?

– Cred că s-ar putea să mă ajute să-i văd lucrurile. Șansele erau mici, dar măcar era ceva. Poți să mă duci acolo?

Carson se uită îndelung la mine și apoi încuviință din cap.

– Da, pot. Sâmbăta viitoare, dacă poți să aștepti așa mult. Până atunci, am antrenament aproape în fiecare zi.

Nu voiam să aștept așa mult, dar nici nu voiam să apelez la altcineva.

– Pot să aștept.

Când m-am întors acasă, mama și tata m-au certat, și m-am simțit rău. Ținând cont că lipsisem patru zile, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac era să dispar fără vreun avertisment. Mi-am cerut scuze la modul serios.

Tata a părut așa surprins, că mi-am făcut griji că o să aibă un infarct.

Aveam câteva apeluri pierdute și mesaje de la prietenele mele și de la Del. Am trimis un mesaj către toți, spunându-le că eram bine. Când Del a răspuns cu un apel, m-am simțit îngrozitor că am dispărut. Îngrijorarea din vocea lui îmi merse drept la inimă.

– Vreau să vin la tine, a zis el, și am auzit o ușă închizându-se în urma lui. Trebuie să te văd.

M-am lăsat pe marginea patului meu, uitându-mă la cutiuța muzicală.

– Nu știu dacă asta-i o idee bună. Părinții mei sunt supărați.

La telefon s-a auzit un oftat din greu.

– Dar părinții tăi mă iubesc.

– Nu sunt sigură că mă iubesc pe mine acum. Mi-am mușcat buza. Poți să vii mâine după școală?

– Da, sigur. Urmă o pauză, apoi sunetul deschiderii unei conserve. Ce s-a întâmplat astăzi la prânz? Veronica a zis că te-ai purtat ciudat și apoi te-ai ridicat și te-ai așezat cu fratele tău. Câteva minute mai târziu, ai fugit de acolo fără să spui ceva.

– Eram doar obosită. M-am întins pe spate. Stelele străluceau. Prietenele mele mă urăsc acum?

– Nu. Del râse. Sammy, nu fi bleagă! Știu că treci prin multe.

„Nu fi bleagă?“ M-am încruntat.

– Și o să-ți revii repede. Ele înțeleg, zise el. O altă ușă închisă. Uite, trebuie să închid. Ne vedem mâine la școală.

– Hei, stai un pic! Stăteam în fund, iar picioarele-mi atârnav peste marginea patului. Mama a zis astăzi ceva despre niște poze cu mine. Știi la ce se referea?

El rămase tăcut așa mult timp, încât am crezut că închisese.

– Cine știe? Probabil nu erai machiată sau ceva de genul ăsta. O știi pe mama ta.

Nu chiar, dar părea stilul ei. L-am lăsat să închidă după aceea și, chiar dacă era târziu, am deschis laptopul și am încercat din nou să-mi accesez e-mailul. Sigur acolo erau chestii personale. Ceva care să mă ajute să-mi amintesc. Doamna Messer zisese că aveau să apară factori declanșatori.

Aveam nevoie de un factor declanșator.

Dar nu puteam să răspund la nenorocita de întrebare personală de verificare. Cine-i prietenul tău din copilărie? Tastasem deja Cassie. Fără succes. Veronica. Nu. Lauren. Nici o șansă. Apoi, am încercat Julie, dar tot n-am reușit să intru. M-am ridicat frustrată și m-am dus la ușa dormitorului fratelui meu. Am ciocănit.

Arcurile patului scârțâiră, după care urmă sunet de haine îmbrăcate în grabă. „Oh. nu...” Am dat să mă retrag, dar ușa

s-a deschis.

Scott își trăgea cămașa peste abdomenul plat. Din ce am văzut peste umărul lui, Julie stătea în patul lui cu o carte în poală. Cartea era cu susul în jos, iar eu am zâmbit. El își dresese vocea; obrajii îi erau roșii.

– Ești bine, Sam?

– Uh, da. Mi-am mutat privirea la posterul cu Philadelphia de deasupra patului lui. Mă întrebam dacă poți răspunde la o întrebare pentru mine.

Julie a ridicat privirea cu o expresie curioasă pe chipul ei drăguț. I-am zâmbit, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet timid.

– Sigur. Scott se sprijini de tocul ușii, încrucișându-și brațele. Sunt un izvor de cunoștințe. Întreabă-mă!

M-am simțit ca o proastă că întreb asta.

– Cine-i prietenul meu din copilărie?

Scott se uită la mine.

Obrajii îmi ardeau.

– Încerc să-mi schimb parola ca să-mi pot verifica e-mailul.

– Oh, are sens. Vezi cu Carson.

Șocul m-a imobilizat.

– Carson?

Scott încuviință din cap.

– Când eram mici, voi doi ați fost mai apropiați decât eram eu și el. Pe el aș paria.

Carson era cel mai bun prieten al meu din copilărie? Nu-mi venea să cred, ținând cont de animozitatea pe care mi-o arătase inițial.

– De ce nu mai suntem prieteni?

– Cassie și Del, răspunse Julie, închizând cartea din poala ei. Ai început să petreci tot mai mult timp cu ei, și, ei bine, vechii tăi prieteni pur și simplu nu se mai încadrau.

– Inclusiv tu? am întrebat, amintindu-mi ce-mi spusese Scott.

– Oh, Doamne, mormăi Scott, frecându-și fața cu podul palmei. Sam, după ziua de astăzi, poate că...

– Ar trebui să ce?

Julie puse cartea deoparte.

– Am fost prietene până la începutul clasei a noua.

– Ce s-a întâmplat atunci?

Ea ezită.

– Eu am vrut să încep să ies cu fratele tău, și tu mi-ai zis că nu puteam fi prietene dacă făceam asta. Și am testat. Nu glumeai.

Uau. Începeam serios să cred că eram Antihristul.

– Îmi pare rău, am zis. Apoi, m-am întors și am mers repede pe hol. Am parcurs jumătate din drum înainte să aud vocea

lui Julie.

– Sam, stai un pic!

M-am întors spre fata mai înaltă și m-am pregătit. Indiferent ce urma să spună, era ceva ce clar meritam.

Ea se opri în fața mea, trecând cu mâinile peste cureaua cu ținte din jurul șoldurilor ei.

– Astăzi, aș fi vrut să vorbesc mai mult cu tine, dar...

Surprinsă că nu mă înjura, am simțit cum mi se relaxau

un pic mușchii spatelui.

– Dar am fugit ca o ciudată.

– N-aș zice ca o ciudată. Zâmbi timid. Ești bine?

Am avut un moment în care am vrut să dezvălui tot ce văzusem, pentru că era o parte în mine care o recunoștea pe Julie, dar ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să par nebună în

ochii cuiva.

– Da, sunt bine. Doar că... astăzi s-au întâmplat multe.

– Îmi pot imagina. O expresie de compasiune se strecură pe fața ei, apoi ea

inspiră adânc. Chiar ți-ai amintit de mine?

Am încuviințat din cap.

– N-a fost mult. Mi-am amintit doar când noi eram...

– Probabil aveam zece ani, interveni ea, mușcându-și buza inferioară. Petreceam timp împreună în fiecare zi după școală și în weekenduri. Eram practic inseparabile.

Am simțit o mare dorință de a reveni la acea perioadă.

– Chiar am încetat să mai vorbesc cu tine pentru că ai început să te vezi cu Scott? Pentru că el mi-a zis că n-am mai vorbit cu tine fiindcă ai purtat ceva ce nu mi-a plăcut, dar eu... eu nu cred că eram așa pasionată de modă.

– Mereu ai avut haine frumoase și te-ai îmbrăcat elegant, dar niciodată nu ți-a părut de haine. Nu precum celorlalte fete. Julie își încreți buzele în timp ce își dădea o șuviță de păr de pe frunte. Nu știu care a fost adevăratul motiv. Cine știe dacă a fost Scott? Asta mi-ai spus, dar nu are sens. Și Cassie nu mă plăcea, Sam. Era teribil de geloasă pe prietenia noastră, și sunt destul de sigură că ea a avut ceva de-a face cu asta.

Totul revenea la Cassie. Fata asta avea așa multă putere asupra vieții mele? Sau era ceva mai mult de atât?

– Ar trebui să mă întorc. Noi eram ocupați învățând. Îmi făcu cu ochiul văzând expresia de pe fața mea. Chiar mi-ar plăcea să petrecem timp împreună dacă vrei.

– Ar fi drăguț, am zis eu repede. Adică, chiar aș vrea.

Ea râse delicat.

– Am înțeles. Ne vedem mai târziu?

Am fluturat repede și foarte ciudat din mână și apoi m-am îndreptat spre dormitorul meu. Închizând ușa în urma mea, am respirat greoi și m-am așezat în fața laptopului. Am tastat lent, aproape cu reticență, numele lui Carson.

Când am apăsat pe „PASUL URMĂTOR“, am închis strâns ochii.

Am întredeschis un ochi.

M-a întâmpinat pagina pentru noua mea parolă.

Confuzia mă bulversă, dar în spatele întrebării despre motivul pentru care aș fi ales numele lui la întrebarea secretă când se părea că-l uram, era un entuziasm care mă făcu să zâmbesc frivol. Un zâmbet pe care nu-l înțelegeam, pentru că aveam un iubit pe care chiar păream să-l plac.

Dar Carson fusese așa aproape de mine în căsuța din copac.

Alungând gândurile despre Carson, am ales o parolă nouă și am intrat în sfârșit în contul meu. Toate e-mailurile din căsuța mea electronică dinainte de miercuri fuseseră șterse.

Huh... Asta era ciudat – nu era nici măcar un e-mail de la Cassie. Nici unul salvat sau în folderul de trimise. Nimic. Cineva îmi accesase adresa de e-mail. Asta ar explica de ce nu-mi mersese parola, dar gândul mă făcu să mă simt paranoică.

Deschizând un mesaj de la Veronica, am citit că-i părea rău de prânz și că încă mă iubea. Dând ochii peste cap, am vrut să-l șterg, dar i-am răspuns zicându-i că era în regulă. Poate că prietenele mele erau niște scorpii de cel mai înalt nivel, dar trebuia să le dau o șansă. Înainte de a închide laptopul, am deschis un mesaj nou și am tastat C în bara de adresă.

cassieblively@live.com se autocompletează.

Mi s-a tăiat respirația când am văzut adresa de e-mail. Nu știu de ce am făcut ce am făcut apoi, dar am scris două propoziții scurte. „Unde ești?“ Și apoi: „Cine ești?“

Am apăsat pe „TRIMITE“.

Capitolul 8

Restul săptămânii a decurs oarecum normal. M-am întors la școală și am încercat să mă încadrez în această viață care îmi era așa necunoscută. Am învățat destul de repede ierarhia din școala mea și cum funcționau toate. Se părea că existau trei grupări: cei din vârf, cei care reușeau să se împrietenească cu cei din vârf și apoi toți ceilalți, care nu reușeau.

Prietenii mei făceau clar parte din primul grup. Fiecare dintre familiile noastre avea rădăcini puternice în Gettysburg sau în orașele din jur. Toate proprietățile întinse pe lângă care treceam pe drumul de acasă spre școală erau deținute de unul dintre ei sau de familia lor extinsă.

Și familiile noastre conduceau districtul.

Tatăl lui Lauren era implicat în investiții, la fel ca al meu. Tatăl lui Candy deținea cea mai mare companie de imobiliare din stat. Tatăl Veronicăi era judecător la Curtea supremă a statului. Tatăl lui Trey lucra în New York la Ambasada Marii Britanii. Și noi eram exact ca părinții noștri – conduceam școala.

Mi-am dat repede seama că acțiunile noastre erau rareori chestionate, în mare parte o consecință a ceea ce erau părinții noștri. Sânge vechi. Bani vechi. Aveam senzația că în alte locuri nu era la fel. Sigur, mereu exista un grup care conducea școala, dar aici totul era așa stratificat. M-am gândit că avea legătură

cu cât de strâns unită era comunitatea. Mă rog, partea bogată a ei. Ei... noi... eram strâns uniți. Toți ceilalți erau niște intruși.

Ceva însă nu se potrivea în ecuație, și acel ceva era Cassie. Nu știu cum știam asta sau dacă era una dintre senzațiile ciudate pe care le aveam și despre care

știam că erau legate de viața mea anterioară. Aveam senzația clară că Cassie fusese o intrusă, iar eu fusesem teribil de protectoare în privința asta.

Nimic din toate astea nu avea sens. La naiba, viața mea nu prea avea sens.

La prânz mâncam cu fetele. M-au invitat de două ori să merg cu ele să ne cumpărăm rochii, dar am refuzat. Mi se părea nepotrivit să fac planuri pentru absolvire, ținând cont de situație. Și, oricât încercam eu să fac lucrurile normale, între prietenele mele și mine era o prăpastie imensă. Nu mă alăturam lor când râdeau de oameni și nu mă amuzam la glumele lor. Cu fiecare zi, expresiile lor deveneau tot mai lungi și mai întunecate, comentariile lor – mai meschine. Mă simțeam ca și cum aș fi ajuns de partea greșită cu ei.

După antrenamentele de baseball, petreceam timp cu Del. La un moment dat m-am dus la el acasă. Prin comparație, casa mea părea unul dintre acele moteluri ponosite aflate de-a lungul autostrăzilor. A fost răbdător cu mine și cu toată chestia

să ne cunoaștem din nou, dar îmi dădeam seama că aștepta să-mi revin din asta, să devin fata de care se îndrăgostise – și eu la fel. Așteptările lor – ale părinților mei, ale prietenilor, ale lui Del – mă apăsau, și la finalul zilei apărea mereu senzația că-mi lipsea... ceva. Singurele lucruri care mă făceau să mă simt bine erau drumul spre școală dimineața și ora de biologie.

În ambele momente, Carson era prezent.

Nu mai avusesem halucinații și nu mai găsisem bilete.

Și Cassie încă lipsea.

Speranța că avea să apară brusc, la fel cum apărusem eu, se

diminua câte puțin cu fiecare zi. N-aveam cum să înțeleg greșit privirile de care aveam parte în clasă ori pe hol. Priviri bănuitoare, acuzatoare. Când, într-o dimineață, în drum spre școală, am pomenit despre asta, Scott și Carson mi-au zis că eram paranoică.

Eu nu eram așa sigură.

Existau șanse ca reputația mea să fie atât de îngrozitoare, încât oamenii să creadă că eram în stare să-i fac ceva odios lui Cassie. Nu voiam să cred așa ceva, dar în mine exista o mică parte care se temea de asta.

Detectivul Ramirez își făcu apariția joi după școală. Probabil luase întâi legătura cu tata, pentru că tata era acasă și nu plecă de lângă mine cât Ramirez mă interogă. Detectivul îmi puse aceleași întrebări. Din păcate, răspunsurile mele nu erau diferite. După o jumătate de oră de învârtit în cerc, Ramirez cedă și plecă fără nimic și dezamăgit.

Nu la fel de dezamăgit ca mine.

Mama rămase tăcută pe durata întregului eveniment, bând dintr-o cană de cafea despre care eu bănuiam că nu era plină cu cafea. După ce detectivul plecă, mama ieși din bucătărie. Tata dădu să o prindă, dar ea îl ocoli cu agilitatea unei pisici vagaboande. În ochii tatălui meu scăpără frustrarea, dar dispăru când privirea lui o întâlni pe a mea.

– Nu-i nimic. Tata își puse mâna peste a mea și o strânse. Buzele îi formară un zâmbet. Știu că încerci să-ți amintești și să

ajutri, prințesă.

– Prințesă? am șoptit eu. Nu mi-ai mai spus așa de...

M-am oprit, încruntându-mă.

Tata încremeni.

– De când?

Gura mea se mișcă, și aș fi jurat că răspunsul era chiar acolo, la marginea gândurilor mele, dar, când am vrut să răspund, informația se evaporă pur și simplu ca fumul în aer. Am clătinat din cap.

– Nu știu.

El nu zise nimic o vreme. Și apoi:

– Nu ți-am mai spus așa cam de când aveai 11 ani.

– De ce ai început iarăși?

– În ultima vreme, este ca și cum aș fi primit înapoi mica mea prințesă. Felul în care erai înainte... Se lăsă pe spate, iar mâna îi alunecă de pe a mea. Își încrucișă brațele peste piept, privirea i se mută spre ferestrele mari, iar el se uită afară, în curtea din

spate. N-ai mai vrut să-ți spun așa, și știu că ai să întrebi de ce. Un zâmbet trecător îi apărură pe buze, și tata părea obosit. Ultima dată când ți-am spus așa a fost în ziua în care ai adus-o pe Cassie aici pentru prima dată. Mai târziu în acea seară, mi-ai cerut direct să nu-ți mai spun așa.

Sprâncenele mi s-au unit, privindul cum oftează ușor.

– De ce ar avea ea ceva de-a face cu modul cum îmi spuneai tu?

Privirea lui se mută la mine.

– Nu știu. Doar tu ai răspunsul la asta.

– Rămâne valabil pentru mâine? mă întrebă Carson de cum se așează la ora de biologie.

Am încuviințat din cap.

– Dacă mai vrei să ajuți.

Pe față îi apărură iarăși acea expresie, de parcă era confuz și apoi îngrijorat. Aceași expresie care-i trecea peste trăsăturile frapante în timpul oricărei conversații cu mine.

– Da, vreau. Am antrenament de dimineață.

– Nu-i nimic.

Am rămas cu privirea chiar deasupra ochilor lui. Dacă mă uitam direct în ochii lui sau la buzele lui, nu făceam decât să activez emoțiile confuze, frustrante.

Mutându-și scaunul mai aproape de al meu, se aplecă peste umărul meu și râse. Pe coloană am simțit fiori.

– Ce desenezi? Pe Yeti?

Degetele mi-au încremenit pe pix, și m-am încruntat la desenul meu. Era o schiță proastă a unui tip.

– Cred că astea ar trebui să fie umbre în jurul lui, nu păr.

– Oh, acum încep să văd.

– Sincer, nu știu de ce desenez asta. Râzând jenată, am lăsat jos pixul și m-am uitat la el. Era așa amețitor de aproape. Mă rog, am aflat că nu sunt o artistă.

– Cu asta sunt de acord. Lăsându-se pe spate, îmi studie desenul. Era doar schița unui tip, hașurată cu pixul. Nu rămăsesem în chenar. Cred că asta explica toată chestia cu părul. Dar s-ar putea să existe speranță în cazul tău.

Chiar atunci, am hotărât că-mi plăcea felul în care colțul buzei lui se curba în sus. Pieziș, dar perfect.

– Astăzi, ai fost tăcut în drumul spre școală.

Carson își dădu la o parte o șuviță rebelă de păr de pe frunte.

– Test important la istorie.

– Te sâcâie testele?

El râse ușor, întinzându-și picioarele lungi și suple pe sub banca albă.

– Orice test e sâcâitor, pentru că, dacă pic unul, îmi scade media.

– O să te descurci. Ești destul de grozav, așa că...

Mi-am dat cu mâna peste gură, îngrozită și nesigură de unde veniseră acele cuvinte.

Carson se holbă la mine, pe buze apărându-i un zâmbet discret.

– Păi, va trebui să fiu iar de acord cu tine.

Cu obrazii arzând de parcă aș fi stat la soare prea mult, mi-am coborât mâna.

– Nu-mi vine să cred că tocmai am zis asta.

– Nu-i nimic. Chicoti. Mă pot preface că nu te-am auzit.

– Ar fi grozav!

O expresie șireată, poznașă se strecură în ochii lui de un albastru-închis.

– Dar n-am să uit.

Atunci intră în clasă doamna Cleo, cărând un teanc de hârtii. Brățările grele din jurul brațelor ei groase zornăiau la fiecare pas. M-am întors spre clasă, încercând să-mi opresc un zâmbet stupid, și am întâlnit privirea lui Candy. Ea arcuri o sprânceană și zise șoptit:

– Carson?

Felul în care buza i se curbă în jurul numelui lui era o operă de artă. Uitându-mă la Carson, am fost fericită că el nu observase.

După oră, Candy aproape că mă târî în cea mai apropiată

baie și rămase în fața ușii, cu brațele încrucișate peste pieptul rochiei ei tricotate. Am simțit mirosul de țigări și de dezinfectant. Graffiti de pe pereți păreau imposibil de înțelese.

– Bine, Sammy, ce naiba se întâmplă între tine și Española?

Furia trecu prin mine ca un glonț.

– Are un nume. Și asta a fost de-a dreptul bătăran... la un nivel dezgustător.

Flutură din genele ei dese.

– Scuze! Ridică mâinile. Doamne, ești așa sensibilă acum!

Da, Carson e mișto. Nimeni nu poate să nege asta, și e bun ca să te distrezi cu el, dar este fiul grădinarului tău.

Mi-am încleștat pumnii.

– Este și inteligent, un jucător foarte bun, din câte am auzit, și este amabil.

Candy rămase cu gura căscată.

– Biiiine, cum rămâne cu Del? Voi aveți o relație extraordinară, pe care toată lumea și-o dorește – mai ales Veronica –, dar, oricum, ai uitat de el, adică?

Oh... oh, fir-ar! Uitasem de Del!

– N-are nimic de-a face cu Del.

– Nu?

Ușa băii se deschise, iar Candy se întoarse, lovind cu palma

în ușă.

– Ce dracului? se auzi o voce uimită de partea cealaltă.

– Baia asta este folosită, zise Candy. Caută alta. Înfruntându-mă, își dădu părul peste umăr. Cum crezi că s-ar simți Del dacă ar ști că iubita lui îi făcea ochi dulci altui tip?

– Nu făceam asta. Am făcut un pas în față, simțindu-mi obrazii în flăcări. Eu și Carson suntem doar prieteni.

– De când? Înțeleg că nu-ți amintești nimic, dar tu și Carson sunteți din două lumi diferite. Te ura. Și sentimentul era reciproc.

Acele cuvinte mă lovira în piept mai tare decât ar fi trebuit.

– Mă ura?

Ea îmi zâmbi ca și cum aș fi fost un copil mic care tocmai încercase să-și bage degetul în priză.

– Îl placi?

– Poftim? Mi-am pus geanta pe umăr și m-am dus la oglinda de deasupra chiuvetei, prefăcându-mă că sunt ocupată cu aplicarea luciului de buze. Ți-am spus deja că-l plac ca prieten.

Fața ei apăru peste umărul meu, cu ochii ca de pisică.

– Asta-i liniștitor, pentru că ar fi chiar ciudat dacă l-ai plăcea.

– De ce? Am închis luciul de buze, luptându-mă cu impulsul de a-l arunca în fața ei. Pentru că nu-i bogat?

Ea strâmbă din nas.

– Nu. Pentru că anul trecut la o petrecere s-a combinat cu Cassie și a făcut la fel cu Lauren. Carson este un fustangiu.

Mai târziu în acea noapte, am avut un băiat în patul meu. Doamna Messer insista ca în fiecare zi să fac lucruri normale, lucruri care ar putea să-mi declanșeze amintirile. Și, ținând cont că nu eram virgină, a-l avea pe Del în dormitorul meu trebuia să fie ceva familiar.

Mama și tata erau la un soi de licitație în Philly și habar n-aveam unde era Scott. Ar fi putut fi oriunde în casa asta imensă și eu n-aș fi avut habar.

– De ce nu te-ai dus la cumpărături cu fetele? mă întrebă Del, întinzându-se

lângă mine.

Am ridicat din umeri și mi-am întors capul spre el. Ochii îi erau precum ciocolata caldă, dar aveam senzația că puteau să fie mai reci, mai duri.

– Am vrut să petrec timp cu tine.

Del păru fericit cu asta, și era adevărul. Faptul că petreceam timp singură cu el putea doar să ajute. Aparent, noi eram material pentru povești cu zâne, și eu voiam să-mi amintesc asta – să o simt. În acest moment, nu simțeam nimic. Nu mi se tăie respirația, nu tresăltă nimic în pieptul meu și nu fu nici o căldură – nu aveam să mă gândesc la el, mai ales după tot ce aflasem despre el.

Se culcase cu Lauren.

Și se culcase cu Cassie.

Închizând ochii, am înșirat o serie de înjurături atroce. Nu voiam să mă gândesc la Carson. Serios. Nu când eram cu Del. Era greșit din așa multe puncte de vedere, și n-aveam nevoie

de amintirile mele ca să știu asta.

Am întins mâna, trecând cu vârfurile degetelor peste curbura maxilarului său. Era neted. M-am întrebat de câte ori am făcut asta în trecut.

Simpla atingere cu degetele n-a trezit nimic în mine, dar probabil fu un semn pentru Del. Își coborî genele și se ridică în cot, venind deasupra mea, fără să mă atingă, dar fiind acolo, atât

de aproape.

Am înghițit, retrăgându-mi mâna spre pieptul meu. Atunci, mi se tăie respirația, dar nu de excitare. Teama și anxietatea mă cuprinseseră în forță. O expresie întrebătoare apărură în ochii lui, de parcă nu era sigur că ar trebui să facă asta.

Dar eu voiam ca el să facă asta. Mă putea ajuta să-mi amintesc. Trebuia să-mi

amintesc. Apoi, poate îmi aminteam ce se întâmplase cu Cassie.

Am încuviințat din cap și am zâmbit forțat, dar am simțit că-mi tremură buzele.

Del coborî gura pe gâtul meu, adulmecându-mi pielea de acolo. Degetele mi s-au strâns în pătură în vreme ce mi-am lipit strâns buzele, oprind cuvintele pe care voiam să le

urlu. Oprește-te!

De câte ori făcusem asta? De multe ori, mi-am imaginat.

De ce nu m-aș fi sărutat și n-aș fi făcut tot felul de prostii

cu cineva care arăta ca el? Și ce făcea el era nimic în comparație cu cât de departe ajunseserăm deja. De ce naiba nu-mi puteam aminti asta?

Am închis ochii, dorindu-mi ca inima să mi se liniștească. Duduitul din pieptul meu nu era plăcut. Făceam infarct? Doamne, ce prostie! Nu făceam infarct. Deși îmi cam doream să se întâmple asta. În cazul ăla, ar fi trebuit să ne oprim.

Și chiar atunci, în cel mai prost moment posibil, m-am gândit la Carson. De ce nu putea Del să aibă niște ochi albaștri strălucitori? Sau să fie la fel de răbdător cum fusese Carson la cafenea, în căsuța din copac și la oră? Nu conta cu cine se culcase în trecut, mă îndoiam că el ar fi stângaci cu nasturii bluzei mele. Ar fi observat măcar că-mi tremurau brațele și că degetele-mi erau înfipite în pătură de mi se albiseră articulațiile. Bine. Nu era chiar corect față de Del. Fusese ideea mea.

Inima mi-a tresăltat din nou, așa că m-am concentrat asupra televizorului. Era pe ESPN, transmițând un meci de baseball înregistrat din sezonul trecut. Na, poftim! Finalul celei de-a treia reprize. Urmau să bată cei de la Atlanta Braves. Două lovituri și o minge. Cel care lovea va trebui să se legene. Mă cuprinse o senzație amețitoare când mi-am dat seama că știam așa multe despre baseball.

Mâna lui Del mă făcu să revin la corpul meu. Se oprise chiar deasupra buricului meu. Degetele lui mă atingeau sub betelia blugilor. Am inspirat superficial și am deschis ochii.

– Del?

Sărutările lui umede coborâra pe gâtul meu, pe claviculă. Și mâna lui coborî și mai mult. Incapabilă să mă opresc, am strâns coapsele și i-am rostit din nou numele.

El înălță capul și se uită la mine cu ochii lui căprui plini de confuzie.

– Ce-i, iubito?

– Nu-mi... amintesc nimic despre asta, am șoptit eu.

– Prea repede?

Când eu am încuviințat din cap, Del se uită un moment la mine, apoi mă sărută blând. Doar îmi atinse buzele cu ale lui,

o atingere delicată.

Eu tot am tresărit, și el a văzut asta. Părând rănit, se retrase un pic și își luă mâna. Acum, mă simțeam ca naiba.

– Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Eu...

Nu-l cunoșteam. Asta era problema. Era ca și cum m-aș

fi sărutat cu un străin.

Se dădu jos de pe mine și se sprijini într-un cot. Ochii i se îndreptară spre ecranul televizorului. Jucătorul dăduse greș.

– Credeam că de asta eram aici, făcând asta. Ca să te ajut să-ți amintești? A fost ideea ta.

– Știu. M-am ridicat în fund, încheindu-mi repede bluza. Aplecată peste genunchi, mă uitam la ecran. Chiar îmi pare rău!

Urmă o pauză, iar el oftă.

– Nu-i nimic. Nu-i nici o problemă. O să... încercăm din nou mai târziu.

Ideea de a încerca din nou mă îngrozea.

– Bine?

Del lăsă mâna lui grea pe umărul meu.

Brusc, am început să văd în nuanțe de cenușiu. Greutatea mâinii lui mă trăgea în jos, spre saltea, și, fără vreun avertisment, nu mai eram în dormitorul meu.

Cădeam, din nou și din nou, învârtindu-mă prin întuneric. Aerul rece, umed se repezea spre mine, cuprinzându-mă, trăgându-mă în jos, jos. Căzând așa repede, nu-mi puteam trage sufletul. Plămâni îmi înghețaseră, gândurile mi se repetau.

O să mor. O să mor. O să mor ca ea.

Corpul mi se opri, nu din cauza impactului, ci pur și simplu se opri. Cerul negru se făcu de o culoare lăptoasă, monotonă. Deasupra mea erau copaci gri. Îndoite, rupte pe jumătate, crengile lor goale se întindeau spre mine, răsfirându-se precum degetele ascuțite până la un punct. Apa curgea mai jos.

Totul era mort, mort, mort.

Ceva căzu pe lângă mine într-o pată roșie. Urlete – urlete care-mi ridicau părul pe corp, urlete care-mi înghețau sufletul. Și apoi, nu se mai auzi decât tăcerea.

Dintr-odată, Del era aplecat deasupra mea, cu ochii mari. Mă ținea de umeri, zgâlțâindu-i. Capul mi se întoarse.

– Sammy! Sammy, trezește-te!

În afara camerei se auziră pași, apoi ușa dormitorului meu se deschise. Scott se opri. Avea obraji roșii și ochii mijiți.

– Ce se întâmplă? De ce țipa?

Del se smuci de lângă mine.

– Nu știu. Acum era bine și apoi avea o expresie ciudată și a început să țipe.

Scott se apropie de mine.

– Sam, spune ceva!

Am clipit lent, concentrându-mă la fața lui.

– O să mor.

– Poftim? Se așază lângă mine, ridicându-mă ca să stau în fund, rezemată de el. De ce ai spune asta, Sam?

M-am uitat în ochii care erau identici cu ai mei – căprui cu un pic de verde în jurul irisurilor. În jurul ochilor lui se vedeau cute de îngrijorare.

– Mi-am amintit că am gândit asta, am zis eu.

Ochii i se măriră un pic, și am simțit cum patul se lasă sub greutatea lui Del.

– Îți mai amintești și altceva? Ți-au revenit amintirile? întrebă Scott.

– Îmi amintesc cum cădeam. M-am dat un pic înapoi și am privit în jos. Cămașa mea era pe jumătate închisă strâmb. Drăguț! Fără îndoială, Scott observase asta. Și era apă, dar atât.

Umerii lui Scott se lăsară în jos de dezamăgire... Sau de ușurare?

– Dar e și asta important. Chiar ar trebui să-i spui detectivului ăluia. Mai ai numărul lui?

– De ce? întrebă Del. N-are cum să știe dacă ce-și amintește este o amintire

sau doar o halucinație. Nu-i nevoie să se facă

de râs așa.

– De ce crezi că-i o halucinație? am întrebat eu, bănuitoare și temătoare în același timp.

Pe chip i se citi sfiala.

– Mama ta a zis că... vezi lucruri.

Era terminată!

– Nu vede lucruri, se răsti Scott, ridicându-se de pe pat. O zici de parcă ar fi nebună sau ceva de genul. Și nu este.

Obrajii îmi ardeau. Del avea dreptate. Nu știam dacă lucrurile văzute erau amintiri reale. Nu aveau sens și era posibil ca nu toate să fie adevărate. N-aveam cum să mă opresc dintr-o cădere în mijlocul aerului, și copacii cu siguranță nu erau gri.

L-am văzut cu coada ochiului pe Scott cum îi aruncă o privire lui Del.

– Nu știu ce făceați voi aici sus, dar ia-o mai încet, amice!

A trecut prin multe, să știi.

Del strânse din dinți, de parcă se abținea să răspundă.

Scott plecă după asta, trântind ușa dormitorului în urma lui. Se lăsă o tăcere ciudată.

– Mă crezi nebună? am întrebat eu cu voce slabă.

– Nu, sigur că nu... dar cred că ești confuză, și asta-i ceva normal. A făcut o pauză, și i-am simțit ochii asupra mea. Cred că

e mai bine să plec. Te sun mâine, bine?

Am încuviințat din cap.

Del se aplecă, mă sărută pe obraz și apoi se ridică, lovindu-se de noptieră și zdruncinând cutiuța muzicală. Aceasta porni, cântând notele melodiei obsedante. El se uită la cutie, clătinând

din cap.

– Urăsc chestia aia.

– De ce?

Clătină din nou din cap.

– Vorbim mâine.

După ce a plecat, m-am dus la birou și am luat cartea de vizită lăsată de detectiv. Avea numărul personal de telefon și-mi lăsase instrucțiuni să sun la orice oră dacă-mi aminteam ceva. Am ridicat telefonul, încercând să mă decid. Dacă nu era adevărat? Aș fi arătat ca o proastă.

Și o nebună.

M-am așezat pe pat, uitându-mă fix la numărul lui. Proastă și nebună, poate merita riscul dacă asta-i ajuta să o găsească pe Cassie. Am format numărul lui.

Detectivul Ramirez a răspuns la al treilea țârâit.

– Alo?

Mi-am dres vocea, strângând cartea de vizită.

– Bună ziua! Sunt... sunt Samantha Franco.

Urmă o pauză, și păru că dă pe mut televizorul sau așa ceva.

– Da? Este totul în regulă?

– Da, totul este bine. Acum ori niciodată. Închizând ochii, m-am rugat să nu fac o greșală. Mi-am amintit ceva, dar nu sunt sigură dacă va fi util.

– Orice va fi util în acest moment, zise el cu asprime.

I-am spus ce mi-am amintit – despre întuneric, cădere și apa curgând. La început, nu răspunse, dar apoi o făcu. Și dintr-odată m-am simțit copleșită, ținută de cuvintele lui.

– În parcul statal este un lac ce dă într-o cascadă. Bănuiesc că nu-ți amintești nimic despre asta, dar duminică am dragat lacul.

Poliția nu draga lacuri pentru a căuta supraviețuitori. O făcea în căutare de cadavre.

Capitolul 9

Mare parte din dimineața de sâmbătă mi-a fost greață. Nu dormisem prea mult după telefonul dat detectivului. Eforturile de salvare se transformaseră în eforturi de recuperare. Nu se spusese asta, dar o simțeam în adâncul meu.

Nu se așteptau să o găsească pe Cassie în viață.

Cu puțin înainte de ora 13.00, m-am strecurat afară. Nu era greu, căci mama se afla încă în pat, iar tata era pe undeva pe terenul de golf. Cu mâinile băgate în buzunarele unei jachete drăguțe în stil militar găsite în dulapul meu, m-am îndreptat spre drumul cu serpentine. Exista posibilitatea ca acest drum să fie inutil. S-ar putea ca părinții lui Cassie să nu fie acasă, dar nu reușisem să îmi adun curajul să-i sun, mai ales pentru că ei nu luaseră legătura cu mine nici măcar o dată de când mă întorsesem.

Lucrurile puteau sta rău.

Traversând micuța curte, am pășit pe veranda casei din cărămidă și am ciocănit la ușa de la intrare. Dinăuntru se auzi o lovitură, urmată de un râs profund, gutural – râsul lui Carson.

Ușa se deschise, iar el se uită peste umăr.

– Am deschis eu, tată! Lipsesc o vreme. Se întoarse, îmi zâmbi pieziș și ieși, închizând ușa în urma lui. Bună!

– Bună, am repetat eu, dând înapoi.

Carson mă ocoli și, cum eu stăteam nemișcată, îmi făcu semn să-l urmez. Sub lumina soarelui, în părul lui zbârlit se văzură nuanțe de roșu și blond.

– Cum n-ai venit cu mașina, sper că nu te deranjează mijlocul meu de

transport.

M-am gândit că avea să împrumute camioneta tatălui său sau ceva, dar se opri în fața motocicletei, trăgând husa albastră de pe ea. Am rămas cu gura căscată.

– Nu sunt sigură dacă am mers vreodată cu o motocicletă.

– Nu cu mine. Și mă îndoiesc că frumușelul și-ar risca fața pentru a merge cu una.

M-am uitat la el. Del era un băiat frumușel, și, deși Carson era o bunăciune, trăsăturile lui erau mai nefinisate. Scoțând un elastic de păr, mi-am strâns părul într-o coadă la spate. Șuvițele mai scurte rămaseră libere, ondulându-se în jurul obrazilor mei.

Carson îmi dădu o cască neagră.

– Este chiar ușor. Doar te ții bine.

Privirea mi-a căzut pe talia lui îngustă, și am simțit că mă topesc. Am întors lent casca.

– De unde... știi unde locuiește Cassie? Nu te-am întrebat niciodată.

El se uită pieziș.

– Obişnuia să dea multe petreceri.

M-am mutat de pe un picior pe altul, gândindu-mă la ce spusese Candy.

– Voi ați... ieșit sau ceva?

Sprâncenele lui se uniră.

– De ce întrebi?

– Una dintre fete a zis asta. A zis că v-ați combinat.

Râse brusc.

– Sunt destul de curios să aflu de ce am apărut în conversație, dar mă rog.

Nu puteam să las lucrurile așa.

– Deci așa a fost?

El își feri privirea, îndreptându-și umerii.

– Da, ne-am combinat.

O senzație fierbinte, roșie mi se instalează în abdomen, alunecând prin venele mele ca un șarpe.

– Noi doi ne-am combinat vreodată?

Capul lui se întoarce spre mine și sprâncenele i se ridică în semn de uimire.

– Nu, răspunse el sugrumat.

– De ce nu?

O clipă mai târziu, îmi zâmbi încordat și își plecă privirea.

– Bună întrebare! Aș zice că nu pentru că nu ne înțelegeam.

Avea sens, chiar trebuia să încetez să pun întrebări, dar curiozitatea pusese ghearele pe mine.

– Atunci, tu de ce te-ai combinat cu Cassie?

Carson veni mai aproape, iar eu am fost nevoită să-mi înclin capul spre spate ca să-i întâlnesc ochii.

– Sincer? Nu pot să-ți spun realmente de ce. Eram la o petrecere dată de ea. Amândoi beam. Voi două tocmai vă certaserăți pe ceva – nu știu pe ce –, și ea s-a dat la mine. Sfârșitul poveștii.

Exista un nume pentru ceea ce simțeam. Gelozie. Ceva la care nu aveam dreptul, dar era acolo, fierbând în sângele meu.

– Deci s-a dat la tine, iar tu ai acceptat? Pur și simplu?

El miji ochii.

– Așa se întâmplă. Dacă te face să te simți mai bine, nu-mi amintesc prea multe. Și nu era cu Trey atunci.

Am râs forțat.

– Nu mă face să mă simt nicicum. Eram doar curioasă.

– Sigur că da.

– Și cu Lauren? am întrebat eu, înainte să mă pot opri.

O parte din amuzament dispăru din expresia lui.

– Cu Lauren nu m-am combinat. Am fost la o singură întâlnire, spre șocul tuturor prietenelor ei – inclusiv al tău. Nu a dorit

o a doua întâlnire. Îmi luă casca din mâini. Ai terminat cu întrebările personale?

– Da, am zis eu jenată. Probabil din cauza amneziei pierdusem toate filtrele. Îngrijorată că el s-ar fi putut răzgândi, am vrut să iau casca, dar el se dădu un pas în spate. Ce faci?

Se întoarse.

– Te ajut.

Am rămas nemișcată și am așteptat. Carson a înaintat din nou și cu o mână mi-a dat șuvițele mai scurte de păr pe spate. Pe piele am simțit furnicături când articulațiile lui mi-au atins obrazul. Am deschis buzele când el a făcut la fel în cealaltă parte. Avea mâinile mari, dar incredibil de delicate. M-am întrebat dacă așa o atinsese pe Cassie, dar am alungat acel gând.

Carson îmi puse casca, încheind-o sub bărbia mea. M-am cutremurat de fiecare dată când degetele lui mi-au atins pielea.

– Gata, zise el, privirea lui zăbovind mai jos de ochii mei.

Ești gata.

Înainte să coboare viziera, i-am prins mâna și am avut cel mai oribil caz de logoree cunoscut omului.

– Tu erai răspunsul la întrebarea mea de siguranță.

Carson clipi și râse încordat.

– Poftim?

– La contul meu de e-mail, mă întreba cine a fost prietenul meu din copilărie, am explicat eu nervoasă, dorindu-mi să am un buton de stop pentru gura mea. Erai tu.

– Interesant, zise el, retrăgându-și mâna. Fără alte explicații, coborî viziera. Să mergem!

Nu era reacția la care mă așteptam, dar apoi nici nu știam ce aș fi vrut ca el să spună. L-am privit confuză cum se urcă pe motocicletă și bate ușor în scaun. Înghițind, am trecut cu un picior peste și m-am așezat. Când motorul s-a trezit la viață, mi-am pus timid mâinile pe talia lui. Sub pulover, mușchii lui erau tari și tonifiați.

Mi s-a uscat gura.

Cu umerii tremurând de la un râset silențios, Carson îmi apucă mâinile și le trase ca să se împreuneze în jurul taliei lui. Gestul îmi lipi sânii de spatele lui și lăsă foarte puțin spațiu prin alte părți. Mirosul lui – de lămâie și săpun – se infiltra pe

sub cască.

Am închis ochii. Nu din cauza smuciturii motocicletei în mișcare sau a

temerii că riscam să zbor când roțile ajunseră pe asfalt, ci pentru că fiecare celulă din corpul meu răspundea apropierii dintre noi. Felul în care eram cuibărită în spatele lui în timp ce vântul bătea peste noi era greșit, cu atât mai mult cu cât pentru Del nu simțisem nici măcar o fărâmbă din așa ceva.

Cassie stătea cam la vreo opt kilometri de vechiul câmp de luptă, pe un drum mărginit de arțari mari. În vreme ce treceam pe lângă numeroase monumente și gardurile vechi din lemn ce le încercuiam, interesul se trezea în mine, și aproape că-mi doream să-i cer lui Carson să se oprească. Când am ajuns la casa lui Cassie, fu ca și cum aș fi văzut o altă versiune a casei mele –

mare și frumoasă.

Carson se opri, iar eu mi-am dat lent casca jos. Prin minte îmi treceau atâtea întrebări. Ce aveam să le spun părinților ei? Aveam să mă primească bine sau să mă ignore? Cel mai important, făcusem o greșeală venind aici?

Intuitiv, Carson își puse mâna pe spatele meu.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

Am încuviințat lent din cap, dându-mă jos de pe motocicletă, observând exteriorul alb și obloanele roșii. În mine nu tresări nimic.

– Putem să ciocănim la ușă când ești pregătită, zise Carson.

Oricât de mult apreciam asta, știam că trebuia să o fac acum. Zâmbindu-i, m-am îndreptat spre treptele de la intrare și

am ciocănit la ușă. În spate am simțit căldura lui Carson și m-am întrebat dacă el știuse vreodată cât de mult însemna pentru mine.

Câteva secunde mai târziu, ușa roșie se deschise. Apăru un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu pantaloni și o cămașă șifonată. Pe lângă ochii de un albastru spălăcit se întindeau riduri adânci. Ochii lui se plimbară de la mine la Carson.

Am inspirat superficial.

– Sunt Sa...

– Știu cine ești, zise el. Mă întrebam când vei veni.

Am simțit un fior pe spate.

– Domnule Winchester, zise Carson, înaintând ca să fie în fața mea. Samantha nu...

– Își amintește nimic? îl întrerupse el, fără ca privirea lui să se mute de la fața mea. Asta ne-a spus detectivul. Între sprâncenele lui apăru un rid adânc, neiertător. Dacă ai venit să o vezi pe mama lui Cassie, este în pat și nu primește vizitatori.

Nu știam cine era acest bărbat, dar părea prea în vârstă să fie tatăl lui Cassie.

– Nu sunt aici să o văd pe mama ei. Speram să... pot vedea camera lui Cassie.

– Și de ce ai vrea să faci asta?

Se uită la Carson, și nasul îi zvâcni.

– Speram să mă ajute să mi-o amintesc – să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Cred că mi-am dat seama ce era cu expresia lui. Nu suntem aici să furăm ceva de-al ei.

– Pot să rămân afară, sugeră Carson cu voce plată. Nu-i nici o problemă.

Bărbatul în vârstă pufni, dar se dădu la o parte.

– Nu că m-aș fi așteptat ca vreunul din voi să fure ceva de-al ei. Îmi închipui că nu-ți amintești care-i camera ei?

Ușurată, am intrat.

– Nu. Scuze!

– Eu da, zise Carson oftând.

Dacă asta-l surprinse pe domnul Winchester, nu o arătă.

– Aveți zece minute, apoi vă cer să plecați. Vă rog să faceți liniște!

Fără să mai pierdem timpul, Carson mă luă de mână și mă conduse pe lângă bărbatul în vârstă. Am urcat trei etaje și am mers pe un hol.

– Cine era? am întrebat eu șoptit.

– Bunicul lui Cassie. Nu-i un bărbat prea prietenos. Zâmbi. Așa că nu lua personal modul în care te-a primit.

M-am uitat la mâna lui strânsă în jurul mâinii mele.

– Unde-i tatăl ei?

– Din câte știu eu, nu era în viața ei și nu a fost niciodată. Dându-mi drumul la mână, se opri în fața unei uși care avea trei margarete mari cu petale roz desenate pe ea. Asta-i casa bunicului lui Cassie. Mama ei e destul de tânără, cam cu vreo zece ani mai tânără decât părinții tăi. Între asta și absența unui tată...

– Fac pariu că a fost un scandal.

– Cunoscându-vă pe voi, bogații? Probabil, zise el, și maxilarul i se tensionă. Ești gata?

Am încuviințat din cap.

Carson deschise ușa, lăsându-mă să intru prima. Un val de aer rece aduse un miros de piersici care ajunse până la mine. Am inspirat adânc, așteptându-mă la mai mult, dar descoperind doar o senzație vagă.

Camera ei nu era prea diferită de a mea, dar, când m-am apropiat de birou, trecând cu degetele peste caietele ei, m-am simțit ca și cum intrasem într-un mormânt. M-au străbătut fiori de-a lungul șirei spinării.

Carson rămase lângă ușă, privind tăcut. M-am oprit în

fața unui teanc de poze. Trecând prin ele, tot așteptam ca o amintire să apară. Erau poze cu noi două la plajă, la școală și la o stațiune de schi. Purtam costume asortate – roz pal. În unele poze eram și cu celelalte prietene ale noastre. Una dintre fotografiile am recunoscut-o ca fiind de Anul Nou având în vedere rochia purtată de ea.

Era în poala lui Del. Amândoi aveau zâmbete largi.

I-am arătat poza lui Carson și m-am strâmbat.

– N-am idee cine a făcut poza asta. Eu? Trey?

Carson ridică dintr-o sprânceană.

– Nu știu.

Brațul ei era în jurul gâtului lui Del, obrazul – lipit de al lui. Mâna lui Del era pe șoldul ei.

– Foarte intimi ei doi, am murmurat eu.

– Geloasă? întrebă.

– Nu, chiar deloc. Am oftat, punând pozele la loc pe biroul ei. Lângă patul ei era o masă roșie ca sângele. Interesantă alegerea de culoare, dar cutiuța muzicală fu cea care îmi atrase atenția. Ducându-mă la ea, am ridicat-o și am întors-o spre Carson.

Am și eu una în dormitorul meu. Are aceeași melodie.

– Multe fete au cutiuțe muzicale, corect?

– Da, dar e identică. Am pus-o jos, nedumerită de asta. Am fost prietenă cu Cassie pe când eram mică?

– Nu. Își trecu o mână prin păr. Adică, am crescut cu toții în același cerc, dar v-ați apropiat când aveai vreo 11 ani.

Atunci ne-am luat cutiuțe muzicale identice? Mi se părea că am fi fost un pic

cam mari pentru așa ceva. Am ridicat un unicorn din pluș care mirosea a caprifoi și apoi i-am verificat dulapul.

Frustrarea îmi creștea cu fiecare minut ce trecea. Probabil fusesem în acest dormitor de un milion de ori, dar nu simțeam nimic familiar. Mâinile mi s-au strâns în pumni când m-am dus în centrul camerei, uitându-mă la pătura roșie care îi aparținea celei mai bune prietene, de care nu-mi aminteam.

Am aruncat unicornul pe pat. Lacrimile mi s-au adunat în ochi. Golul din capul meu rămase la fel. Amplu. Toate amintirile erau dispărute, furate. Era ca și cum ai fi fost violat, dar n-aveai pe cine să dai vina. Minte mi se învârtea neconținut.

– Nu-mi amintesc nimic.

Din gură îmi ieși o șoaptă uscată, răgușită.

– Nu-i nimic. Puse mâna pe spatele meu. S-ar putea să fie nevoie de ceva timp.

Corpul îmi tremura, și uram asta. Slabă. Neajutorată. Pierdută. M-am întors, îndepărtându-mi șuvițele rebele de păr de pe față.

– Dacă nu o să-mi amintesc niciodată? Trăiesc tot restul vieții mele așa? Cu un picior într-un trecut pe care nu mi-l pot aminti?

Ochii lui se măriră un pic, și el înclină capul înainte.

– Știi că ți-e greu să accepți asta acum, dar, dacă nu-ți vei aminti niciodată, ai șansa să faci ceva ce majoritatea oamenilor nu pot.

– Cum ar fi? Mi-am încrucișat brațele. Să am parte de o grămadă de noi începuturi?

– Da, asta. Carson își puse mâinile pe brațele mele superioare; ochii lui mă cercetau atent. Poți să o iei de la început. Să retrăiești toate acele lucruri. În timp ce toată lumea își dorește o a doua șansă, tu ai parte de așa ceva.

Nu eram pregătită să privesc partea plină a paharului.

– Și cum rămâne cu Cassie? Nu cred că ea va avea parte de a doua șansă.

Mâinile-i căzură, ochii priveau în jos.

– Asta-i cel mai greu de acceptat.

Am plecat înainte să ne dea afară bunicul lui Cassie. Nu voiam să mă întorc acasă, și Carson a sugerat un prânz târziu. Și-a parcat motocicleta vizavi de un cimitir care era cam de mărimea orașului. Turiștii erau peste tot, făcând poze vechiului orfelinat și părții din spate a casei lui Jennie Wade, casa singurului civil ucis în Bătălia de la Gettysburg. În timp ce-l urmam pe

Carson într-un pub lângă orfelinat, aproape că-mi doream să mă alătur turiștilor.

Mă simțeam ca ei, doar că eu îmi vizitam propria viață.

Carson alese un separeu în spate și îmi dădu meniul. Pe fața lui era o expresie curioasă în vreme ce se uita la mine.

– Ce e? am întrebat eu.

Clătină ușor din cap.

– Dacă în urmă cu o lună cineva ar fi zis că voi lua prânzul cu tine, l-aș fi trimis la dracu’.

Am râs, revenind cu atenția la meniu.

– Nu sunt sigură dacă asta-i de bine sau de rău.

– De nici un fel, cred. Ce vreau să zic este că tu n-ai fi ieșit niciodată cu mine așa.

– Dar am fost cei mai buni prieteni.

– Când eram mici, sublinie el, bătând cu degetele în marginea mesei. N-am

mai fost politicoși unul cu celălalt de ani buni.

Obrajii mi se încinseră când mi-am amintit lucrurile pe care aflasem că i le spuseseam.

– Am fost așa o scorpie.

– Ai avut momentele tale, zise el în glumă.

L-am privit printre gene.

– Știi ce nu înțeleg? De ce ești așa amabil cu mine când eu m-am purtat atât de urât cu tine.

Lampa joasă din tavan scânteie în ochii lui luminoși.

– Cum am zis, ai avut momentele tale.

– Bune?

El ridică din umeri, și nu credeam că am să aflu altceva de la el. Poate că nu avusesem momente bune. Dar apoi oftă.

– Când nu erai cu Cassie și Marte se alinia cu Jupiter, erai ca pe vremuri.

Un zâmbet vag mi-a apărut pe buze.

– Uau! Era nevoie de toate astea ca să fiu amabilă?

Rânjetul lui Carson fu rapid. Trecură câteva secunde.

– Când mama mea... când a murit, acum doi ani, ai venit la înmormântare. Scott era și el. Normal că era, dar nu mă așteptam să te văd pe tine. Și tatăl tău a venit, dar nu erai cu el sau cu fratele tău. După aceea, când eram acasă, m-ai surprins din nou.

– Da? am șoptit eu, privind-l.

Încuviință lent din cap.

– Erau mulți oameni în casa noastră. Mama a avut mulți prieteni. Te-a iubit, aproape. Un colț al buzelor lui se ridică din nou în timp ce privirea i se opri pe meniu. O vizitai, știi? Când veneau cei de la spital și eu nu eram acasă, tu o vizitai. Nu cred că voiai ca eu să știu că făceai asta, așa că nu am vorbit niciodată despre

acest lucru, dar știu că mama a apreciat asta și eu... la fel. Oricum, după înmormântare, am avut nevoie să plec pentru a-mi

limpezi gândurile.

– Te-ai dus la căsuța din copac? am întrebat eu, amintindu-mi ce zisese.

– Da, răspunse el încet. N-am stat acolo mai mult de douăzeci de minute, că ai apărut tu, de nicăieri. Ai urcat în blestemata

aia de casă. N-ai zis nimic, doar ai stat lângă mine și...

– Și ce?

Mă simțeam ca și cum auzeam despre povestea altcuiva și eram fascinată.

El se lăsă pe spate, trecând cu palma peste maxilar.

– Doar m-ai îmbrățișat. O vreme. N-ai zis nimic și apoi, într-un final, ai plecat. N-am vorbit niciodată despre asta. Uneori, mă întreb dacă chiar s-a întâmplat.

Inima mi-a tresăltat, și o parte dintre mușchii tensionați ai umerilor mi s-au relaxat. Era frumos să aud că avusesem și unele momente care mă reabilitau.

– Îmi pare rău de mama ta, Carson!

El încuviință din nou din cap.

– Cum ziceam, ai avut momentele tale.

Dându-mi seama că doar asta aveam să obțin de la el, mi-am încrucișat picioarele și m-am uitat din nou la meniu.

– Când locul ăsta se numea Spiritfield’s, avea cei mai buni cartofi prăjiți cu crab și brânză. Eu și Scott obișnuiam să ne batem pe ei.

Carson inspiră brusc.

– Sam?

Am rămas cu gura căscată când am ridicat privirea. De unde știusese asta?

– Nu știu de ce am zis așa ceva.

El continua să se uite la mine, și bucăți din ceea ce spusese pluteau împreună în creierul meu. Aproape că mă vedeam cu fratele meu, mult mai mici, stând în separeuri exact ca ăsta, trăgând de o grămadă lipicioasă de cartofi prăjiți cu brânză.

Mă cuprinse entuziasmul. Aproape că am ieșit de la locul meu.

– Îmi amintesc că mâncam aici cu Scott.

– Nu mai are numele de Spiritfield’s de ani buni, Sam.

Am încuviințat din cap, și un zâmbet larg mi-a apărut pe buze.

– Nu-mi amintesc nimic altceva, dar este ceva, nu-i așa?

– Este ceva.

Zâmbi, dar zâmbetul nu-i ajunsese și în ochi.

Înainte să încep să îmi fac griji, chelnerița apărură să ne ia comanda și, deși eram încântată că avusesem o amintire clară, nu voiam să îmi forțez norocul. Pentru prima dată de zile întregi, mă simțeam ca și cum realizasem ceva. M-am bucurat de prânzul cu Carson, râzând la glumele lui și la poveștile pe care le spunea despre mine de când noi eram mici, lăsându-mă dusă de valul senzațiilor nebunești de fiecare dată când ochii noștri se întâlneau sau când degetele noastre se atingeau din greșeală. Nu mă puteam opri din a zâmbi și, când veni momentul să urcăm din nou pe motocicletă, nu fu nevoie să-mi tragă mâinile în jurul lui.

Am făcut-o fără să mă gândesc de două ori.

Când am ajuns acasă la Carson, mi-am dat seama că nu prea voiam să mă dau jos de pe motocicletă și să mă întorc acasă. Era ca și cum trăiam două vieți – cea în care exista vechea Sammy și cea pe care o trăiam acum. Senzația asta era îngrozitor de confuză. Carson se dădu jos de pe motocicletă și se întoarse spre mine.

Îmi desfăcu în tăcere curelușa de la bărbie și îmi trase cu blândețe casca de pe cap. Ochii îi erau ascunși sub genele dese

și ilizibili. Voiam să-i mulțumesc că venise cu mine, să-i spun că mă simțisem bine, în ciuda motivului pentru care făcuserăm drumul până la Cassie acasă, dar toate cuvintele îmi muriră pe buze. Când el puse casca pe motor, o tensiune ciudată se strecură peste noi, amețitoare și caldă. Am deschis gura să spun ceva, dar tensiunea a crescut, tăindu-mi respirația, șocându-mă.

Carson își puse mâinile pe șoldurile mele și mă săltă cu ușurință de pe motocicletă, punându-mi picioarele pe pământ, dar nu-mi dădu drumul. Mâinile îi rămaseră strânse pe șoldurile mele. O nevoie necunoscută se trezi la viață, una pe care nu o înțelegeam complet. Am simțit furnicături fierbinți pe piele. Respirația lui fermă îmi ațâța părul de la tâmplă. Pulsul îmi crescui. Era greșit ceea ce simțeam. Știam asta, pentru că asta ar fi trebuit să se întâmple cu Del, nu cu Carson. Dar ceea ce simțeam era uimitor de real. Ca o pată vibrantă de culoare într-o lume de un gri întunecat, monoton.

Carson ridică foarte lent degetele și pași înapoi. Pieptul i se ridică brusc și, când vorbi, vocea-i era aspră și profundă.

– Trebuie să plec.

Încă mută, am încuviințat din cap.

Privirea lui căzu pe buzele mele, și el mai făcu un pas în spate.

– Ne vedem mai târziu, Sam!

Am pornit amețită spre casă. Undeva în adâncurile gândurilor mele ceva se trezise. Fusesse un moment când respirația lui căzuse caldă pe pielea mea, iar asta mie mi se păruse așa potrivit, chiar dacă era greșit. Și, mai mult de atât, mi se păruse familiar.

Se petrecu luni, în a doua pauză. Fusesem ocupată prefăcându-mă că eram atentă, când, de fapt, mă gândeam la Carson și la ce se întâmplase sâmbătă între noi. Îmi închipuisem eu? Simțise și el? Chiar era important, ținând cont de tot ceea ce se petrecea?

Se auzi un cor de țârâit de telefoane mobile, un bip după altul. Domnul Campbell se opri la mijlocul lecției și oftă.

– Închideți-vă telefoanele!

Nimeni nu-l ascultă. M-am uitat la Veronica în timp ce mi-am scos propriul telefon ce suna. Ea fu mai rapidă ca mine, scoțând acel telefon din geanta ei ca un pistolar.

Chipul Veronicăi se albi sub tot bronzul ei. Înălță capul și se întoarse spre mine cu ochii mari și umezi.

Începu un murmur, rostogolindu-se ca un val prin clasă. Mesajul era de la Lauren. Șapte cuvinte care ar fi trebuit să schimbe totul, dar în mine existase o parte care se așteptase la asta.

Poate știam deja.

Au găsit corpul lui Cassie. Este moartă.

Capitolul 10

Restul dimineții fu ca în ceață. Cassie era moartă. Doar la asta mă puteam gândi. Era moartă. Și o parte din mine se așteptase la asta, dorind chiar. Tentaculele fricii se încolăciră în jurul nodului de tristețe ce mi se formase în piept. Era strâns, imposibil de descurcat.

La biologie Carson fu liniștit, întrebându-mă o dată dacă eram bine, după care nu mai spuse mare lucru restul orei. Del mă aștepta lângă dulapul meu. Îmi trase corpul rigid, inflexibil în brațe și murmură ceva plin de compasiune, cu o voce sugrumată.

M-am gândit la poza cu ei doi împreună – Cassie în poala lui, mâna lui pe șoldul ei.

Cassie – cea mai bună prietenă pe care nu mi-o puteam aminti, fata moartă.

Oamenii se uitau la noi. Uram asta.

L-am lăsat pe Del să mă conducă afară din școală. Nu ne-a oprit nimic. Fiecare chip pe lângă care treceam oglindea un amestec de șoc și consternare. Toată lumea o știa, că voia sau nu. M-am întrebat într-un mod amorțit, detașat dacă plângeau după ea sau erau triști doar pentru că morții nu-i păsa de lucruri mărunte precum vârsta.

– Nu știi? Teama și popularitatea merg mână-n mână, șopti în urechea mea o voce delicată, feminină. Hai să conducem cu mână de fier!

M-am întors, icnind uimită. Am privit prin pavilion. Nu era nimeni acolo.

– Haide! zise Del, privind-mă cu îngrijorare. Plecăm de aici.

Urmându-l pe după școală, m-am tot uitat peste umăr. Chiar auzisem acea

voce sau fusese memoria mea scuturându-se și eliberându-se?

Poate chiar înnebuneam. Exista mereu posibilitatea asta – o probabilitate.

În curtea din spatele școlii, între terenul de fotbal și o mică sală de sport, erau câteva bănci din ciment. Toți cei pe care-i știam erau acolo, stând pe suprafețele reci, dure.

Veronica, Candy și Lauren erau așezate pe una dintre bănci. Scott și Julie ocupau o alta, în vreme ce Carson avea una pentru el singur. M-am așezat cu Del, conștientă de mâna lui în jurul mâinii mele și de modul în care Carson devenise rigid, concentrat asupra terenului din spatele nostru. A trebuit să fac eforturi să nu

mă desprind de iubitul meu. Nu merita tratamentul ăsta rece, nu din partea mea.

– Nu-mi vine să cred că este moartă. Veronica fu prima care vorbi, smiorcăindu-se elegant. Adică, cu cât lipsea mai mult, știam că așa se va termina, dar speram să fie ca în cazul lui Sammy.

Că avea să apară undeva.

Lauren se șterse la ochi cu două degete, strângând o poșetă albă imensă la piept.

– Este așa îngrozitor să te gândești la ea fiind acolo...

– În apă, șopti Candy, cutremurându-se și trecând continuu cu degetele prin păr. Nu cred că am să mai înot vreodată în lacul ăla.

Julie își arcui sprâncenele când se uită la Scott, care ținea gura închisă. M-am întrebat de ce erau aici. Știam că nu erau apropiați de Cassie sau de oricine altcineva de aici. Deci ce altceva nu

știam? Se părea că totul.

– A spus cineva în ce fel de condiții... era? întrebă Veronica. Oare sicriul va

fi deschis?

Scott se lăsă pe spate, clătinând din cap.

– Era în lac. Cine știe de cât timp? Ultimul lucru la care s-ar gândi cineva ar fi un sicriu deschis.

Veronica miji ochii.

– Eu doar spun că ea nu ar lăsa pe nimeni să o vadă dacă nu ar fi...

– Cea mai frumoasă fată din încăperea, am murmurat eu.

Del mă strânse mai tare de mână.

– Ce ai spus?

M-am cutremurat. Din nou, nu știam de unde veniseră acele cuvinte. Toată lumea se uita la mine, așteptând o explicație. Clătinând din cap, mi-am retras mâna.

– Ai spus „cea mai frumoasă fată din încăperea“. Veronica se ridică, netezindu-și cu mâna blugii negri. Este exact ce ar fi spus Cassie. Ce ai fi spus tu. Ți-ai... amintit ceva?

Împreunându-mi mâinile, m-am luptat cu impulsul de a-mi roade unghiile.

– Nu.

– Atunci, de ce ai zis asta? Întrebă ea, cu ochii scăpărând.

– Nu știu – uneori, cuvintele astea pur și simplu ies.

M-am uitat la Del, dar el se uita la mâinile lui.

– Cum? Ca la sindromul Tourette?

Del râse ușor.

Obrajii îmi ardeau de rușine și de ceva mult mai puternic.

– Nu-i ca la sindromul Tourette, nesimțitule!

– Ce? Ridică privirea, și zâmbetul îi dispăru. Știu că nu-i. Hai, liniștește-te! Se întinse după mine, dar eu m-am dus în cealaltă parte a băncii. Sam, era doar o întrebare.

– O întrebare idioată, zise Carson, cu maxilarul încleștat.

Del miți ochii.

– Tu ce cauți aici?

– Bună întrebare, mormăi el, dar se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele și încrucișându-și brațele peste pieptul lat.

Carson n-avea de gând să plece.

– Stai! Trey de ce nu este aici? am întrebat eu.

Candy scoase o pilă de unghii.

– N-a venit azi la școală. Cred că e bolnav sau ceva.

– Crezi că știe? întrebă Julie, petrecându-și brațele în jurul fratelui meu și lipindu-și obrazul de umărul lui.

– Normal că știe. Candy își dădu ochii peste cap, pilindu-și una dintre unghii. Toată lumea știe.

Julie se uită la ea cu o expresie de parcă voia să-i dea un pumn în față. Voiam să pocnesc pe cineva, în mare parte din frustrare.

– Știi ce mi se pare ciudat? zise Julie, închizând ochii.

– Bănuiesc că vom afla, mormăi Candy, mișcând pila înainte și înapoi.

– Termină, Skittles! zise Carson.

Candy îi arată degetul mijlociu perfect manichiurat.

– Ce ți se pare ciudat? am întrebat eu, ignorându-i pe cei doi.

– În afară de faptul că în această perioadă a anului Cassie a fost pe lângă lac? Știa să înoate foarte bine. Julie deschise ochii, uitându-se la mine. Fata era pe jumătate pește.

Veronica se așeză la loc, pe marginea băncii, cât mai aproape de Del.

– Păi, mă îndoiesc că s-a dus acolo să înoate.

– Nu asta a vrut să spună Julie, am zis eu, amintindu-mi

viziunea cu căderea. Dacă a fost în lac, ar fi trebuit să poată înota, corect?

Del își dresе vocea.

– Sunt niște curenți foarte puternici și unele părți foarte adânci, dar cunoștea acel lac și ce zone să evite.

– Atunci, poate era deja... inconștientă înainte să ajungă

în apă.

Sau moartă, dar nu puteam să rostesc asta.

– Păi, tu trebuie să fi fost cu ea, zise Veronica, luând pila de la Candy și băgând-o în geanta ei. Este enervant, ca să nu mai zic că nu-i nici igienic.

– Cum este asta neigienic? Doar îmi pilesc unghiile.

– Este scârbos. Mici bucăți din unghiile tale zboară peste tot. Veronica se cutremură de parcă asta era mai deranjant decât un cadavru într-un lac. Cred că am bucăți pe mine.

Zâmbind la această absurditate, am ridicat privirea și am surprins ochii lui

Carson. Scânteiau în lumină. Când mi-am ferit privirea, mi-am dat seama că Del se uita la noi. Un junghi de vinovăție mă străbătu.

– A văzut-o cineva în acea zi?

– În afară de tine? zise Veronica, și n-aveai cum să-i interpretezi greșit tonul.

M-am lăsat pe spate.

– Ce vrei să spui, Veronica?

– Nu spun nimic, Sammy. Scoase o pereche mare de ochelari de soare și și-i puse la ochi. Este clar că era cu tine. Mergeai pe drumul care duce spre lac.

– Știe asta, zise Scott, aplecându-se în față. Din vocea lui picura disprețul. Dar suferă de amnezie, dacă nu ți-ai dat încă seama. Pot să-ți dau definiția dacă încă ești confuză.

– Știi, sunt cu Del de data asta. Voi ce căutați aici? Veronica ridică ochii.

– Suntem aici pentru că cineva trebuie să fie aici pentru sora mea, răspunse el.

Asta mă surprinse... într-un mod plăcut. Din toate punctele de vedere, eu și Scott nu aveam acea legătură de gemeni despre care vorbea lumea.

– Eu sunt aici pentru sora ta, Scott. Del părea ofensat. Mereu voi fi aici pentru sora ta.

Buzele lui Scott se subțiară.

– Asta-i aproape comic venind din partea ta.

– Iubitule, zise Julie, trăgându-l de braț.

– Ce dracului vrea să însemne asta? întrebă Del.

– Del, dacă aș fi în locul tău, aș sta jos și mi-aș ține gura. Carson se întinse leneș, dar era încordat, pregătit. Asta-i

sfatul meu.

Despre ce vorbeau?

– Am văzut-o, se auzi vocea înceată a lui Lauren înainte ca Del să poată răspunde, și acele cuvinte rostite încet îi reduceră pe toți la tăcere.

Inima îmi sări din piept.

– Da?

Obrajii lui Lauren se îmbujorară.

– Da. Era cam 19.00. S-a oprit pe la mine și mi-a lăsat poșeta pe care o împrumutase – D&G-ul meu. Era foarte... supărată.

– Nu știi de ce? am întrebat eu.

Cu ochii în pământ, Lauren clătină din cap.

– N-a spus. Cred că avea ceva de-a face cu un tip. Știți cum reacționa când avea probleme cu băieții.

– Bine. Del se ridică, trecându-și mâinile prin păr. Contează de ce era supărată? Nu schimbă nimic.

M-am uitat la el.

– Ai dreptate – nu schimbă faptul că este moartă, dar s-ar putea să ne ajute să pricepem ce i s-a întâmplat.

Del își frecă maxilarul.

– Dar supărarea ei pe un tip sau orice ar fi fost nu are nimic de-a face cu ce ți s-a întâmplat ție.

– De unde știi? întrebă Scott, și avea dreptate.

– Nu-i vorba doar despre ce mi s-a întâmplat mie, am zis eu. Este vorba

despre ce i s-a întâmplat și lui Cassie. Orice informație...

– Și ce? Acum, o să faci pe Nancy Drew? întrebă Veronica, mutându-și privirea între Del și mine.

Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că Veronica era de acord cam cu tot ce spunea Del. Străduindu-mă să am răbdare,

am ignorat-o.

– Îți mai amintești și altceva? Ce purta?

– Avea rochia aia roșie. Cea din tricot, răspunse Lauren.

Bărbia lui Candy se smuci în sus.

– Imitația de Prada?

Aș fi dat ochii peste cap la disprețul din tonul lui Candy dacă n-ar fi fost faptul că, de fiecare dată când o văzusem pe Cassie – sau când apărea câte o amintire cu ea, dacă astea erau crâmpiele –, nu ar fi purtat o rochie roșie. Asta însemna că nu o luam complet razna – vești bune.

– Ești bine, Sam? mă întrebă Carson.

Încuviințând din cap, am lăsat conversația să continue fără mine. Del se așeză într-un final din nou lângă mine și își puse un braț în jurul meu. Sprijinindu-mi capul de umărul lui, am închis ochii. Mi se învârtea capul. Cassie fusese supărată în ziua în care dispăruserăm amândouă. Asta nu-mi spunea nimic, dar faptul că ea purtase aceeași rochie în care eu continuam să o văd era enervant. Și, în afară de asta, era dificil să plâng după cineva de care nu-mi aminteam, dar care făcuse parte în mod complicat din viața mea. Existau momente în care aproape că

simțeam pierderea, când aceasta ar fi putut să mă consume și să mă

tragă la fund. Apoi, tristețea se diminua și era înlocuită de confuzie și de nevoia de a fi departe de toți acești oameni – de a

fi singură.

Când eu am deschis din nou ochii, Carson își unise vârful degetelor, protejându-și gura, atrăgându-mi atenția direct spre buzele lui. Ochii noștri se întâlneau pentru o fracțiune de secundă, apoi el se uită în altă parte. Brațul lui Del se strânse în jurul meu, și alt fel de vinovăție apărură pe dată. Simțindu-mă nehotărâtă, m-am ridicat, punând ceva distanță între noi.

– Bine, zise Julie, întinzându-și picioarele și ridicându-se. O să spun ceea ce nimeni nu pare dispus să spună.

– Că-l tolerezi, de fapt, pe Scott? zise direct Carson.

– Ha.

Scott făcu o grimasă.

– Nu, oftă Julie. Credeți că Cassie a fost... omorâtă?

Grupul nostru amestecat rămase tăcut. Pulsul îmi creștea. Omorâtă. Avea sens. Dacă Cassie știa să înoate atât de bine, nu s-ar fi înecat, și apoi mai eram eu. Era posibil să fi fost martoră la ce se întâmplase cu Cassie? Și, dacă da, asasinul ei încercase să mă omoare și pe mine?

Nu. Ar fi putut să fie un accident. Dar atunci, ce se întâmplase cu mine? Amândouă avuseserăm un accident? Ea murise. Și eu supraviețuisem.

Am ridicat privirea. Carson mă privea din nou. Culoarea ochilor lui era accentuată de o îngrijorare dezolantă. M-am întrebat dacă și-a dat seama de același lucru – dacă toți își dăduseră seama. Când m-am uitat la fete – prietenele mele –, în ochii lor era ceva care nu avea nimic de-a face cu îngrijorarea față de mine. Pentru un minut, nu am vrut să cred, dar nu aveam cum să interpretez greșit umbra din privirile lor.

Bănuială.

Mama era închisă în dormitorul ei când Scott mă aduse acasă, după școală.

Având casa doar pentru mine până când el se întorcea de la antrenamentul de baseball și tata revenea acasă, îmi oferea destul timp să mă gândesc din nou la tot.

Cassie era moartă – cel mai probabil, omorâtă. Și eu fusesem acolo. Viziunile – amintirile fragmentate – trebuiau să fie indicii pentru ceea ce se întâmplase. Trebuia doar să le pun cap la cap.

Cuibărindu-mă pe locul de la geamul din solar, m-am uitat la mica grădină și la drumul principal de dincolo de micul gard de piatră. La picioarele mele se afla manualul de istorie nedeschis. Îmi rodeam o unghie. Carson mă văzuse făcând asta la orele de biologie și îmi spusese că era un obicei pe care mereu îl avusesem. Deci era o veche parte din mine care cumva rămăsese agățată.

Gândurile mi s-au îndreptat direct spre Cassie.

În ziua în care dispăruserăm, era supărată, probabil din cauza unui băiat. Trey – când iubitul ei, când fostul ei – fusese convenient de bolnav în ziua în care fusese găsit cadavrul ei? Fusesem să o văd, făcându-mi datoria de prietenă? Dar ce se întâmplase după? Ce explica viziunile cu sânge și pietre, Cassie țipând la mine și apoi senzația de cădere?

Și de ce ne întâlniserăm la pădurea statală, dintre toate locurile?

Acele amintiri nu puteau fi halucinații. Nu eram nebună, dar, cu cât analizam mai mult totul în mintea mea, cu atât mai ciudat mă simțeam. Și apoi, erau cele două bilete...

Lumina se reflectă din capota unei mașini albe ce venea pe alee, atrăgându-mi atenția. M-am îndreptat, lăsând mâna când mașina se văzu bine. Nu era Bentley-ul tatei, și era prea devreme ca Scott să revină.

Mașina se opri în fața casei, lângă fântâna țipătoare. Un bărbat coborî, încheindu-se la haină. Ochelari de soare închiși la culoare îi ascundeau ochii, dar am recunoscut părul negru dat pe spate și fruntea lată.

Sosise detectivul Ramirez.

– La dracu’, am mormăit, sărind de la locul de la fereastră. Grăbindu-mă prin labirintul de arcade și camere care nu păreau să fie folosite vreodată, am alergat prin casă înainte să o trezească pe mama. Am deschis ușa cu respirația întretăiată. Domnule detectiv?

El își dădu jos ochelarii de soare, băgându-i în buzunarul de la pieptul hainei.

– Domnișoară Franco, ai câteva minute?

Dându-mă la o parte, m-am uitat în spatele meu.

– Da, dar mama doarme, și tata este la serviciu.

– Nu-i nimic. Am câteva întrebări, neoficial. Intră, observând foaiorul, fără să-i scape vreun detaliu. Vreun loc unde să stăm?

Mă îndoiam că ceva din ce îi spuneam detectivului era neoficial, dar nu aveam nimic de ascuns și voiam să-l ajut. Conducându-l într-un mic salon, m-am așezat pe canapea în timp ce el se așeză în fotoliu.

– Este vorba despre Cassie? am întrebat eu, încrucișându-mi brațele.

Ramirez încuviință din cap.

– Bănuiesc că ai aflat, nu?

– Da. S-a auzit peste tot la școală astăzi.

– Și cum rezisti?

Cum rezistam? Aproape că voiam să râd, dar mi-am dat seama că asta n-ar fi fost potrivit.

– Bine, cred.

Buzele lui se curbară în sus într-o parte.

– Voiam să trec prin câteva lucruri cu tine. Să vedem dacă se aprinde ceva. Ești de acord?

– Da. Am ridicat o pernă brodată delicat, punând-o în poală. Vreau să pot să ajut.

– Bun. Iarăși acel zâmbet pieziș. Cassie a fost găsită la câțiva metri de cascadele lacului, prinsă în... Se opri când sângele mi se scurse de pe față. Mă rog, nu contează detaliile. Acum, nu suntem sigur care-i cauza decesului, dar, din ancheta preliminară, nu pare să fi fost înecul.

– Cassie știa să înoate bine. Am strâns perna. Asta mi-au zis prietenele ei... ale mele astăzi.

El încuviință lent din cap.

– Mama ei a zis că fata era o înotătoare excelentă, cunoștea și foarte bine terenul din parcul statal și traseele de sus de acolo.

– Dar noi am fost acolo sus noaptea, am zis eu încruntându-mă. Del mi-a zis că am fost cu el până seara.

– Da, am vorbit cu el când ai lipsit. Se aplecă înainte, punându-și mâinile între genunchi. Ai idee de ce voi două v-ați dus acolo sus noaptea? Oricât de bine știați tu și Cassie terenul, ar fi fost periculos. O alunecare...

Am înghițit cu greu.

– Chiar nu știu de ce și toată ziua am încercat să-mi dau seama. Lauren... Lauren Cumming a zis despre Cassie că era supărată. Poate ne-am dus acolo sus pentru a petrece niște timp

ca fetele.

Ca fetele mi se părea stupid până și mie, dar nu mai aveam idei.

– Am vorbit și eu cu Lauren, dar, din câte am înțeles, nu e ca și cum vreuna din voi petrecea timp la lac pe durata nopții – cel puțin, nu în această perioadă a anului. Făcu o pauză, întâlnindu-mi ochii. Acum, ai zis că ai avut senzația asta... de cădere când am vorbit și că ai auzit apă. Crezi că-i posibil să fi fost lângă cascadă?

– Cred că da, dar acum nici măcar nu știu unde-i cascada. Sau cum să ajung la lac.

Înclină capul într-o parte, și privirea îi coborî pentru un moment.

– Îți mai amintești altceva? Chiar dacă ți se pare un detaliu minor, ar putea să fie de ajutor. Vrei să ajuți, corect?

– Da. Dându-mi seama că țineam perna ca pe un scut, am dat-o la o parte. V-am spus despre stânci. Le-am mai văzut, sunt acoperite cu ceva ce pare a fi sânge, dar nu sunt... chiar sigură. Știu că nu-i mare lucru.

– Nu. Este ceva. Ramirez zâmbi încordat. Altceva?

Am coborât privirea, mușcându-mi buza. Dacă-i spuneam că o văzusem pe Cassie, aș fi părut o nebună.

– Samantha, orice ar fi de ajutor.

Prin casă se auziră pași grei, alertându-mă că sosise tatăl meu. Detectivul Ramirez se ridică, întorcându-se spre arcada deschisă.

Tata intră ca o furtună, cu obraji roșii de furie, și ochii mijiți scânteiară la detectiv.

– Ce cauți aici?

– E în regulă, tată. Avea doar câteva întrebări.

– Nu, nu este în regulă. Își puse mâinile în șolduri, împingând sacoul spre spate. Trebuie să îți explic legea, Ramirez?

– Cunosc foarte bine legea, domnule Franco, răspuse detectivul.

– Da? Vocea lui căpătă o nuanță dură, inflexibilă, pe care știam că o mai auzisem. Probabil intrasem cu mașina într-un copac. Nu poți să vorbești cu fata mea fără ca unul din părinții ei să fie prezent sau fără avocatul ei. Vreodată.

– Domnule, aceasta nu este o anchetă oficială, și fiica dumitale a fost de acord să răspundă...

– Fiica mea este o adolescentă – are doar 17 ani. Tata înainte, ițindu-se deasupra detectivului. I-ai spus că nu-i oficial? Sunt convins că da. Ea nu știe cum merg lucrurile astea, dar

eu știu.

Am ridicat din sprâncene. În stomac mi s-au format noduri. Greșisem că vorbisem cu detectivul? În timp ce-mi rodeam unghia, privirea mi se muta între cei doi bărbați.

– Tată, eu...

– Nu mai spune nici un cuvânt, Samantha, zise el, și tonul îi fu ca o suflare înghețată pe pielea mea. Dacă dorești să-mi chestionezi fata, o faci cu permisiunea mea și cu un avertisment corect. Dacă nu, data viitoare când te mai apropii la mai mult de douăzeci de metri de casa mea, ai face bine să ai un mandat.

Am rămas cu gura căscată. Un mandat? De ce i-ar trebui un mandat? Nu eram suspectă. Mandatele erau pentru suspecti. Mă cuprinse panica în momentul în care m-am ridicat pe picioarele ce-mi tremurau. Eram suspectă?

Detectivul Ramirez își drese vocea și, când vorbi, era calm și neafectat de ordinele tatălui meu.

– Înțeleg, domnule Franco. Să sperăm că nu se va ajunge la asta. Știu pe unde să ies.

Tata își încrucișă brațele, și, fără vreun alt cuvânt, detectivul Ramirez plecă. Eu m-am lăsat amețită pe spate.

– Tată, punea doar niște întrebări. Nu a fost mare lucru.

El traversă camera, lăsându-se în jos, să fie la nivelul ochilor mei.

– Prințesă, tu nu înțelegi cum funcționează poliția. Ești un

copil, și, cu tot ce ți s-a întâmplat, lor le-ar fi ușor să te zăpăcească și să te manipuleze.

Mă umplu o furie plină de indignare.

– Nu sunt proastă. Faptul că nu-mi pot aminti nimic nu înseamnă că sunt un copil neajutorat. Doar mă întreba despre Cassie. Vreau să pot ajuta poliția.

– Știu. Oftă și apoi se întinse, trăgându-mi mâna de la gură. Încă-ți rozi unghiile. Mama ta urăște asta.

– Scuze, am mormăit eu, strângându-mi genunchii cu mâinile.

Se ridică și se duse până la polița de deasupra șemineului. Coloana îi era neobișnuit de țeapănă.

– Știu că nu ești proastă, Samantha. Ești o fată inteligentă,

dar nu vreau să mai vorbești cu poliția, bine? Nu fără mine lângă. Înțelegi?

– De ce? Ce mare lucru? Nu am nimic de ascuns.

Se întoarse pe jumătate, netezindu-și părul cu mâna.

– E mare lucru fiindcă tu probabil ești ultima persoană care a văzut-o pe Cassie – probabil erai cu ea când... când s-a întâmplat ce i s-a întâmplat.

– Știu! Și de asta trebuie să vorbesc cu poliția.

– Nu. De asta nu poți să vorbești cu poliția! Își lăsă mâna pe piept, și dintr-odată mi-am făcut griji că făcea un infarct. Tatăl meu părea în formă și îngrijit, dar îmi imaginez că era sub mult stres cu munca... și cu mine. Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să stai de vorbă cu poliția. Acum, dacă se dovedește că ea a fost omorâtă, ești suspecta lor principală.

Capitolul 11

Suspectă? Criminală? Avusesem dreptate cu ceea ce văzusem în ochii Veronicăi și ai lui Candy. Bănuială. Inima-mi bătea puternic în timp ce mă plimbam cu stomacul gol prin dormitor mai târziu în acea noapte. Gândul la mâncare îmi provoca vomă, așa că am sărit peste cină. Suspectă. Criminală.

Acele cuvinte îmi erau străine. Nu în sensul că nu înțelegeam ce însemnau, ci pentru că nu puteam să asociez semnificația lor cu mine. Cuvintele îmi săreau pe toți nervii, ca mici cioburi de sticlă, slăbindu-i, deschizându-i.

Tatăl meu chiar credea că de aia mă chestiona detectivul Ramirez? Pentru că acesta credea că eu o omorâsem pe Cassie? Și prietenele mele credeau același lucru? Nu puteau. Nu avea sens. Și eu fusesem rănită, clar. Destul de rău încât să dispară tot ce eram eu, tot ce știam.

Și n-aș fi putut niciodată să omor un om. Știau asta?

Exista încă posibilitatea ca tot ceea ce se petrecuse să fi fost un soi de accident ciudat. Știam destule cât să înțeleg că se făcuse o autopsie pentru a se determina cauza morții.

Oprindu-mă în fața oglinzii dulapului meu, am înghițit nodul de frică ce mi se ridicase în gât înainte să mă consume. Reflexia mea se uita la mine – obraji palizi și o nuanță de scorțișoară a părului meu. Fără machiaj păream mult mai tânără decât în poze. În ochii mei era o scăpărare nervoasă, una pe care mă îndoiam că vechea Sammy o avea.

– N-aș răni-o niciodată pe Cassie, am zis eu, având nevoie să aud pe cineva spunând asta, fie și doar pe mine.

Reflexia mea își înclină capul, buzele se curbară într-un zâmbet batjocoritor.

– Mincinoaso!

Icnind, m-am împleticit înapoi, împiedicându-mă de ursulețul de pluș de pe podea. M-am lovit cu șoldul de marginea

patului. Durerea proaspătă explodează în timp ce pulsul îmi bătea nebunește.

Acum, nu era nimeni în oglindă.

Cu corpul tremurând, mi-am băgat picioarele sub mine și m-am ridicat. Mișcarea zdruncină patul și noptiera de lângă. Deja deranjată de când umblase Del la ea, cutiuța muzicală căzu pe podea, scoțând două note muzicale slabe, sparte, care mă

făcură să simt fiori pe șira spinării.

Am ridicat-o, întorcând-o pe o parte. Când căzuse, se deschisese un compartiment de pe fundul cutiei, suficient de mare să intre o jumătate de pachet de cărți de joc. Locul părea gol, și, ameită, l-am închis și am pus cutiuța la loc pe noptieră.

Când m-am întors, dându-mi la o parte șuvițele lungi de păr de pe față, am simțit cum în stomac crește o senzație de greutate. Pe spate mă străbăteau furnicături ascuțite, și dintr-odată îmi era prea cald și camera era prea mică.

Reflexia mea îmi vorbise.

Asta clar era semn de nebunie.

Am început din nou să mă plimb, evitându-mi reflexia, în caz că se hotăra să poarte iar o conversație spontană. Ceea ce se petrecuse nu avea cum să fie o amintire, și n-aveam cum să explic asta decât ca fiind o iluzie în adevăratul sens al cuvântului.

Mi-am imaginat că mă numesc mincinoasă după ce am zis că nu puteam să rănesc pe cineva. Mișto, chiar mișto. Dându-mi părul pe spate, am inspirat adânc, dar aerul mi s-a oprit în piept. Având nevoie să ies din cameră și poate chiar din casă, am deschis ușa și am fugit repede pe hol.

Dând colțul, m-am lovit cu suficientă forță direct de un corp tare, încât bietul om gemu și căzu la podea. Dezechilibrată, am căzut peste el. Am recunoscut imediat mirosul curat, de lămâie.

Carson.

Corpurile noastre erau lipite în toate locurile nepotrivite. Sau în cele potrivite, depinde cum voiam să privesc lucrurile. Nu că aș fi crezut că era potrivit. Clar era greșit, mai ales felul în care-i simțeam incredibil de musculos pieptul lui sub al meu, abdomenul tare ca fierul. Căldura îmi inundă venele.

Mâna lui Carson se curbă în jurul taliei mele în timp ce el își ridică ușor capul. Eram atât de aproape, încât puteam să văd fărâmele mai închise de albastru din apropierea pupilelor lui. Privirea mi-a coborât pe buzele lui, și așa de tare voiam să știu cum se simțeau. Să-i gust sărutul. Să dau drumul tuturor frânghiilor care mă legau de vechea Sammy și să mă pierd în el. Ciudat cum toate grijile despre nebunie dispărură brusc.

Acele buze se curbară într-o jumătate de zâmbet strâmb.

– Salut, Sam...

– Salut, am șoptit eu. Veneai să mă vezi?

Zâmbetul lui deveni mai larg, și inima mea tresăltă. Unul dintre dinții lui din față era ciobit la bază.

– De fapt, am venit să-l văd pe Scott, dar...

– Oh! M-am simțit cea mai mare idioată. Atunci, ai face bine să te duci.

– Da, ar trebui. Privirea lui coborî la gura mea, și mi se strânse stomacul. Dar mai întâi va trebui să te dai de pe mine. Fără grabă. Doar zic și eu.

Obrajii mi-au luat foc.

– Ai dreptate.

– Da, murmură el.

Eu tot nu m-am mișcat. Afară ar fi putut să vină apocalipsa, și eu aș fi rămas chiar unde eram. Cu corpul lipit de Carson, cu mâna lui strânsă pe talia mea.

Eram așa prinși în ce era asta, că nici unul din noi nu l-a auzit pe fratele meu până când nu a vorbit.

– Vreau să știu ce faceți?

Carson chicoti profund, și eu am simțit sunetul în fiecare celulă.

– Doar ne luptam.

– Serios, răspunse sec Scott.

M-am rostogolit de pe Carson și m-am ridicat.

– Am dat peste el – în hol – și l-am dărâmat, am simțit nevoia să-i explic. Nu ne luptam... sau nu făceam ceva.

Buzele lui Scott tresăriră de parcă își reținea un zâmbet.

– Nu-i nimic, Sam. Prefer să te găsesc tăvălindu-te cu Carson în văzul tuturor decât cu Del.

Am rămas cu gura căscată.

– Asta nu-i...

– Hei! zise Carson, punând brațul în jurul umărului meu. Avem permisiunea fratelui tău.

– Frate, tu chiar îl urăști pe Del, am zis eu, ignorând felul în care toată partea stângă a corpului meu era lipită de corpul

lui Carson.

Scott își frecă tâmpla cu podul palmei.

– Da, păi, nu-mi place de el.

– De ce?

– Pur și simplu, răspunse el și apoi se întoarse, mergând în dormitorul lui.

M-am retras de sub brațul lui Carson.

– Păi, văd că...

– Hei! Mă prinse de braț, oprindu-mă. Unde te duceai așa

în grabă?

– Mă duceam... la o plimbare.

– Este aproape ora 21.00.

Am ridicat din umeri, și fix în acel moment îmi ghiorțai stomacul.

– Sau să iau ceva de mâncare. Poate niște înghețată. Mai devreme am văzut o cutie cu două tipuri de înghețată de ciocolată. Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată înghețată. Băteam câmpii, dar nu mă puteam opri. Bine, nu-mi amintesc oricum prea multe, așa că asta nu spune mare lucru. Ieri am descoperit că-mi plac hamburgerii fără roșii. Fără murături, dar cu

mult bacon.

Rânjetul lui Carson se mărea cu cât vorbeam mai mult.

– Și brânza?

– Sunt ambivalentă față de brânză.

Am zâmbit. În urmă cu câteva zile, avusesem unul dintre acele momente în care nu mă puteam opri din vorbit cu Del, și el fusese mai puțin amuzat de asta.

Carson îmi dădu drumul la braț.

– Deci, revenind la înghețată... ești sigură că ai văzut?

– Da.

– Pot să-ți țin companie?

Inima mea se bucură la această sugestie.

– Credeam că ai venit să-l vezi pe Scott.

– Poate să aștepte. Carson mă înghionti cu umărul lui.

Nu poate?

M-am uitat la el, hotărând că împărțirea de înghețată nu era un păcat capital și că mi-ar fi prins bine distracția.

– Sigur.

Carson mă urmă jos. Am avut nevoie de câteva momente să găsesc castroanele și lingurițele. Apoi, am scos înghețata. El își umplu castronul cu munți de ciocolată delicioasă. Eu am pus trei linguri mari în al meu, și apoi ne-am așezat la bar, față în față.

– Unde sunt părinții tăi? întrebă el, lovind înghețata cu dosul linguriței lui.

– Nu știu unde-i tata, dar mama este în pat. M-am aplecat înainte, coborând vocea. Cred că doar asta face. Mereu a fost așa?

El ridică privirea în timp ce luă o gură.

– Nu o vedeam des. O cam deranjează că sunt prin casă, așa că, în general, încerc să-mi limitez vizitele.

M-am încruntat.

– De ce?

Lovi din nou în înghețată.

– Mamei tale nu-i place ca eu să fiu prin casă din cauza tatălui meu. Făcu o

pauză și ridică din umeri. Probabil cred că o să-i fur din artă.

Am strâns așa tare lingurița, încât nu aș fi fost surprinsă dacă se îndoia.

– Ce aiurea! Tatăl tău nu-i diferit de al meu. Doar au alte locuri de muncă. Nu înțeleg ce mare scofală.

Avu iarăși acea expresie – cea care mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost un puzzle pe care nu reușea să-l descifreze.

– Știi ce mi s-a părut mereu amuzant?

– Ce?

– Din ce a zis Scott, tatăl tău a fost ca al meu înainte să o cunoască pe mama ta. Nu avea mulți bani, provenea din clasa muncitoare și alte alea, așa că niciodată nu am înțeles cum a ajuns cu mama ta.

Și asta era un puzzle pe care eu nu puteam să-l descifrez.

– Nici eu, pentru că mama provine dintr-o...

– Familie veche, și bogații au tendința de a rămâne împreună. Poate doar a dat-o pe spate.

Am început să zâmbesc la asta, imaginându-mi-l pe tata cucerind-o pe mama cu tot felul de gesturi romantice, dar apoi m-am gândit la cum erau acum. Exista mai mult romantism între mine și peria mea de păr decât între ei doi.

Carson luă o înghițitură uriașă din înghețata lui.

– E bună.

Privindu-l cum mănâncă, am așteptat până înghețata mea s-a topit și apoi am învățat lingurița în jurul castronului, transformând-o într-un fel de budincă. Când Carson râse, eu am zâmbit la el.

– Cred că așa-mi place.

– Da, așa făceai când erai copil. O înnebuneai pe mama ta.

Ciocolata curgea din lingurița mea, picurând în castron în timp ce-l studiam.

– Chiar am fost cei mai buni prieteni?

El încuviință din cap.

– Da, am fost... inseparabili mult timp.

Așa cum o făcusem de mii de ori de când aflasem că el era răspunsul la întrebarea mea de siguranță, am încercat să ne imaginez pe noi doi făcând lucruri împreună – alergând, jucându-ne, intrând în belele. Din păcate, amintirile nu erau acolo oricât

de mult încercam eu. Dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, cel mai mult îmi lipsea posibilitatea acelor amintiri.

– Ai expresia aia, zise el, dându-și părul de pe frunte la o parte cu mâna liberă. Nu ești fericită de ceva. Companie proastă?

– Nu. Deloc, l-am asigurat eu. Doar că este nașpa să nu-ți poți aminti nimic. Cred că... chiar mi-ar fi plăcut acele amintiri.

Ochii lui îi întâlneau pe ai mei pentru un moment.

– Dar eu încă le am. Dacă vrei, pot să ți le împărtășesc pe cele mai importante.

Un zâmbet îmi apărură pe buze.

– Mi-ar face plăcere.

Așa că îmi povesti. Trecu prin cele mai importante momente ale copilăriei noastre în vreme ce ne mâncam înghețata. Plimbări cu bicicleta, urcat în copaci, înotat și construirea de forturi din crengi – făcuserăm de toate. Se dovedea că-i rupsesem și brațul lui Carson. De data asta, sărind de pe una dintre stâncile de la Bârlogul Diavolului, unde-l luasem cu mine. Pierduse un întreg sezon din Liga de Juniori.

Scott avea dreptate – eu și Carson fuseserăm apropiați.

Tot timpul cât vorbi despre noi, pielea din jurul ochilor lui era încrețită, și eu eram atrasă de privirea lui fermă, fascinată

de ochii care străluceau ca lapislazuli. În tot acest timp, în pieptul meu crescuseră tensiunea. O parte din ea era bună, pentru că mă simțeam ca și cum eram gata să zbor de pe locul meu, dar exista și o încordare marcată de tristețe și rușine.

– Chiar îmi pare rău că m-am purtat așa urât cu tine, am zis din nou. Faptul că fusesem amabilă cu mama lui și apoi cu el după ce ea murise nu compensa pentru restul. Nu meritai felul în care... am pus capăt.

Carson deschise gura, dar o închise. Trecură câteva momente, și apoi se aplecă înainte, întinzându-și brațele peste bar.

– O să fiu sincer, bine? Când ți-ai cerut scuze înainte, mi-a fost indiferent. Pentru că mi-era greu să cred că tu chiar vorbeai serios, ținând cont de... experiența mea din trecut cu tine.

M-am cutremurat și brusc mi-am dorit să nu fi mâncat așa mult. Înghețata mi s-a strâns în stomac.

– Înțeleg...

– Nu. Nu înțelegi. Privirile ni s-au întâlnit. Pentru că înțeleg că chiar îți pare rău. În urmă cu vreo două săptămâni? Nu sunt așa sigur. Dar acum, da. Și asta contează. Bine? Trecutul este în trecut. S-a terminat. Lasă-l să moară!

Văzând sinceritatea din ochii lui, auzind-o în vocea lui, o parte din tensiune se mai spulberă.

– Mulțumesc! am șoptit.

Carson încuviință din cap, și între noi se lăsă iarăși liniștea.

– După școală, a trecut detectivul pe aici, i-am zis eu, uitându-mă la mizeria din castronul meu. Tata s-a supărat, l-a dat practic afară.

– De ce?

Am ridicat din umeri.

– Nu i-a plăcut că Ramirez îmi punea întrebări fără să fie prezent el... sau un avocat. Am ridicat privirea, inspirând adânc. Tata crede că sunt suspectul lor principal.

Sprâncenele lui se uniră.

– Poftim? Tu vorbești serios?

– Da, pentru că am fost ultima persoană care a văzut-o.

– Dar nu știe nimeni dacă ai fost, zise el, spre ușurarea mea. Oricine ar fi putut să fie cu voi două. Și ce ai pățit tu s-ar putea să nu aibă vreo legătură. Ar putea fi o coincidență ciudată.

Un accident.

– Asta sper și eu, am murmurat. Oricum, cine crezi că ar fi fost cu noi? am întrebat eu. Adică, dacă nu a fost un accident.

– Te întrebi cine ar fi putut să fie cu voi două și să fi vrut să o... rănească pe ea? Sau pe tine? Se lăsă pe spate, trecând cu o mână prin părul ciufulit. Doamne, Sam, este o nebunie doar

să te gândești la așa ceva.

– Mie-mi spui?! Am început să-mi rod degetul mare, dar am descoperit că unghia fusese deja roasă. Aș fi putut fi eu.

El ridică din sprâncene.

– Poftim? Tu? Nu. Nu se poate.

M-am strâmbat.

– Vechea Sam părea în stare cam de orice, și aparent eu și Cassie aveam o

prietenie ciudată. Poate ne-am certat și...

– Și ce? Ai omorât-o? Își dădu ochii peste cap, râzând. Nu se poate. Da, aveai o parte rea, dar n-ai fi făcut nimănui vreun rău. Și asta nu explică și cum ai fost rănită.

Nu explica, și, măcar o dată, imposibilitatea unui lucru era liniștitoare. Mi-am dat părul pe spate.

– Bine. Dacă ar fi să alegi pe cineva, cine ar fi?

Se uită uluit la mine.

– Să aleg pe cineva care să fie în stare de crimă? Doamne, sper să nu cunosc pe nimeni care este în stare.

– Știu, dar, dacă ar trebui să alegi pe cineva care i-ar face rău lui Cassie, cine ar fi?

Clipind, se uită în altă parte.

– Există o listă imensă de oameni care erau furioși pe ea, dar să o omoare? Nu cred.

– Carson...

El înjură în șoaptă, înfruntându-mă.

– Bine. Ar fi Trey. Aveau o relație de rahat. Și apoi, mai sunt cel puțin o sută de copii la școală care probabil și-au imaginat de câteva ori cum o împing în fața unui autobuz.

Mi-am încrețit nasul.

– Mișto!

– Uite ce e, tu nu ți-o amintești, Sam. Cassie era... O voi spune așa: a avut foarte puține momente bune. Era groaznică cu copiii care nu aveau bani, nu conduceau mașini de lux sau nu-și petreceau verile pe un iaht, ceea ce-i de-a

dreptul hilar, dacă te gândești, pentru că ea n-ar fi avut nimic dacă nu ar fi fost tatăl mamei ei. În plus, era manipulative. Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe bar. În fiecare lună, alegea o țintă nouă – un copil cu care se prefăcea că voia să se împrietenească, pentru

că avea ceva ce-i trebuia ei. Se purta frumos, și voi restul făceați la fel, și apoi, după ce obținea ce voia, umilea persoana respectivă în public într-un fel sau altul. O dată a reușit să facă întreaga școală să creadă că Sandy Richards e lesbiană.

Sandy era la ora mea de istorie. Fata tăcută. Îmi plăcea de ea.

– Cui îi pasă dacă e lesbiană?

– Nimănui, dar Cassie a făcut să pară că Sandy era obsedată de ea și că se dăduse la ea. O prostie, și sunt sigur că jumătate din școală știa asta, dar nimeni nu se ridica împotriva lui Cassie. Lăsându-se pe spate, își încrucișă brațele. Pentru că nimeni nu se ridica împotriva ta, și toată lumea știa că, dacă se lua de Cassie, se lua de tine.

Tensiunea reveni, agățându-se de plămâni mei.

– De ce crezi că era așa?

– Dracu' știe, dar era... dată peste cap. Întoarse capul, și maxilarul îi era încordat. Uneori, petrecea cam prea mult... și începea să plângă și să facă crize fără motiv. Trey obișnuia să spună că erau probleme paterne, dar cine știe?!

Probleme paterne? Am cugetat la asta, amintindu-mi că pe lista absenților era un tată. Apoi, am întrebat ceva ce probabil n-ar fi trebuit.

– De ce mă purtam cum mă purtam?

El clipi din nou, iar ochii i se măriră.

– Doamne, Sam, aș vrea să știu, dar nu am habar. Părinții tăi s-au purtat frumos cu tine. Și Scott la fel, și, chiar dacă te-ai schimbat când ai început să petreci timp cu Cassie, nu se poate da vina doar pe ea. Tu ai luat acele decizii.

– Știu. Am coborât privirea. Eu și Cassie eram groaznice împreună, deci?

El oftă prelung și, când am ridicat privirea, se uita afară prin ușile franțuzești.

– Era ciudat, ca doi oameni care se unesc și scot ce este absolut mai rău din fiecare. Dacă știați ceva despre cineva, foloseați asta în avantajul vostru. Mereu oportuniste... Și există mulți oameni cu multe motive să nu vă placă. Dar să vă rănească? Asta-i diferit.

Rușinea reveni, arzându-mă ca acidul. Am luat o ultimă linguriță din înghețata topită, dorindu-mi să-mi fi ținut gura. Carson se uită la mine și apoi râse ușor.

– Ce?

Am lăsat lingurița în castron.

– Ai înghețată pe bărbie.

– Da? Mi-am șters bărbia. Gata?

Clătinând din cap, se întinse peste bar și trecu cu degetul mare pe sub buza mea inferioară. Pieptul mi s-a ridicat repede, și mi s-a tăiat respirația. Degetul lui mare rămase chiar sub colțul gurii mele, dar degetele i se întindeau sub bărbia mea. Erau aspre pe pielea mea mai fină, făcându-mă să simt un fior de plăcere. Ochii ni s-au întâlnit, și am așteptat ca el să-și retragă mâna, pentru că sigur mica pată de înghețată se dusese deja, dar el nu și-o retrase.

Degetul lui mare urcă în schimb, trecând peste buza mea inferioară. Am inspirat, dar, la fel ca înainte, aerul se pierdu pe undeva. Peste mine trecu un val amețitor de căldură.

Am înghițit.

– Mai vrei înghețată?

Pe buzele lui se întinse un zâmbet strâmb.

– Sigur.

O parte din creierul meu se blocă. Punând mâinile pe marginea barului, m-am aplecat înainte și am încetat să mă gândesc la tot în afară de senzația electrizantă pe care el o crea cu cea mai simplă atingere. Nu eram prea sigură de ceea ce făceam, dar

corpul preluă conducerea. Pulsul îmi crescuse – și inima la fel – când mâna lui alunecă pe obrazul meu.

Era greșit, dar o simțeam așa incredibil de potrivit.

Cineva își dresese vocea, și eu m-am smucit înapoi, aproape căzând de pe scaun. Spre groaza mea, mama mea stătea sub o ferigă agățată, ținând în mână un pahar plin cu un lichid roșu.

– Este târziu, Carson, zise ea, cu tonul și ochii plini de răceală. Cred că-i momentul să te întorci acasă.

Carson îmi zâmbi iute cât se ridică.

– Mă scuzați, doamnă Franco, nu mi-am dat seama de oră.

Ea încuviință scurt din cap.

El privi peste umăr la mine.

– Ne vedem la școală, Sam!

Când m-am ridicat, am simțit că obrații îmi ardeau. Voiam să ies cu el, dar el dispăruse deja după colț. Câteva secunde mai târziu, o ușă se deschise și se închise. Îi acaparasem tot timpul – nici măcar nu-l vizitase pe Scott.

– Ce faci, Samantha?

Am inspirat adânc.

– Mâncam înghețată.

– Nu face pe deșteapta cu mine!

– Nu fac pe deșteapta cu tine, mamă. Mâncam înghețată cu Carson. Ce mare lucru? M-am întors cu spatele la ea și am ridicat castroanele, ducându-le la chiuvetă. Nu este ca și cum...

– Nu mai sunt sigură că te cunosc, zise ea, cu vocea încordată și punând paharul pe bar. Acum două săptămâni, n-am fi avut conversația asta.

– Da, acum două săptămâni, eram o scorpie. Care aparent avea o școală întreagă de dușmani. Așa că, dacă a fi mai amabilă este o mare dezamăgire pentru tine, va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Nu-i vorba despre a fi amabilă. Mă urmă la chiuvetă, dărâmându-mi castroanele din mână. Unul se lovi de oțelul inoxidabil și se rostogoli pe o parte, celălalt se sparse în două jumătăți mari de ceramică. Uluită, m-am uitat la ea.

– O să-mi distrugi viața dacă te încurci cu băieți din ăștia.

Am dat înapoi.

– Mamă, doar stăteam de vorbă.

– Mie nu asta mi s-a părut. Obrajii îi erau îmbujorați în aceeași culoare ca bluza ei de mătase. Băieții ca el...

– Nu-i nimic în neregulă cu Carson! Am trecut pe lângă ea, nedorind să mă cert. Nu era ca și cum nu aveam destule probleme fără să mă iau în gură cu ea. Sunt obosită...

– Nu face aceeași greșeală ca mine, zise ea cu voce joasă, abia auzită, cu nările tremurând.

Ochii mi s-au mărit de șoc.

– Poftim? Ce vrea să însemne asta?

– Nu contează. Tocurile îi răsunară pe parchet. Nu vreau să te faci de rușine

și mai mult. Și așa este suficient de rău...

– Ce este suficient de rău, mamă? M-am întors. La naiba cu partea fără ceartă. Totul fierbea în mine, dând pe dinafară, până când n-am mai simțit decât furie. Încă te fac de rușine? Toate prietenele tale vorbesc? Doar că acum vorbesc despre ce am

pățit eu, despre ce a pățit Cassie? Ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine!

Ea miji ochii.

– Ești sigură că nu ți-au revenit amintirile? Pentru că asta pare foarte familiar, Samantha.

– Da? Grozav!

Am încercat să trec pe lângă ea, dar fu rapidă și mă opri.

Regretul îi închidea nuanțele de verde din ochi.

– Îmi pare rău, scumpo! Nimic din asta nu-i vina ta. Indiferent de ce s-a întâmplat sau de ce s-ar putea să fi făcut, nimic din asta nu-i vina ta.

Mă străbătu șocul, în timp ce mama se întoarse. Am auzit-o oprindu-se la dulapul cu băuturi, și știam că lua o sticlă cu ea. Am ieșit amețită din bucătărie și l-am văzut pe tata stând acolo.

El își feri privirea; avea ochii închiși și sprâncenele adunate.

– Samantha...

– Ea crede că eu am făcut-o? Vocea-mi era abia auzită, răgușită. Crede că i-am făcut ceva lui Cassie?

– Nu. Deschise ochii. Nu, nu crede așa ceva. Este doar obosită, și tot stresul ăsta... a afectat-o. Mama ta nu este... Clătină din cap. Nu crede asta.

Drăguț din partea lui să încerce să mă convingă, dar nu-l credeam.

– Tu crezi că am făcut-o?

– Nu, puiule, nu cred că ai avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, zise el, încercând să zâmbească, dar nereușind. Este târziu. Du-te sus! Mâine va fi mai bine.

Pentru un moment, n-am putut decât să mă uit la el cu o

neîncredere glacială. În gât mi s-au adunat lacrimile și, când m-am putut mișca, am țâșnit pe lângă el. Nu eram sigură de

ce fugeam, dar nu conta unde mă duceam. În timp ce mă dezbrăcam și mă schimbam cu mâini tremurânde, mă bântuia ce spusese mama.

M-am așezat pe pat, trăgând picioarele la piept. Cu capul sprijinit de genunchi, am inspirat adânc, dar asta n-a calmat panica în creștere. Carson mă considera incapabilă de așa ceva, dar ce ar fi trebuit să cred când propria mamă mă credea în stare?

Capitolul 12

Doamna Messer avea o chestie cu ochelarii ei. Și-i puneă când începeam să vorbim, îi dădea jos înainte să termine o frază și apoi rodea bucata de la tâmplă. În primele cinci minute ale sesiunii noastre de miercuri, făcuse asta deja de cinci ori.

M-am lăsat pe scaun, acoperindu-mi căscatul cu mână. Își petrecuse mare parte din timpul nostru verificând rapoartele primite de la profesorii mei.

Puse hârtiile într-un dosar și îl lăsă deoparte.

– Cum mă așteptam, nici unul dintre profesori nu este îngrijorat. Ba chiar ești mai atentă la ore decât înainte.

– Păi, bănuiesc că ăsta-i un lucru bun.

Zâmbetul ei era încordat.

– Cum stau lucrurile acasă?

Am șters orice expresie.

– Totul este bine.

Iar cu ochelarii.

– Mama ta a luat legătura cu mine ieri. Este îngrijorată despre cum te adaptezi la tot.

Smucindu-mă în scaunul meu, am închis gura. Mama nu vorbise cu mine de la ieșirea de luni seară. Și eu eram în regulă

cu asta.

– V-a sunat?

– Da. Era îngrijorată că îți este greu să corelezi lucrurile dinainte de...
accident cu viața ta de acum. Iar cu ochelarii. Vrei să vorbești despre asta?

Mă dureau dinții de cât de tare încleștasem maxilarul.

– Ea este cea care are mai degrabă o problemă cu felul în care sunt acum.

Doamna Messer rodea bucata din capăt.

– Vreo legătură cu un băiat...

Căldura îmi urcă în obraji.

– Mâncam înghețată cu un băiat, și ea s-a panicat.

Nu-mi venea să cred că mama mea o sunase! Mama nu făcuse bine că sunase
un terapeut adevărat, dar era destul de rău că îi spusese consilierii școlare.
Strângând brațele scaunului,

am inspirat adânc.

– Nu mai sunt aceeași persoană ca înainte de incident. Și știți ceva? Cred că-i
un lucru bun. Înainte, eram o adevărată scorpie.

Punând ochelarii din nou pe nas, buzele îi zvâcniră de parcă voia să
zâmbească. Nu un zâmbet din acelea false, încordate pe care mi le oferea
mereu.

– Păi, dacă te face să te simți mai bine, i-am explicat că va vedea schimbări în
personalitatea ta.

– Fac pariu că a primit bine asta, am mormăit eu. Ea crede că...

– Crede că ce, Samantha?

Am început să-mi rod unghia de la degetul mare în timp ce băteam neliniștită în podea. Impulsul de a-mi vărsa secretele veni repede și iute, și voiam să cedez.

– Nu știu. Îi este rușine cu mine. Și cred că mereu i-a fost.

– Sunt sigură că nu-i adevărat, zise consiliera, privind-mă. Ți-ai mai amintit alte chestii?

Concentrându-mă asupra pozei cu băiețelul cu chip de heruvim de pe biroul ei, am ridicat din umeri.

– Doar frânturi, dar nu prea au sens. Nu a fost un val de amintiri, chiar dacă am făcut cum mi-ați spus. Am crezut... am crezut că vestea despre Cassie va declanșa ceva, dar nu a fost așa.

– Și cum faci față veștii despre Cassie? Încă ești apatică față de ea?

Uram când spunea asemenea lucruri, chiar dacă înțelegeam la ce se referea. Incapacitatea mea de a-mi reaminti sentimentele din jurul relației mele cu Cassie făcea să-mi fie dificil să împărtășesc suferința pe care toți ceilalți o simțeau din cauza morții

ei bruște.

– Încerc să mi-o amintesc.

– Nu asta am vrut să zic, spuse ea.

Revenind la unghia degetului meu mare, am refuzat să răspund.

– Pot să vă întreb ceva?

Doamna Messer încuviință din cap.

– Oamenii care încep să-și recapete amintirile văd... chestii ciudate?

Clipi lent în spatele ochelarilor.

– Ce fel de lucruri ciudate?

Am ridicat din nou din umeri.

– Nu știu. Adică văd lucruri ciudate sau aud voci?

Își plecă privirea, de data asta strângând din ochi.

– Unele amintiri pot reveni sub forma unor voci sau imagini care pot părea ciudate. Dacă-mi poți da un exemplu...

Am așteptat să-și pună ochelarii la loc sau să-i ronțăie, dar, cum nu făcu nici unul din aceste lucruri, mi-am dat seama că-i stârnisem atenția. Nu era bine. Am bănuț că nu era normal să auzi și să vezi chestii ciudate doar pentru că am văzut-o că nu se mai juca cu ochelarii.

Cum nu am detaliat, a trecut mai departe, dar știam că avea să revină la asta, probabil vineri.

– Luni este înmormântarea lui Cassie. S-ar putea să fie un... eveniment dificil pentru tine...

– Sau poate mă va ajuta să-mi amintesc ceva.

– Poate, fu ea de acord, notând ceva în caietul ei.

Ședința se terminase, și eu m-am grăbit la dulapul meu, ca să nu întârzii. Primul lucru pe care l-am văzut când am deschis ușa metalică a fost un bilet, scris pe hârtie galbenă, împăturit într-un triunghi. Privind în jur înainte de a-l deschide, m-am asigurat că nu era nimeni prin preajmă.

Aceste bilete mă bulversau – la dracu', mă speriau. Dacă fusesem eu... dacă îi făcusem ceva lui Cassie și cumva mă rănisem în acest proces, cum se explicau aceste bilete? Ce era mai rău? Să fiu răspunzătoare de moartea lui Cassie sau posibilitatea ca vinovatul să fie încă liber? Aceași persoană care mă urmărea, cu provizii interminabile de foi galbene?

Nu aveam un răspuns. Oftând, am deschis biletul.

Știi de ce era la lac.

O parte din mine voia să rătăcă în timp ce împătureauam biletul, adăugându-l lângă celălalt din geanta mea, dar o senzație de neliniște îmi blocă gâtul. Era clar că nu știam de ce fusese ea la lac. Cine lăsa aceste bilete trebuia să fie un pic mai clar cu privire la situația mea, ceea ce aducea întrebări mai importante.

Cine lăsa aceste bilete și cât știa?

Închizând dulapul, m-am întors când Del apăru de după colț și veni spre mine. Un junghi de vinovăție mă străbătu când mi-am amintit cât de mult îmi dorisem să-l sărut pe Carson.

Del își puse brațul în jurul umerilor mei și mă sărută pe obraz înainte de a se retrage, trăgându-mă ușor de coadă.

– Pari obosită. Ești bine?

Am trecut cu mâna peste păr, conștientă de cum arătam.

– Astăzi, nu am stat prea mult să mă pregătesc...

– Nu-i nimic. Mă luă de mână, și am pornit pe hol. Toată lumea înțelege că ai trecut prin multe și, cu vestea despre Cassie, nimeni nu are mari așteptări.

Am arcuit o sprânceană, dar n-am zis nimic. Oprindu-ne în fața clasei de matematică, m-a sărutat de rămas-bun – de data asta, pe buze. Nu fu deloc un sărut rău. Cald, uscat și moale. Chiar răbdător, dar degetele tot mi se strânsă, din toate motivele greșite.

Del se retrase, cercetându-mi cu atenție ochii.

– Ești sigură că ești doar obosită?

Bilete misterioase, posibilitatea ca eu să fi fost implicată în ceea ce i se întâmplase lui Cassie și, pe lângă gândurile nebunești, aveam probleme serioase cu fetele. De parcă viața mea nu putea să se complice și mai mult, îl doream pe tipul greșit, după spusele tuturor celorlalți – cel mai bun prieten al fratelui meu –, în timp ce iubitul meu aștepta răbdător ca eu să-mi revin.

Trebuia să aflu ce simțeam pentru Del, dacă exista vreo speranță pentru noi, pentru că nu era corect să-l amăgesc așa. Dacă nu mai eram fata care se îndrăgostise de el, nu era corect să continui cu această... șaradă.

Cugetând la opțiunile mele pe timpul orelor de dimineață, încă nu știam ce să fac. Nu știam ce anume mă făcea să zăbovesc. Teama de a renunța la unul dintre ultimele lucruri ce mă legau de vechea mea viață? În acest moment, relația mea cu vechile mele prietene era practic inexistentă, iar Del rămăsese ultima verigă cu vechea Sam. Incapabilă să hotărâsc ce simțeam despre asta, am alungat până la urmă acele gânduri și m-am concentrat asupra lui Cassie. Cel mai recent bilet nu-mi spunea nimic, dar îmi arăta direcția corectă.

Trebuia să ajung la acel lac.

Poate, dacă-l vedeam, avea să se declanșeze o amintire importantă – ajutându-mă să-mi amintesc un detaliu esențial. Indiferent cât de egoist ar fi fost, nevoia de a ști ce se petrecuse nu mai era doar pentru Cassie. Trebuia să-mi dovedesc mie că nu eu eram cea răspunzătoare de ceea ce se petrecuse. Mie și ei.

În mintea mea, s-a format lent un plan, și, înainte de a mă duce la masa prietenelor mele la prânz, eram deja în proces să-l implementez. M-am oprit la masa fratelui meu.

– Pot să-ți împrumut mașina după antrenament?

Ridică din sprâncene.

– Nu sunt prea sigur de asta.

M-am așezat, pregătită să-l rog și să implor.

– Promit că nu am să las să se întâmple nimic cu mașina ta. Trebuie doar să facă ceva după școală.

– Ce? Întrebă el cu ochii mijiți.

– Ceva, am zis. Te rog, Scott!

Julie zâmbi la fratele meu.

– Nu-mi amintesc ultima dată când am auzit-o spunând „te rog“, deci cam trebuie să i-o dai.

– Nu ești de ajutor. Scott se lăsă pe spate, cu ochii încă la mine. De ce nu o lași pe Julie să te ducă oriunde vrei să te duci?

– Nu pot, zise ea repede, apoi se înroși. Nu că n-aș vrea, pentru că aș vrea, Sam.

– Bine.

Încă mă simțeam un pic înțepată, chiar dacă nu avusesem de gând să iau pe cineva cu mine, dar chiar părea să vrea să fim din nou prietene.

Zâmbi, părând ușurată.

– Trebuie să lucrez la teatru după școală. Astăzi este tura mea.

– Oh, fir-ar, am uitat! Scott oftă. Bine. O să ajung acasă înainte de ora 17.00. Poți să o împrumuți atunci, și, jur, dacă puiul meu pățește ceva, va fi vai de fundul tău!

Am țopăit extaziată și m-am aplecat peste masă, îmbrățișându-l.

– Ești cel mai tare!

Fratele meu rămase cu gura căscată. Clătină din cap fără grai, în timp ce eu îmi luam rămas-bun de la Julie, care era la fel de șocată, și m-am îndreptat spre partea din spate a cantinei. Abia când mi-am pus farfuria lângă Lauren, mi-am dat seama că la masă nu fusese Carson. La biologie se purtase ca și

cum nu se întâmplase nimic între noi, și probabil așa era cel mai bine. Măcar până-mi dădeam seama de ce aveam să fac cu Del.

Mă simțeam mai bine decât mă simțisem de zile întregi. Era ca și cum aveam în sfârșit un scop, ceva de anchetat, în loc să stau într-o amorțeață. Am tăiat ceea ce credeam că era o felie de șuncă.

– Deci te-am văzut vorbind cu Julie. Veronica trăgea de eticheta sticlei ei de apă. V-ați împăcat?

– De fapt, vorbea cu fratele ei, zise Lauren, mutându-și privirea nervoasă între noi.

– Nu înțeleg de ce fratele tău este cu ea, zise Candy. Este clar sub nivelul lui.

Mi-am reprimat furia ce creștea în mine.

– Ce are Julie? Este foarte drăguță, iar fratele meu o place.

– Ce are? Candy privi peste masă la Veronica. Tatăl ei lucrează la un magazin de țigări din oraș. Și nu e ca și cum este al lui și lucrează acolo, ci lucrează pe salariul minim, ca un sclav.

– Da? M-am prefăcut șocată. Frate, nu-mi vine să cred că au primit-o în școala asta!

– Știu!

Candy încuviință din cap.

Lauren își ascunse râsul cu mâna.

– Era sarcastică, explică Veronica, cu obrajii înroșiți. Doamne, ce proastă ești!

– Nu sunt proastă. Candy își încrucișă brațele suple și apoi chicoti. Bine, poate nu-s cea mai tare de pe aici.

M-am uitat la ea.

– Se zice cea mai inteligentă.

Ea ridică din umeri.

– Mă rog!

– Deci toată lumea abia așteaptă balul de absolvire? Întrebă Lauren, încercând să diminueze tensiunea crescândă de la masă. Este în mai puțin de o lună. Tati îmi cumpără rochia asta de culoarea șampaniei...

– Taci din gură! se răsti Veronica. Nu-i pasă nimănui de rochia ta nenorocită.

– Hei! Nu-i vorbi așa! Am strâns furculița. Bine că era din plastic, pentru că voiam să i-o înfig în ceea ce bănuiam că erau buze botoxate. Doamne!

Sub bronz, pielea Veronicăi se coloră într-o nuanță neplăcută de roșu.

– Bine. Ești o scorpie, Sammy.

– Eu sunt? Am lăsat furculița jos, uluită. Toată iritarea se adună și dădu pe dinafară. Furia se rostogoli, preluând controlul. Nu eu fac mișto de cineva pentru că părinții ei nu sunt suficient de bogați sau pentru că nu poartă Gap mărimea de adolescenți.

Asta e ceea ce faci tu.

– Bine. Va trebui să fiu directă cu tine. Se răsuca spre mine, strângându-și mâinile în poală. Cu gulerul cămășii peste puloverul gri, părea gata să țină o predică. Înțeleg că ai niște probleme...

– Adică nu am nici o amintire? am replicat eu.

– Mă rog. Dar asta nu scuză cum te-ai purtat. Dacă continui să te îmbraci ca un copil al străzii și...

– Ce-i în neregulă la felul cum sunt îmbrăcată?

Purtam blugi și o bluză, pentru Dumnezeu. Majoritatea hainelor mele de acasă erau mult prea frumoase pentru a fi purtate la școală. Și serios? De ce

aș vrea să port o rochie sau o fustă în fiecare zi?

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Și dacă continui să vorbești cu oameni ca ei – ei însemna oricine cu un venit mediu sub șase cifre, am bănuț eu –, o să ajungi o paria. Și noi vom avea probleme serioase.

Mica noastră ceartă atrăgea atenția copiilor din apropierea noastră, și aș fi putut să tac sau să mă ridic și să plec, dar nu puteam. Eram așa sătulă de... de tot – priviri, comentarii răutăcioase și de faptul că Veronica și Candy se purtau de parcă nu doar memoria îmi lipsea. Și poate era mai mult de atât – frustrarea de a nu ști nimic, de a fi mereu confuz.

Oricum ar fi, mă săturasem de scorpiile astea.

– Știi ceva? Avem deja probleme, am zis.

Veronica miși ochii.

– Ah, da?

– A-mi recupera amintirile înseamnă să devin o scorpie ca tine? Da, cred că am să sar peste asta.

Unii dintre copiii din jur se opriră din mâncať. Unii se înecară cu ce aveau în gură. Întregul meu corp ardea de furie, și voiam să spun mai mult de atât, dar mi-am luat tava și m-am ridicat.

– Să nu te mai gândești vreodată să te așezi aici, zise Veronica, al cărei piept se ridica rapid.

– N-am nici o problemă cu asta, i-am aruncat eu.

Inspirând adânc, se răsuci pe locul ei.

– Vei regreta asta.

– Deja regret, draga mea.

Nu i-am așteptat răspunsul. Ocolind masa, m-am îndreptat spre partea din față a cantinei. Mulți ochi mă urmăreau, dar nu-mi păsa. Mi se ridicase o greutate de pe piept. Mă simțeam liberă – nu mai trebuia să stau cu oameni cu care nu mai aveam nici o legătură. Adrenalina mă făcu să iuțesc pasul când mi-am lăsat tava. O parte din mine voia să se întoarcă și să o ia pe Lauren. Era singura decentă dintre ei.

În drum spre ieșire, m-am uitat la masa fratelui meu. Erau mult prea departe să ne fi auzit, dar șoaptele ce pluteau prin cantină ajunseseră deja la ei. Julie îmi surprinse privirea și zâmbi înainte de a-și sprijini bărbia de umărul fratelui meu.

Cum aveam ceva timp liber înainte de terminarea pauzei de prânz, m-am dus la dulapul meu. După ce am dat colțul, m-am oprit brusc.

Carson se sprijinea de un dulap vizavi de bibliotecă, cu spatele la mine. O brunetă frumușică îi zâmbea în timp ce el îi înmâna rucsacul care probabil era al ei. Tot ce puteam să aud, în afară de bâzâitul irațional, era râsul gutural care-mi strângea degetele în modul potrivit în timp ce el îi punea geanta pe umăr.

Un junghi mă lovi direct în piept, sfâșiindu-mi inima. Nu aveam nici un drept la acea durere – nici un drept la focul

ce creștea în mine –, dar voiam să mă reped și să-i oblig să se distanțeze cu cel puțin cinci pași unul de celălalt.

Și n-aveam cum să fac așa ceva. Poate că vechea Sammy ar fi făcut-o, dar apoi vechea Sammy nu-l plăcea pe Carson în majoritatea zilelor.

Am făcut un pas înapoi, și dintr-odată fu ca și cum mă uitam la doi actori de la un televizor alb-negru, doar că fata din fața lui... eram eu. Eram pe vârfuri, în fața lui. La început, am crezut că-l sărutam, pentru că eram așa aproape, dar apoi m-am auzit vorbind – această versiune cenușie fără viață a mea.

– Te-am văzut, am mârâit eu. Te-am văzut cu Dianna. Știu ce ai făcut.

Carson ridică mâinile, râzând posomorât.

– *Ca de obicei, îți bagi nasul unde nu-i treaba ta. N-ai idee ce ai văzut, Sam.*

Râzând, mi-am dat părul peste umăr.

– *Oh, noi te vom termina, Carson. Doar...*

Nu știu ce mai zisesem. M-am lovit de un dulap, și sunetul mă scoase din viziune. Tot ce știam era că fata care chiar era în fața lui era Dianna, dar motivul confruntării cu Carson era necunoscut. Cine era acel „noi”? Și ce-l văzusem făcând cu Dianna ce putea fi folosit ca amenințare?

Carson se uită peste umăr, și sprâncenele i se uniră când

mă văzu.

– Sam?

Dând înapoi, am clătinat confuză din cap. Minte mi se învârtea, ca să recupereze mutarea de la o amintire – sau o posibilă halucinație – la ceea ce realmente se întâmpla. Asta și reacția mea la a-l vedea cu o fată.

– Îmi pare rău! Eu... eu n-am vrut să vă întrerup.

– Stai, zise Carson, oprindu-mă. E totul în regulă?

Am încuviințat din cap.

– Da... sigur, sunt bine.

Miji ochii și apoi se întoarse spre Dianna.

– Poți să aștepți un pic?

– Sigur, zise ea, scoțând telefonul și devenind dintr-odată foarte interesată de el.

Reduse distanța dintre noi, întinzând mâna de parcă voia să mă atingă, dar oprindu-se înainte să o facă.

– Sam, ce s-a întâmplat? Întrebă el cu voce slabă. Sângerezi!

– Poftim? M-am uitat în jos. Mâneca puloverului meu era ridicată până la cot, scoțând la iveală două zgârieturi neregulate din

care se formau mici picături de sânge. O durere surdă radia din brațul meu. Probabil... m-am zgâriat.

El îmi luă mâna, înghițind.

– Cum să nu știi dacă ai făcut asta, Sam? Este...

Aiurea? Mi-am retras mâna.

– Trebuie să plec.

– Sam...

– Te așteaptă, am șoptit eu, dând înapoi. Vorbim mai târziu.

Maxilarul lui se încleștă cât se uită pieziș la mine.

– Bine. Va exista acest mai târziu.

Nu eram sigură de ceea ce însemna asta, dar am încuviințat din cap. Forțându-mă să afișez un zâmbet pe care l-am simțit nesigur, m-am întors și m-am îndreptat spre cea mai apropiată baie. În piept mă apăsa o greutate, întinzându-se spre umeri. Mă ardea ceafa când mi-am lăsat geanta lângă cea mai apropiată chiuvetă și am pornit apa.

Cum îmi făcusem asta fără ca măcar să observ sau să simt? Și când? Înghițind cu greu, am simțit că mi se întoarce stomacul când am băgat brațul sub robinet. Pielea zgâriată mă ustura, adăugându-se la presiunea copleșitoare a lacrimilor nevărsate. Apa curse roșie până se făcu de un roz pal pe chiuveta de porțelan.

Ridicând bărbia, m-am uitat în ochii mei înspăimântați. Inima mi se lovea de coaste. Ce ar spune doamna Messer despre a te zgâria în halul ăsta? Probabil

același lucru pe care l-ar spune despre a vorbi cu reflexia din oglindă. Printre buze îmi ieși un râs strangulat. Mă îndoiesc că era un mecanism normal de a face față.

Am inspirat, dar aerul s-a blocat. Clar era ceva în neregulă mine. Nebunesc de în neregulă.

Când Scott se întoarse acasă de la antrenamentul de baseball, mi-am luat poșeta și indicațiile scrise în grabă. Aveam vreo două ore înainte de apus, așa că am reușit să evit majoritatea întrebărilor lui Scott. M-am simțit prost că mă ascundeam de el, mai ales că mă lăsa să-i împrumut mașina, dar nu aveam mult timp.

Am avut nevoie de un pic peste patruzeci de minute să ajung la pădurea statală Michaux și să găsesc casa de vară. Rațiunea îmi spunea că, dacă trebuia să încep de undeva, de aici era.

Încetinind mașina pe alea cu pietriș, m-am aplecat peste volan în timp ce o cabană cu două etaje apăru în raza mea vizuală. Sub veranda înaltă era un garaj cu două uși, și întreaga fațadă a casei era doar cu geamuri. Un petic de pământ fusese curățat în față, și copacii se înghesuiau în spatele casei. Parcând mașina, am strâns cheile în mână și am coborât.

Tremurând, am inspirat mirosul de pin și de pământ. În spatele acelui miros mai era ceva – ud, familiar.

Majoritatea caselor pe lângă care trecusem aveau verande închise, dar casa asta avea o terasă în trepte. Adidașii mi-au scârțâit pe pietriș și pe crenguțele rupte în timp ce mă îndreptam spre trepte. Am încercat să-mi imaginez verile aici, mergând pe același drum de zeci de ori.

Treptele gemeau sub fiecare pas, răsunând și făcându-mă să tresar. Un ghiveci mare, gol din ceramică se afla în colț. Am urcat al doilea rând de trepte, spre terasa principală, care părea să cuprindă întreaga casă.

Cum era de așteptat, ușa de la intrare era încuiată. M-am strecurat de-a lungul balustradei terasei. O cutie plină cu chiștoace de țigări ce păreau noi. Mama și tata pretindeau că această casă nu fusese deschisă din septembrie trecut, dar mă îndoiam că chiștoacele ar păstra culoarea așa mult.

Fusese cineva aici? Eu fumam?

Clătinând din cap, m-am dus spre spatele casei și am auzit sunetul a ceva ce curgea liniștitor. Asta trezi neliniștea în mine, agitând abisul în care existau amintirile mele. Sunetul...

Apă.

Entuziasmul reapăru. Știam acel sunet – lacul. Grăbindu-mă pe treptele din spate, aproape că m-am lăsat să alunec pe panta ce dădea spre zona des împădurită. Pământul era acoperit de pietre mici și crengi căzute și, în ciuda faptului că nu recunoșteam în mod conștient terenul, am parcurs zona cu ușurință. Poate mai fusesem prin spate pe aici? Nu aveam cum altfel să explic asta. Oricine care să nu fi știut măcar un pic pădurile din spatele casei și-ar fi rupt probabil gâtul dacă ar fi umblat noaptea pe acolo. Dând la o parte crengile joase, fără frunze, din drumul meu, m-am îndreptat spre sursa sunetului.

În față era o barcă andocată. Angel. Recunoscând barca din una dintre pozele de pe peretele meu, am pășit pe doc și am fost luată prin surprindere când s-a agitat sub picioarele mele. Privirea mi-a trecut dincolo de barcă, și am inspirat brusc.

Lacul era de un albastru adânc, lucios și mai mare decât mă așteptasem. Suprafața se unduia în bătaia vântului, ascunzând în adâncurile sale o viață de secrete. Se întindea cât puteam cuprinde cu privirea, curbându-se la un cot. Am ridicat ochii și n-am găsit nimic prin apropiere care să explice amintirea mea cu căderea. Erau doar copaci cu mici muguri și bărci andocate în jurul lacului.

Băgând mâinile în buzunarele hanoracului, am mers pe plaja artificială, urmând țărmul. Detectivul Ramirez menționase o cascadă, care părea să fie

cel mai probabil loc de unde cineva

ar cădea.

Mi-am frecat ușor zgârieturile de pe braț, încercând să nu mă gândesc cum ajunseseră acolo. La un moment dat, nisipul era înlocuit de noroi, care forma o cărare bătută. Pe marginile lacului începură să se aglomereze copacii, și, cu cât mergeam mai departe, cu atât mai tare se auzea sunetul apei curgând. Am ocolit un stejar mare și am rămas pe loc.

Apa se revărsa peste o stâncă, căzând în lac la vreo șase metri mai jos. Apa cu spumă albă clipea peste stânci ascuțite, abrupte, ce ieșeau din lac. Când am ridicat privirea, m-a luat amețeala. Am întins mâna orbește, punând-o pe copac, pentru sprijin.

Cam la vreo treizeci de metri deasupra cascadei era o stâncă. Nu era o cădere lină de acolo. Din munte ieșeau stânci mari, ridicându-se printre tufișurile dese și copacii mai mici. Un șuvoi de apă șerpuia la vale.

Mi-era greu să cred că cineva ar fi supraviețuit căderii aceleia. Erau prea multe obstacole ce ți-ar fi frânt oasele în drum. Dar, dacă cineva ar fi fost împins... el sau ea ar fi curățat panta. Ochii mi-au coborât spre căderea îngrozitoare. Persoana ar fi ajuns în lacul de dedesubt.

O senzație enervantă de corectitudine mi se cuibări adânc în oase. Împinsă – Cassie fusese împinsă. Și eu? Și eu căzusem la fel? M-am cutremurat când mi-am amintit cum cădeam... și cădeam. Asta trebuie să fi fost.

Vederea stâncii nu trezi nici o amintire în mine, dar știam – pur și simplu știam – că aici se întâmplase totul. Trebuia să existe o

altă cale de a urca acolo. Panta era prea abruptă, și mă îndoiam că aș fi reușit. Aveam nevoie de cineva care să știe zona, care mă putea duce acolo sus. Poate Scott? Carson? Stomacul mi se încălzi când m-am gândit la Carson. S-ar putea să se descurce, dar nu avea sens să alerg la el, mai ales după ce-l văzusem

cu Dianna...

Trosc!

Am încremenit. Ce era acel sunet? Încordându-mă, mi-am ținut respirația și am ascultat. Păsările ciripeau și crengile de deasupra se legănau, dar nu asta auzisem.

Trosc! O altă creangă trosni, apoi urmară câteva secunde în care se auzi sunetul clar făcut de cineva mergând. Firele de păr de pe ceafă mi se ridicară și inima-mi sări în gât.

Se auzi din nou, mai aproape.

Întorcându-mă, am cercetat copacii. Ar fi putut fi oricine – cineva plimbându-se sau alergând. M-am chinuit să ascult, dar n-am auzit nimic. Nici măcar sunete naturale. Întreaga pădure tăcuse brusc.

O pată neagră țâșni din spatele unui copac. Zărind-o cu coada ochiului, am observat că era înaltă și nu avea clar forma unui urs.

– Bună! am strigat eu, strângând cheia mașinii între degete.

Nu se auzi nici un răspuns, și eu nu puteam să văd ce sau cine era. Încercând să-mi liniștesc inima, am pornit înapoi spre casa de vară. Am făcut vreo cinci pași înainte să aud un trosnet în spatele meu. M-am întors, privind la întunericul care se lăsa între copaci.

Forma țâșni de la un copac la altul. Era o siluetă masculină – îmbrăcată în negru. O șapcă trasă în jos, ascunzându-i fața. Speranța se aprinse, dar fu repede stinsă de groază. N-avea cum să fie Carson. Nu s-ar fi ascuns în spatele copacilor și ar fi răspuns când strigasem.

O persoană normală ar fi răspuns.

Pe coloană îmi coborau sloiuri de anxietate. Am făcut un pas în spate, și în piept am simțit o presiune.

– Bună?

Nimic.

Cu gâtul uscat, m-am întors și am iuțit pasul. Ar fi putut fi oricine – ar fi putut fi persoana răspunzătoare pentru ceea ce pățisem eu și Cassie. Nedorind să-mi asum vreun risc, am privit peste umăr. La început, n-am văzut nimic, și apoi... el era la câțiva pași în urma mea, nu pe cărare, mișcându-se repede, cu pași mari.

M-am oprit.

S-a oprit și el.

Am făcut un pas în față... și pasul lui s-a potrivit cu al meu.

Nu... nu era bine. Se declanșară clopoței de alarmă. Intervenii instinctul, și am luat-o la goană. Peste sunetul picioarelor mele pe pământ și inima mea bubuind, l-am auzit trecând printre tufișuri. Venind după mine, urmărindu-mă...

Am țâșnit printre copaci, ridicând praf și pietricele. Teama mi-a tăiat respirația în timp ce dădeam la o parte crengile ce mă trăgeau de păr. Am călcat cu lateralul încălțării pe o rădăcină ieșită și am căzut, amortizând căderea cu genunchii și palmele. Stâncile mi-au julit mâinile, mi-au rupt blugii și mi-au julit pielea de pe genunchi. Am țipat drept răspuns la durerea ascuțită.

Vederea mi s-a tulburat. Culoarea frunzelor căzute și noroiul maro au pălit într-un gri. „Nu acum. Te rog, Doamne, nu acum.“ Era prea târziu – eram atrasă în viziune.

Mă târam pe pământ, cu o mână în fața celeilalte. Nu. Nu pe pământ – pe o pantă stâncoasă, alunecoasă. Pietricele și bucăți de noroi se rupseră, bombardându-mi fața. Eram amortită, mișcându-mă doar mânată de instinct. Nu mă durea nimic. Am urcat, agățându-mă, și degetele-mi alunecau. Apucându-mă cu disperare de bolovani, de rădăcini, de orice puteam să prind, am alunecat în jos câțiva metri, pierzând terenul câștigat. Mâinile îmi erau gri, dar dosul lor era brăzdat de roșu, curgând pe degete. Unghiile erau rupte.

Gâfâind după aer, am clipit, și culoarea a revenit. Am privit peste umăr. Două picioare în blugi negri erau la câțiva pași în urma mea. Groaza m-a lovit în stomac. Agitându-mă pe pământ, am ignorat durerea și am fugit.

Am simțit ca și cum trecuse o eternitate înainte să văd bărcile și înainte ca picioarele să-mi atingă nisipul. N-am îndrăznit să mă uit în urmă în timp ce mă grăbeam spre pădurile ce separau lacul de casa noastră. Abia trăgeam aer în piept când m-am eliberat din crengile încurcate și am țâșnit spre terasă.

Am țipat când am văzut mașina lui Scott. Ridicând pietricele, am ocolit capota și în sfârșit m-am uitat în urma mea.

Nu era nimeni.

Întorcându-mă, am cercetat copacii deși. S-ar fi putut ascunde oriunde, așteptând să sară și să... să facă ce? Să termine ceea ce începuse? Dar de ce? Cine era el? Am întins mâna spre mâner, iar portiera s-a deschis. Încuiasem mașina când plecasem?

Nu-mi aminteam.

Urcând, am apăsat repede pe butonul din lateral, ca să încui toate portierele. M-am prăbușit pe scaun, inspirând adânc, cu

tot corpul tremurând. Îmi era greață și eram amețită – adrenalina mă făcea să mă simt ca și cum consumasem prea multe băuturi energizante.

Am deschis ochii și am pus mâinile tremurânde pe volan, privind la locul pasagerului. O bucată de hârtie galbenă împăturită într-un triunghi stătea acolo. Inima mea tresări din nou dureros.

Asta nu mai fusese în mașină.

Cu mâini tremurânde, am ridicat bucata de hârtie, desfăcând-o repede. O singură propoziție era scrisă, cu același scris copilăresc care îmi devenea la fel de familiar ca propriul scris.

Știi cine a omorât-o pe Cassie.

Am aruncat biletul în poșetă și am pornit mașina. Ieșind de pe aleea cu pietriș, am condus în jos pe drumul îngust, cu ceafa furnicându-mă.

Păstrându-mi respirația lungă și egală, am ieșit pe drumul principal. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la ceea ce tocmai se întâmplase. Avea să vină mai târziu momentul de a mă panica, nu la volanul mașinii fratelui meu. M-am întins spre volumul radioului, dorind să-mi înec gândurile, când am ridicat privirea.

N-am văzut decât silueta lui pe bancheta din spate, o frântură scurtă în oglinda retrovizoare. Lumea se întoarse, aruncându-mă și pe mine înapoi și încolo în spatele volanului.

Doamne!

„Este în mașina mea.“

Groaza mă străbătu ca un tunet, întunecată și amenințătoare, tăindu-mi respirația. Totul se petrecu așa repede. M-am gândit să mă opresc, să sar din mașină și să fug sau să apăs pe frână. Dar nu știu ce am făcut. Panica se prelingea prin porii mei, acoperindu-mi pielea. Creierul meu trimitea semnale inutile. Se auzi un claxon care părea la kilometri distanță, și eu nu puteam

să respir.

„Este în mașina mea.“

Din străfundurile corpului meu se ridică un urlet în timp ce întunericul venea spre mine, și apoi acest sunet – metal scrâșnind, rupându-se – îmi tăie țipătul. Izbită pe o parte într-o fracțiune de secundă, în următoarea am fost smucită înapoi, lovindu-mi capul de volan. O durere cruntă, orbitoare, paralizantă mi-a străpuns craniul. Sticla se sparse, căzând pe pielea mea.

Și apoi, nu mai fu nimic.

Capitolul 13

Un sunet țiuit enervant mă aduse într-o lume unde îmi simțeam pielea prea strâmtă, prea uscată. Și fiecare – fiecare – parte din corpul meu mă dorea de parcă m-ar fi lovit un camion. Am întredeschis ochii, și luminile erau prea puternice. Am gemut, închizându-i imediat. Îmi doream să pot dispărea în întuneric.

– Sam? Patul se lăsă lângă mine. Sam, te-ai trezit?

Sunetul vocii fratelui meu mă readuse înapoi, forțându-mă să deschid ochii. Chipul lui era deasupra chipului meu, blocând o parte din lumină. Sub ochi avea cearcăne negre. Părul îi arăta groaznic, în toate direcțiile.

Zâmbi slab.

– Îți amintești de mine?

– Da, am croncănit eu, tresărind. Am încercat să-mi ridic brațul, dar ceva trăgea dureros de mâna mea. Tuburi. Erau tuburi peste tot, conectându-mă la blestemata de mașină țiuitoare. Mi-am umezit buzele. Ce... ce s-a întâmplat?

– Ai avut un accident de mașină. Trecu cu mâna prin păr. Tata-i pe hol, vorbește cu doctorii. Poliția crede că ai pierdut controlul pe drum.

M-am chinuit să mă ridic, prea slăbită să-mi înalț, de fapt, capul.

– Și celălalt șofer? Este bine?

– Nu încerca să te ridici. Mă ocup eu. Scott mai luă o pernă de pe scaun și își strecură cu blândețe degetele sub capul meu, ridicând lent în timp ce băga perna sub mine. Celălalt șofer a fost lovit. E bine.

Capul meu protestă împotriva mișcării, la fel și mare parte din corpul meu.

– Mașina ta... Oh, Doamne, îmi pare rău!

Scott se așează la loc, dându-și ochii peste cap și aranjând pătura subțire de spital.

– Nu-mi pasă de mașina aia stupidă. Deja-i rezolvată. De dimineață închiriez una. Ridică ochii, întâlnindu-i pe ai mei. Cum te simți?

– Ca și cum aș fi avut un accident de mașină, am zis eu, ridicând mâna liberă după ce mi-am dat seama că nu era prinsă de nimic. Mi-am atins ușor capul. Peste frunte aveam un bandaj. Cât... de rău este?

– Nimic prea serios. Nu e ca și cum ai avea nevoie de o operație pe creier, oricum, corect?

Am râs și apoi am gemut.

– Au!

– Ai multe vânătăi și probabil te va dura o vreme, dar vei supraviețui.

– Asta-i bine. Am închis ochii, dorindu-mi să mă mișc, dar știind că nu ar fi o idee bună. La marginea gândurilor mele aștepta ceva. Ceva ce nu reușeam să identific. Cu o privire rapidă pe fereastră, mi-am dat seama că era noapte. De cât timp sunt aici?

El privi peste umăr, oftând.

– Este aproape 5.00 dimineața. Ai dormit tot timpul.

Oh, Doamne!

– Cred că am auzit medicul spunând că te vor ține și astăzi sub observație după toate... celelalte. Zâmbi din nou, dar zâmbetul avea ceva reținut. Îngrijorare. Deci restul săptămânii nu mergi la școală. Bravo!

Am vrut să râd și să glumesc, dar zâmbetul lui mă sâcâia.

– Ai fost aici tot timpul?

Scott încuviință din cap.

– Del Dobitocul a trecut pe aici chiar înainte să se termine orele de vizită. La fel și Julie. Făcu o pauză, un zâmbet adevărat apărându-i pe buze. Și, după ce i-am trimis un mesaj lui Carson, a ajuns aici în mai puțin de zece minute. N-a fost fericit că nu l-au lăsat să stea.

– Carson, am murmurat.

– Da, a fost... chiar îngrijorat, surioară. Va trebui să am o discuție cu el despre asta. Zâmbetul tachinator fu erodat de o privire îngrijorată. Sam, paramedicii și poliția au spus că vorbeai când au ajuns la locul accidentului. Ceva despre...

Tata intră în salon, arătând ca o reclamă ambulantă a membrului lunii de la club. Nici măcar un fir de păr nu-i era deranjat. Veni chiar în lateralul patului, zâmbindu-mi.

– Cum te simți, prințesă? întrebă el, dându-mi părul la o parte de pe bandaj.

Bine. M-am uitat la fratele meu, care tăcuse subit. Unde-i mama?

Zâmbetul tatei păli.

– A fost mai devreme, dar este acasă... se odihnește.

Am clipit ca să înlătur lacrimile din ochi. Mama nu rămăsese. Eram în spital, legată la aparate, și mama mea se odihnea acasă. Mă durea peste tot, și mama mea nici măcar nu era acolo. Și voiam – brusc, aveam nevoie – ca ea să-mi spună că eram bine.

Poate că nu se mai putea uita la mine, crezând că avusesem ceva de-a face cu moartea lui Cassie – totul îmi reveni în minte atunci.

Mersul la cabană, găsirea lacului și a stâncilor de deasupra cascadei, apoi

bărbatul care mă urmărea, biletul... mașina – inima începu să-mi bată cu putere, și aparatul reflecta asta.

M-am chinuit să mă ridic în fund, dar Scott și tata m-au ținut pe loc.

– Nu înțelegeți, am gâfâit eu, cu capul pulsând. Era cineva în mașină. Era pe bancheta din spate. L-au prins?

Tata mă împinse ușor de umeri în jos, dregându-și vocea.

– Samantha, nu era nimeni în mașină.

Fruntea mă durea.

– Nu. Nu înțelegi. Mă urmărea prin pădure și mi-a pus biletul ăsta în mașină...

– Ce căutai la casa de vară?

Ochii tatei s-au întâlnit cu ai mei.

M-am uitat la Scott, înghițind. Cui îi păsa de ce eram acolo? Ei nu înțelegeau?

– Am crezut că, dacă mă duc acolo sus... îmi voi aminti ce s-a întâmplat. Aveam gâtul uscat. Fiecare sunet era o șoaptă uscată. Tată, mă urmărea. Și apoi, era în mașină. De aia am avut accident.

– Cine-i acea persoană? Întrebă Scott.

– Scott, îl avertiză tata.

Chipul fratelui meu se întunecă.

– Sam, cine te urmărea?

– Nu știu cine era. Mi-am lipit palma de frunte. Nu i-am văzut bine fața, dar îmi lasă bilete.

În ochii lui scăpără deodată recunoașterea.

– Am pus biletul în geanta mea – unde mi-e geanta?

Apoi, Scott se uită la tatăl nostru, care clătina din cap.

– Ce? am întrebat.

– Puiule, ar trebui să te odihnești. Tata mă luă de mână, trăgându-mi-o de pe față. Te agiți prea tare.

Mi-am retras brațul. Ceva mă strângea în piept.

– Geanta mea este în mașină?

– Nu, răspunse Scott, uitându-se în altă parte. Geanta ta era în dormitorul tău. N-ai luat-o cu tine.

– Poftim? În capul meu era confuzie. Nu avea sens. Nu-i așa. Am luat-o cu mine și am pus biletul în ea.

Scott clătină din cap și zise cu o voce tristă:

– Sam, a trebuit să-ți aducem noi geanta pentru că nu aveai actul de identitate la tine când poliția a ajuns la locul accidentului. Nu ai luat-o cu tine.

M-am simțit rece în timp ce mă uitam fix la el, dar am început să transpir.

– Dar era un tip în mașină...

– Nu era nimeni în mașină.

Tata își puse mâna peste a mea.

„Nu. Nu. Nu.“

– Era pe bancheta din spate. Și mă urmărea. Eu nu... O asistentă cu o expresie severă intră și, fără să spună un cuvânt, se duse la tuburile legate de perfuzia mea. În mână avea un ac. Mă cuprinse panica. Ce face? Tată?

– O să-ți dea doar niște medicamente pentru durere. Mă mângâie pe mână. E în regulă.

Am privit-o cum apasă în jos acul. Lichidul intră în perfuzie. Plecă fără ca măcar să se uite la mine sau să spună vreun cuvânt. Credeam că asistentele ar trebui să fie amabile.

– Tată...

– Ai nevoie de odihnă.

Nu voiam să mă odihnesc. Voiam ca ei să mă creadă. Întorcând capul, am întâlnit privirea tulburată a fratelui meu.

– Scott, cineva m-a urmărit când am fost la cabană. Și cineva a fost acolo. Erau chiștoace proaspete de țigări și...

– Scumpo, alea erau de la mine. Tata își trecu o mână peste cap. Uneori, mă duc acolo să fumez. Mama ta nu știe. Am

renunțat cu ani buni în urmă, dar, cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme...

M-am uitat la el.

– Dar... dar a fost cineva în mașină. M-a speriat, și de asta am pierdut controlul.

Scott coborî privirea.

– Sam, portierele mașinii erau încuiate când a sosit poliția acolo. Următoarele cuvinte le rosti încet, cu atenție: N-ar fi avut cum să încuie după ce ar fi ieșit din mașină. Computerul de bord este prăjit. Au fost nevoiți să taie portiera ca să te scoată.

Oh, frate, mașina lui.

– Compania de asigurări deja...

L-am întrerupt pe tata.

– Era cineva în mașină. Am ridicat vocea, cedând. Totul fusese prea real ca să fie doar o halucinație. Și avusesem o viziune. Cum aș fi putut să am o viziune într-o halucinație? Nu mi-am închipuit! Nu inventez.

Tata se lăsă pe spate, părând neajutorat.

– Știi că nu inventezi, puiule. Nu mă îndoiesc că tu crezi că a fost cineva în mașină.

Am inspirat adânc, înțelegând ceea ce nu spunea.

– Nu sunt nebună.

Scoase un sunet ciudat și părea gata să cedeze – de parcă era cât pe ce să se spargă în mii de piese.

– Știi, puiule. Nu ești nebună.

Și, în acel moment, când el se uită în altă parte și un mușchi îi zvâcni în maxilar, am știut că nu credea ceea ce spunea.

Doctorii mă externară în acea seară, cu o rețetă pentru analgezice și instrucțiuni să o iau ușor în următoarele zile. Dacă n-aș fi ajuns la spital cu câteva săptămâni înainte, probabil nu m-ar fi ținut așa mult.

Pe biroul din dormitorul meu erau așezați trandafiri roșii,

de la Del, umplând camera cu parfumul proaspăt, plăcut. Un coș mai mic cu bujori roz se iveau după vază. Erau de la Veronica și de la celelalte fete.

Geanta mea era pe scaun în fața biroului: cheile de la casă, portofelul și telefonul – înăuntru. Am răsturnat totul pe scaun. Nici un bilet.

Mi s-a făcut rău.

Cum se putea să fi avut halucinații cu toate astea? Pielea îmi era amorțită, gândurile – tăcute. Analgezicele încă își făceau efectul. Târându-mi

picioarele, m-am dus la baie. Am dat bandajul jos; vânătaia mov ieșea din păr, întinzându-se peste tâmpla stângă. Pe braț aveam mici zgârieturi de la sticlă. Nimic la fel de rău precum ce-mi făcusem singură miercuri.

Mi s-a pus un nod în gât, și l-am înghițit. Palmele îmi erau aspre. Când m-am schimbat într-un maiou și pantaloni de pijama, am văzut că nici genunchii mei nu o duceau mai bine. Măcar toată partea cu căzutul era reală.

M-am spălat de două ori pe dinți ca prin ceață și apoi m-am târât în pat. Am stat acolo, închizându-mi forțat ochii. Mama m-a vizitat o dată. N-a spus multe, dar unghiile ei îngrijite erau vizibil roase.

– Mă bucur că ești bine, zise ea, mergând spre ușă.

N-am spus nimic.

– Te... iubesc, puiule.

N-aveam ce să zic. Cuvintele-mi stăteau pe vârful limbii. Că ne certam sau nu, cu amintiri sau fără, tot o iubeam, dar nu ieși nimic. Ea se uită la mine cu ochi îngrijorați și triști, apoi plecă.

Mă credea în stare să omor pe cineva. Nu era nevoie de prea multă imaginație să presupun că mă credea și nebună.

Scott trecu pe la mine chiar înainte de ora 10.00, dar nici cu el n-am vorbit. M-am prefăcut că dorm și apoi am dormit. Când dormeam, nu trebuia să gândesc. Gânditul mă făcea să mă întreb de starea sănătății mele mintale.

Mai târziu, ceva moale mi-a atins nasul. Mirosul mi-a amintit de primăvară și de vara timpurie. Am întredeschis ochii.

Unul dintre trandafirii de la Del era chiar în fața mea, dar degetele bronzate din jurul tulpinii sclipitoare nu-i aparțineau iubitului meu.

Zâmbetul arogant al lui Carson se mări.

– Trezirea, micul dejun e gata.

– Chiar ești aici?

Coborî trandafirul.

– Da, sunt aici. De ce ai întreba asta?

Probabil nu era cea mai bună idee să-i explic că aveam halucinații extrem de însuflețite. Am clipit ca să mă trezesc și, după ce creierul meu a priceput că el chiar era aici, am simțit fluturi în stomac.

– Ce faci aici? am întrebat.

El se aplecă spre tăblia patului, întinzându-și picioarele lungi. Se descălțase și purta șosete simple.

– Voiam să te văd. Ne-ai speriat pe toți, Sam. Din nou.

– Scuze, am mormăit eu, ridicându-mă în fund. Un val de amețeală trecu peste mine cât am strâns pătura pe lângă mine. Privind la ceas, am văzut că era un pic peste ora 10.00. Chiulești de la școală?

– Da.

Puse trandafirul pe coapsă și apoi își îndoi brațele la ceafă.

– Cum ai intrat?

Zâmbetul încrezut reveni, și mie îmi era greu să mă uit la altceva în afară de buzele lui bune de sărutat.

– Tata lucrează în camera de relaxare, pune parchet nou. Am așteptat până a plecat mama ta și m-am furișat.

M-am uitat fix la el.

În ochii lui se strecură un pic de nehotărâre.

– Scott știe că sunt aici.

Nu aveam cuvinte pentru valul ce creștea în mine, umflându-se cu fiecare respirație. Emoțiile se învârteau și loveau ca niște păsări în zbor, palpitate, pline de speranță și tare derutante.

– Pot... să plec dacă vrei.

– Nu, am zis eu repede. Nu. Nu trebuie să pleci. Sunt doar surprinsă.

Ochii lui se întâlniră cu ai mei, iar el îmi susținu privirea.

– Părinții tăi nu lasă pe nimeni să te vadă. Făcu o pauză, întorcându-și privirea. O parte din nepăsarea lui se scurse din postura sa, bicepsii i se încordară. Scott este îngrijorat.

Pumnii mi s-au înfipt în pătură cu dezamăgire.

– Deci de asta ești aici? Pentru că fratele meu este îngrijorat?

Carson întoarse capul în direcția mea. Sprâncenele îi erau coborâte, expresia îi era serioasă.

– Sam, sunt aici pentru că eu sunt îngrijorat.

– Oh! Obrajii mi se înroșiră, și am coborât privirea la buzele lui – fir-ar! Sunt bine.

– Ești?

Expresia lui serioasă era încă acolo în timp ce-mi cerceta cu atenție fața.

Am încuviințat din cap.

El își coborî lent brațele și întinse cu grijă degetele peste vânătaia urâtă de pe fruntea mea.

– Ce s-a întâmplat?

Atingerea ușoară, ca de fluture, mă făcu să simt fiori pe piele.

– Am avut un accident cu mașina.

Expresia lui deveni nostimă când își puse mâinile la ceafă.

– Asta am priceput și eu.

Mi-am mușcat buza în timp ce mă uitam la scaun. Conținutul genții mele era încă acolo. Nici un bilet. Nici un tip pe bancheta din spate. Și exista posibilitatea să nu fi fost nici un bărbat

în pădure.

Cu gâtul uscat, m-am uitat la el.

– Rămâi?

Carson ridică dintr-o sprânceană.

– Nu plec nicăieri.

Mintea mea era confuză de cât de fericite erau corpul și inima mea pentru asta. Încuviințând din cap, am dat pătura la o parte, m-am dat jos din pat și m-am dus în baie. M-am spălat pe dinți și pe față. Când am ieșit din baie, Carson era unde îl lăsasem. Am luat o sticlă de apă de pe birou și am înghițit două aspirine în loc de analgezice. Am vrut să-l întreb dacă voia să bea ceva, dar avea băutura energizantă pe podea lângă pat.

Ochii lui mă urmăriră până la pat, și abia atunci mi-am dat seama că purtam doar niște pantaloni de pijama minusculi și un maiou subțire. Am avut senzația că vechea Sammy ar fi încetinit sau și-ar fi legănat șoldurile, dar eu m-am grăbit spre pat și m-am strecurat sub pătură, înroșindu-mă din cap până în picioare.

Carson chicoti.

– Taci din gură, am mormăit eu.

El se răsuci pe o parte, cu fața spre mine, cu ochii sclipind neastâmpărați.

– Ce? Îmi place ținuta.

Eu mi-am dat ochii peste cap și m-am cuibărit în pat.

– Ai venit să vorbești despre pijamaua mea?

– Nu, dar nu-i un început rău de conversație. Carson se dădu mai jos, ca să fie întins lângă mine. Mi se părea așa ciudat să stau în pat lângă el, având doar cuvertura din petice între noi. Ciudat, dar bine. Îmi spui ce s-a întâmplat?

– Fratele meu ți-a povestit ceva?

Carson zâmbi slab.

– Nu.

Impulsul era acolo, cum fusese și cu doamna Messer miercuri. Voiam – aveam nevoie – să spun cuiva, și cu Carson exista un nivel de încredere indubitabil. Și era aici pentru că-i păsa. Del s-ar fi putut strecura și el dacă ar fi fost realmente îngrijorat. Asta nu era corect, și o știam, dar era adevărul.

Carson era aici.

Aici, chiar după ce petrecusem vreo cinci sau șase ani purtându-mă urât cu el. Deja văzuse cea mai rea parte din mine. Defectele mele fuseseră clar expuse în fața lui.

Am inspirat superficial.

– Cred că sunt nebună.

Capitolul 14

Se părea că el se aștepta ca eu să spun multe lucruri, dar nu asta. Miji ochii.

– Nu ești nebună.

Sinceritatea din vocea lui îmi puse un nod în gât.

– Nu înțelegi ce mi se întâmplă.

– Atunci, spune-mi, zise el, privind în ochii mei.

Așa că i-am povestit. I-am povestit totul – despre bilete, despre ce se petrecuse la lac și apoi în mașină. I-am spus și despre bănuiala mamei mele și – cel mai rău dintre toate – despre halucinații. Când am terminat, o mare presiune s-a ridicat de pe mine. Nu era nimic reparat sau mai bine, dar eu mă simțeam ca și cum în sfârșit puteam să respir pentru prima dată de când ajunsesem pe acel drum singuratic, necunoscut. Mă așteptam să mă mângâie pe cap și apoi să fugă din casă.

Carson nu făcu nici una, nici alta.

– Nu ești nebună, zise el cu vehemență.

– Nu sunt? Lacrimile care se tot adunaseră începură în sfârșit să curgă, alunecând pe obrajii mei. Eu chiar nu-mi mai dau seama de diferența dintre ce-i real și ce nu.

Se apropie mai mult, ștergându-mi lacrimile cu degetul mare.

– Uite, trebuie să existe o explicație pentru multe dintre chestiile astea. Tu zici că Scott a văzut primul bilet, corect? Și eu te-am văzut cu bucata galbenă de hârtie la biologie, într-o zi. Acele

bilete există.

– Dar cum rămâne cu cel din mașină? Nici măcar n-am avut geanta la mine, și aș fi jurat că era acolo.

– Eu nu exclud stresul. Când... mama mea a murit, tata a crezut că a făcut o grămadă de lucruri pe care nu le-a făcut. O dată a lăsat mașina pornită și a dat vina pe mine. A scris chiar și bilete, liste cu lucruri de făcut, apoi a uitat că le-a scris. Mai prinse o lacrimă, ștergând-o. Și ai zis că tipul era ca o pată neagră?

Am încuviințat din cap, smiorcăindu-mă.

– Într-o zi, la ore, ai desenat o siluetă întunecată. Cred că subconștientul tău încearcă să spună ceva. Tipul din pădure

și din mașină ar putea fi o amintire. Un mușchi îmi zvâcni în maxilar, dar ochii, de un albastru așa viu, încât părea violet, erau încă incredibil de blajini. Tu nu știi ce ți s-a întâmplat. Poate că te-a urmărit cineva. Halucinațiile ar putea să fie amintiri.

– Reflexia mea vorbindu-mi este o amintire?

M-am înroșit, chiar dacă-i povestisem despre asta.

– Cum am zis, în parte este stresul de vină, și n-are de ce să-ți fie rușine, zise el blând. Ai trecut prin multe, Sam. Și pui multă presiune pe tine să-ți amintești ca să ajuți la aflarea adevărului despre ceea ce a pățit Cassie. Făcu o pauză, cuprinzându-mi obrajii în palme. Te rog! Te rog nu mai plânge!

Rugămintea lui rostită blând mă atinse adânc în interior,

cuprinzându-mi inima. Am încuviințat din cap, făcând tot ce puteam să-mi opresc lacrimile. Era greu, ținând cont cât de frumos se purta în legătură cu toate astea.

– Mulțumesc, am zis într-un final, când lacrimile se potoliră

și el își retrase mâna. Vorbesc serios. Nu mă mai simt așa... nebună acum.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze.

– Mă bucur să aud asta!

Pieptul îmi tresăltă din nou, și m-am lăsat pe spate, inspirând adânc, liniștitor. Îi spuseseam despre viziunea cu Dianna și voiam

să știi despre ce era vorba, dar știam că era mai bine să nu insist acum.

Carson se întinse și el pe spate. Trecură câteva momente între noi; tăcerea era liniștitoare, deloc ciudată.

– Tu chiar crezi că te-ar ajuta să mergi acolo sus?

– Da, am oftat eu, ștergându-mi obrazii umezi cu palmele. Cred că da. Doamna Messer îmi tot sugerează să vizitez locurile cunoscute.

– Pot să merg cu tine, se oferi el. Cunoști locul destul de bine. Și tu știai să te descurci pe acolo.

Obişnuiam să știi multe lucruri. Întorcând capul spre el, am zâmbit.

– Dacă poți... ar fi grozav.

– Del Dobitocul s-ar supăra?

Ridică dintr-o sprânceană neagră, în mod batjocoritor.

„Bună întrebare!“ Am ridicat din umeri.

– Nu cred, dar n-ar trebui să-i spui așa.

Carson chicoti.

– Îți pasă dacă se supără?

Răspunsul meu imediat îmi stătea pe vârful limbii, dar m-am abținut și am

schimbat subiectul.

– Mă îndoiesc că părinții mei mă vor lăsa să ies din casă

weekendul ăsta, dar poate după școală...

– Când vrei tu, doar spune-mi!

– Așa voi face.

M-am uitat din nou la el, trecând cu privirea peste pomeții lați și buzele deschise. O parte din mine știa că nu m-aș sătura vreodată să mă uit la el, dar era mult mai mult de atât. Carson mă făcea să mă simt normală – sănătoasă. Asta valora mai mult decât orice aș putea vreodată să-i spun sau decât aș putea

să-l răsplătesc.

– Mulțumesc că ai venit! Chiar vorbesc serios.

El zâmbi din nou, dezvăluindu-și dintele acela ciobit, și mi se tăie respirația.

– Nu-i nici o problemă. Sunt foarte surprins că nu m-ai dat afară încă.

– Serios? N-ar trebui. Îmi place de tine, am zis eu înroșindu-mă. Probabil n-ar trebui să recunosc asta, dar așa este. Îmi place de tine și nu pot să-mi dau seama de ce n-am văzut asta mai înainte.

În timp ce mă privea, în expresia lui nu se văzu surprindere, ci doar curiozitate. Se întoarse iarăși pe o parte. Genunchiul lui era lipit de coapsa mea, separat doar de cuvertură. Apropierea

lui făcea patul să pară mult, mult mai mic.

– Este ciudat, zise el într-un final. Sunt părți din tine pe care le recunosc.

Îndrăzneala ta... este familiară. Felul în care spui

ce gândești.

În acest moment, mă gândeam la cât de nebunesc era că mă furnica tot piciorul și că nimic în lumea asta nu mă putea face să-mi mut privirea. Chipurile noastre erau la doar câțiva centimetri distanță. Spațiul era dulce și chinuitor. Nu aveam nici una dintre aceste senzații când eram cu Del. Asta însemna ceva.

– Și apoi, este toată această parte diferită, care-i nouă. Buzele lui se curbară. Chestia amuzantă este că această nouă versiune de Sam îmi amintește de cum erai când eram copii.

Privirea-mi căzu pe buzele lui. Erau atât de pline, arătau așa moi.

– Ăsta-i un lucru bun?

Zâmbetul lui Carson păli.

– Este diferit.

– Oh! Privirile ni s-au întâlnit din nou, și m-am întrebat dacă l-aș putea face să mă sărute și dacă ar trebui să-mi doresc asta, ținând cont de toate lucrurile. Asta nu sună bine.

– Diferit e bine.

Inspiră nesigur și își feri privirea.

Când mi-am dat seama că mă holbam la chipul lui, mi-am forțat ochii spre stelele mici din tavan.

– Cu tine m-am sărutat prima oară, zise el încet.

Aproape că am sărit din cauza șocului și a faptului că-mi plăcea cum suna asta.

– Da? A fost bine? Și tu ai fost primul cu care m-am sărutat?

„Spune da, te rog! Spune da, te rog!“

Carson își dădu capul pe spate, și umerii îi fură cutremurați de un râset silențios.

– Aveam zece ani, deci sper ca eu să fi fost primul.

Zece? Umerii mi s-au pleoștit. Mult prea mici ca să însemne ceva.

– Ne jucam rotește sticla sau ceva la fel de penibil, adăugă el, coborând capul ca să se uite la mine. Părinții tăi ne-au prins. Mama ta a făcut o criză, dar tatăl tău a râs.

M-am încruntat.

– Pot să-mi imaginez.

Am rămas o vreme în tăcere, și din nou nu era o tăcere plină de milă și disconfort. Eram doar doi oameni care puteau să stea – întinși – unul lângă celălalt în pace. Era perfect.

– Ar trebui să plec? întrebă Carson, respirația căzându-i pe fruntea mea.

Am clătinat din cap.

– Nu vreau să pleci... încă.

Păru să înțeleagă și nu insistă. Câteva minute mai târziu, se foi și, înainte ca eu să simt dezamăgirea rece, el își ridică brațul și așteptă. Inima-mi bătea puternic când am înțeles ce oferea. Amețită și cu respirația tăiată, m-am mutat spre el și mi-am așezat ușor obrazul pe pieptul lui. Urmă o pauză grea, tensionată, apoi își petrecu brațul în jurul meu, curbandu-și degetele peste umărul meu.

Nu știam ce să fac cu mâinile, dar el mirosea a lămâie și a săpun – un miros specific doar lui. Până la urmă, mi-am îndoit brațele pe lângă el, și el s-a retras un pic. Îngrijorată că făcusem ceva greșit, am ridicat bărbia, și iar mi s-a tăiat respirația.

Carson se uita la mine, și gurile noastre erau doar la unul sau doi centimetri

distanță. Ochii îi erau ascunși de gene negre, dar i-am simțit, le-am simțit puterea. Și nevoia din ei, de parcă era a mea – era a mea.

Și, brusc, nu mai conta că toată lumea credea că eu nu mai știam cine eram, căci cu el – cu Carson – știam cine voiam să fiu, și asta era tot ce conta.

Scoase un sunet jos din gât și veni spre mine, lipindu-și fruntea de a mea. Mâna mea părea să știe ce să facă. Am pus-o pe obrazul lui, netezind cu degetul mare pielea de sub buza lui, și el se cutremură la atingerea ușoară. Mi se părea că nu mai făcusem asta niciodată, chiar dacă Del pretindea că noi făcuserăm totul.

Era prima mea dată – de care să-mi amintesc – cu Carson, și mi se părea potrivit.

Degetul meu mare îi găsi buza inferioară, și marginea tăioasă a dinților lui îmi atinse pielea. Actul era ciudat de intim, aspru și senzual. Am închis ochii și am așteptat al doilea prim sărut...

Carson îmi cuprinse mâna în a lui și se retrase delicat.

Nu la asta mă așteptasem. „La naiba!“ Am deschis confuză ochii.

– De ce?

– De ce? De ce este întrebarea preferată acum, nu-i așa? În cuvintele lui se simțea amuzament, nu enervare sau frustrare. Ești tot groaznic de teroristă.

Când Scott spusese asta înainte, nu mi se păruse ceva de bine, dar Carson făcea să pară duios, amuzant. Am zâmbit.

– Vreau să mă săruți.

În ochii lui scăpără căldura, și ceva din mine știa cum să răspundă la asta. Marginea cuverturii alunecă un pic, și eu m-am împins înainte, piepturile noastre atingându-se. Pe oriunde se întâlneau corpurile noastre, pielea mea se încălzea într-un fel complet nou.

Ochii lui deveniră brusc mai profunzi, și maxilarul i se încordă.

– Sam...

– Carson?

Carson închise ochii pentru scurt timp. Și apoi, se rostogoli peste mine, sprijinindu-și greutatea cu un singur braț, atât de repede, încât aerul îmi ieși iute din plămâni. Se uita la mine cu ochii ca un mozaic în toate nuanțele de albastru posibile.

– N-ar trebui să-mi ceri asta.

Între noi abia erau câțiva centimetri distanță, și îmi era greu să-mi adun gândurile.

– Știu.

Întinse mâna, dând la o parte șuvițele dese de păr de pe obrazul meu. Degetele îi zăboviră pe pielea mea, alunecând în jos spre maxilar. În vreme ce mă uitam la buzele lui, simțeam că trebuia să aflu cum se simțeau. Ce gust aveau. Am inspirat abrupt, ridicând din nou pieptul spre al lui. Un val de senzații amețitoare trecu prin mine, și, din nou, mă lovi sentimentul de cât de potrivit era.

Carson coborî capul, și inima-i tresăltă. Își lipi buzele de fruntea mea, apoi de tâmplă, îmi atinse ușor obrazul și apoi mă sărută păcătos de cast în colțul gurii. Vorbi în spațiul cald dintre

buzele noastre.

– Nu ești a mea să te sărut, Sam.

Am simțit impulsul de a mă bosumfla, și Carson simți probabil asta, pentru că râse ușor și îmi cuprinse obrazul. Corpul lui coborî peste al meu într-un fel care contrazicea complet ceea ce spunea. Dorindu-mi să nu mai fie cuvertura între noi, m-am mișcat sub el. Închise ochii, și mâna de lângă capul meu se împinse în saltea în timp ce maxilarul i se mișcă. Am mișcat din nou din buze și apoi am gemut din cauza fiorului ce mă străbătuse.

Carson își lăsă din nou fruntea peste a mea.

– Sam, chiar faci să-mi fie greu să fiu băiat bun.

Am pus vârful degetelor pe obrazul lui, și genele lui se ridicară.

– Și dacă eu nu vreau să fii băiat bun?

– Cu tine vreau să fiu băiat bun. Inspiră iarăși. Meriți asta.

Oh!

– Nu-mi place de Del, recunosc el, uitându-se în ochii mei. Este un idiot, și tu mereu ai merita pe cineva mai bun ca el, dar nu sunt genul ăla de tip. Cel puțin, încerc să nu fiu cu tine.

– Dar nu sunt a lui.

Sprâncenele i se ridicară când se retrase. Degetele lui găsiră lăncișorul de argint din jurul gâtului meu. Mi s-a tăiat respirația când dosul articulațiilor lui mi-a atins clavicula, în timp ce el ținea între noi inima de la Tiffany.

– Asta spune altceva.

Capitolul 15

Primăvara ne-a întâmpinat cu o scurtă ploaie torențială în dimineața înmormântării lui Cassie, dar apoi norii negri s-au destrămat cu o oră înainte și soarele strălucea, lumina căzând peste casa mortuară mare. Cursurile nu fuseseră suspendate, dar la fel de bine ar fi putut să fie, pentru că se părea că toți elevii erau acolo, târându-se pe trotuarul care separa partea veche din cimitir de cea nouă. Toată lumea era îmbrăcată în negru. Unii purtau ținute lejere, în vreme ce alții scosese ținutele negre de petrecere.

Slujba... fu cum mă așteptasem, dar mai rău. Erau atât de multe lacrimi, chiar și din partea celor cu care Cassie nu se purtase vreodată frumos. De câteva ori a trebuit să îmi înăbuș impulsul de a mă ridica și de a fugi. Îmi era greu să respir acolo. Greu și să gândesc, cu omagiile și melodiile ce se derulau. Dar n-am îndrăznit să mă mișc cu Del ținându-mă de mână cu mâna lui transpirată și cu părinții mei în spate, veghind ca niște ulii.

Am închis ochii uscați pentru a suta oară și am inspirat neregulat. Tristețea pentru fata pe care nu mi-o puteam aminti creștea în pieptul meu, dar nu se elibera. Cum nici eu nu mă puteam elibera.

M-am uitat la degetele îngrijite din jurul degetelor mele și am simțit vinovăție în mijlocul acestei tristeți. Vină pentru că nu eram în stare să vărs o lacrimă – că țineam acest băiat de mână când eu îl rugasem pe altul să mă sărute, în urmă cu doar câteva zile. Viața mea era un dezastru, dar, în timp ce ochii îmi erau atrași spre coșciugul din mahon lustruit, știam că viața mea – așa dezastruoasă cum era – era preferabilă morții.

Coșciugul era înconjurat de lalele și pe un pat de floarea, miresei se afla o poză. Nu urcasem să o văd, dar o puteam vedea

de aici.

Era o poză cu noi.

Stăteam într-o bancă la școală, spate în spate, rânjind la cameră. Era prima dată când vedeam poza, și în ea păream mai tinere, zâmbetele noastre păreau reale, cumva conectate.

– Eu am făcut poza aia, șopti Del la urechea mea, surprinzându-mă în vreme ce mă uitam la ea.

Încuviințând din cap, mi-am retras mâna. Cercetând partea din față a bisericii, am zărit-o pe mama lui Cassie. Știam că era ea doar pentru că plânsese, strângând o poză înrămată la piept, pe durata întregii slujbe. Mi se frângea inima pentru ea.

Chiar și în lacrimi, Cate Winchester era frumoasă. Tânără. Părul ei castaniu era tuns într-un bob modern, scoțând în evidență pomeții și un gât grațios. Unele dintre trăsăturile lui Cassie erau acolo – buzele și silueta suplă.

Urmă un moment de tăcere cât pastorul se întoarse la podium. La ceafă am simțit furnicături. M-am întors în strană, și privirea mi-a alunecat spre ultimul rând. Privirea mi s-a întâlnit cu ochii negri ai detectivului Ramirez.

– Samantha, șuieră mama mea, atrăgându-mi atenția. Părea rușinată. Întoarce-te!

Scott își dădu ochii peste cap.

Mușcându-mi buza, m-am întors. Del lăsă o mână grea pe genunchiul meu și strânse, făcându-mă să tresar. Veronica îmi aruncă o privire peste marginea ochelarilor ei de soare, și apoi privirea îi coborî. Buzele ei pline se subțiară, și se întoarse bătoasă în altă direcție.

Am inspirat adânc și mi-am coborât capul pentru a mă ruga. Cuvinte cunoscute răsunau prin biserică. Mâna lui Del urcă

pe coapsa mea, și corpul meu deveni rigid. Nu doar pentru

că era complet nepotrivit din o mie de motive diferite, ci

pentru că, undeva pe parcursul lungului weekend, mă hotărâsem că noi doi trebuia să purtăm o discuție serioasă.

Vederea mi se încețoșă, făcându-se gri, fără vreun avertisment. Biserica, sicriul, mâna lui Del urcând... totul se pierdu,

rămânând doar eu și Cassie.

Se lăsă pe un pat – patul ei.

– Nu te mai plânge! Ai noroc că ai un tată care vrea să fie în viața ta.

Mi-am dat ochii peste cap, așezându-mă pe marginea patului și uitându-mă la degetele mele de la picioare. În mână aveam o sticlă de oțet roșie. Totul în rest era lipsit de culoare și de viață. Am privit peste umăr.

– N-ai decât să-l iei tu.

– Serios? Se rostogoli pe o parte, dându-și părul lung peste umărul slab. Îl iau. Și puloverul ăla foarte drăguț pe care-l porți.

Oh, dacă tot facem asta, pot să-l iau și pe Del?

Enervarea străfulgeră în mine și creșcu ca o buruiănă.

– Nici măcar nu încerci să ascunzi faptul că mereu vrei ceea ce am eu. Și nu primești puloverul meu.

Rânjind fără rușine, se uită la mine interesată.

– Dar pot să-l iau pe Del? Grozav!

Am mijit ochii în timp ce închideam sticlă cu oțet. Ridicându-mă, am pus-o pe noptiera ei și am luat cutiuța muzicală.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Țâșni din pat și-mi luă cutiuța muzicală din mâini. Ținând-o aproape de piept, se strâmbă.

– Tu nu-l vrei de fapt, dar nu-i dai drumul.

Pentru o clipă, m-am gândit că avea să îmi dea una în cap cu acea cutiuță muzicală.

– Am plecat, am zis eu.

Cassie râse.

– Nu te oftica, Sammy. Îți ies riduri în jurul gurii. Nu vrei să îmbătrânești înainte de vreme.

– Nu fi o scorpie, i-am răspuns îndreptându-mă spre ușă.

Ea țâșni în fața mea, prinzându-mă de brațe. Ochii ei, mai verzi decât ai mei, erau plini de regret.

– Nu te supăra pe mine, Sammy. Nu vorbeam serios. Știi

asta, corect?

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. O parte din mine voia să o împingă. Credea că eu nu bănuiam – că nu știam. Dar celeilalte părți din mine... ei bine, îi părea rău pentru ea. Până la urmă, eu o înțelegeam pe Cassie mai bine decât oricine altcineva. Știam de ce făcea ceea ce făcea, chiar și mie – cea mai bună prietenă a ei.

– Te rog?

Se lăsă pe călcâie.

Zâmbind forțat, am încuviințat din cap.

– OK, nu sunt supărată pe tine.

Cassie țipă și mă cuprinse în brațe.

– Știi, când vom fi bătrâne și urâte, tot vom fi cele mai bune prietene, corect?

Am râs.

– Dacă nu ne omorâm până atunci.

Simțind cum mi se scurge sângele de pe chip, am fost scoasă brusc din amintire când mâna lui Del alunecă între coapsele mele. Inspirând brusc, l-am prins de încheietură, oprindu-l din a înainta.

El mi-a zâmbit inocent.

Dezgustată, i-am aruncat mâna înapoi în poala lui. Mâinile îmi tremurau în timp ce-mi dădeam părul pe spate, concentrându-mă pe strana din față.

– Care-i faza? mă întrebă Del cu voce șoptită.

– În afară că mă pipăi la o înmormântare? am șuierat eu. Mi-am amintit ceva.

Se retrase un pic, ochii mărindu-i-se.

– Ce?

Veronica se holba la noi, așa că am coborât și mai mult vocea, dar eram sigură că mă auzise.

– Vorbeam cu Cassie, în dormitorul ei.

Del ridică din sprâncene.

– Deci nu mare lucru.

Nu era mare lucru pentru el, dar era prima oară când îmi aminteam ceva normal despre Cassie. Dar ce bănuiam eu și ce știam despre Cassie îi explica, oare, comportamentul? „Povestea se complică.“ Buzele mi se strâmbară, și am simțit un gol în stomac când mi-am amintit ultimul lucru pe care-l spusese.

„Dacă nu ne omorâm înainte.“

După slujbă, toată lumea se îngrămădi în parcare. Slujba de la cimitir era doar pentru familie.

M-am uitat peste mulțime, căutându-mi părinții.

Mama stătea lângă Bentley, cu buzele încrețite, în timp ce se uita spre cimitir, la tatăl meu. Vorbea cu bunicul lui Cassie, care arăta la fel de trist ca atunci când eu și Carson merseserăm în vizită. După ce îi strânse mâna bătrânului, tata se întoarse spre doamna Winchester. Buzele ei formară un zâmbet trist, compătimator, și apoi fața doamnei Winchester se schimonosi, și ea izbucni iarăși în lacrimi.

M-am uitat în altă parte.

Privirea mi-a ajuns iarăși la mama. Mi s-a părut ciudat – și nepoliticos – că mama nu-și exprimase condoleanțele. Privind peste umăr, mi s-a părut că văd părul negru familiar al lui Carson, dar el nu era în mulțime.

Del puse mâna peste umărul meu.

– Ești gata?

M-am uitat la fratele meu, care mijise ochii, studiind brațul lui Del. Chiar eram pregătită? Nu. Dar eu și Del trebuia să stăm de vorbă.

– Da, sunt gata.

Din mai multe puncte de vedere.

Se dovedi că n-am avut prea mult timp singură cu iubitul meu. Mai mulți copii se întoarseră la „ferma“ părinților lui după slujbă. Ferma era, de fapt, doar un hambar care fusese reamenajat într-un soi de club pentru distracții.

Parterul era plin de canapele mari, în jurul unui ecran de televizor care era cât un Hummer. Unde fuseseră probabil grajdurile era un bar, folosit acum intens. Sus, podul fusese împărțit în trei camere de invitați.

Și acelea erau folosite.

Sexul, alcoolul și moartea păreau să meargă împreună. Poate că așa făceau oamenii față morții. Era ademenitor să te pierzi când aveai de înfruntat ceva așa definitiv.

Doar că eu mă pierdusem deja.

Un băiat se lovi de mine, și eu m-am dat mai în colț. Poate că, în urmă cu câteva luni, toate astea îmi erau familiare, dar acum nu voiam decât să dispar. Totul era prea zgomotos – muzica, conversațiile, râsetele.

Scott nu era pe nicăieri, dispăruse cu Julie și Carson.

„Carson.“

Vineri adormisem cu el lângă mine și, când mă trezisem, el nu mai era.

De atunci nu vorbiserăm.

Ținând paharul din plastic roșu la piept, m-am lipit de zid, scanând mulțimea și încercând să-mi liniștesc inima.

– Iată-te, strigă Del, trecând pe lângă un cuplu care părea să fie într-un concurs să vadă cine putea să sărute mai mult fără

să aibă nevoie de aer. Te-am căutat peste tot.

M-am uitat la sticla de whisky din mâna lui. Hambarul nu era atât de mare încât să pierzi pe cineva.

– Am fost aici.

Del se aplecă, sărutându-mă neglijent pe obraz. Mirosea
a alcool.

– De ce stai în colțul ăsta singură? Veronica și Candy sunt chiar acolo.

Veronica și Candy erau pe una dintre canapele, înconjurate de fete pe care nu le știam. Lauren nu venise, alegând să se ducă acasă după înmormântare. Nu o puteam învinui.

– Pari așa singură aici, zise Del, punându-și un braț peste umerii mei. Prinse o şuviță din părul meu cu mâna liberă, răsucind-o pe deget. Prietenelor tale le este dor de tine, Sammy.

Și eu voiam să-mi fie dor de ele – chiar voiam –, dar singura pe care o puteam tolera acum era Lauren, și ea nici măcar nu era aici. M-am uitat la Del, observând dinții dreți, maxilarul pătrășos și nasul aristocratic. Totul la el era perfect, de la şuvițele aranjate strategic la vârful pantofilor. Vedeam ce mă atrăsese. Cine n-ar fi fost atras? Dar în pieptul meu nu tresăltă nimic.

– Haide, zise el, împingându-se în mine. Hai să mergem undeva doar noi doi!

„Doar noi doi?“ Inima mi se prăbuși în timp ce privirea îmi pluti spre mansardă. Trebuia să stăm de vorbă, dar nu într-una dintre acele camere și nu când el era evident beat.

– Vreau să stau aici, jos.

Luă o dușcă din sticlă și apoi se încruntă.

– Dar... nu faci nimic aici. Doar te sprijini de un perete ca o...

– Ca o ce?

Am ieșit de sub brațul lui și mi-am pus paharul pe masa de lângă noi.

Del roti capul într-o parte și strânse din dinți.

– Nu știu. Pur și simplu, nu ești tu. De obicei, trebuia să te trag de lângă ceilalți ca să petrecem niște timp de calitate.

Iritarea creștea în mine, iar ochii mă ardeau.

– Dacă n-ai observat, m-am schimbat.

El răsese și mai luă o dușcă.

– Da, am observat.

Vinovăția acoperi enervarea, pentru că eu mă schimbasesem – nu Del. Nu era corect să dau vina pe el. Mi-am mutat greutatea.

– Del, îmi pare rău!

El termină ce mai era în sticlă și o aruncă într-un coș de gunoi prea plin.

– Nu sunt supărat. Doar că-i greu. Ești o persoană complet diferită, și, oricât de mult încerci, știu că nu o simți.

Am ridicat din sprâncene. „Uau!“ Bine, poate era momentul să purtăm conversația. Și s-ar fi putut să fie mai ușor decât îmi dădeam eu seama. Deja știa că lucrurile nu mai erau la fel. Am înaintat, oprindu-mă la câțiva centimetri de atingerea lui.

– Eu chiar încerc, dar...

– Trebuie doar să încercăm mai mult. Știu.

Oh! Nu, nu era direcția dorită de mine.

– Del...

– Sammy, eu încă te iubesc, chiar dacă... nu te porți corect. Puse mâinile pe umerii mei, trăgându-mă la pieptul lui, în timp ce-și sprijinea greutatea de perete. Ochii lui tulburi se întâlneau cu ai mei. Noi eram meniți să fim împreună. Și am trecut prin lucruri mai grele decât asta.

În urechi îmi urla muzica atunci când am ridicat ochii la el.

– Da? Del, credeam că noi aveam relația perfectă.

El se uită la mine.

– Am avut – avem!

– Atunci, prin ce am trecut?

Deschise gura și o închise.

– Sammy, hai să nu ne concentrăm la asta! Spune-mi ce trebuie să fac pentru ca asta să funcționeze și voi face.

– Nu. Vreau să-mi spui, pentru că am senzația asta...

– Oh, are o senzație! Vocea Veronicăi se auzi peste muzică și conversație, urmată de chicotul ei. Asta-mi amintește de ceva.

Întorcându-mă, am văzut-o pe Veronica la câțiva pași. Se clătină. Cineva dădu muzica mai încet. Ochii mei văzură cine. Candy. Mă cuprinse groaza, blocându-mi mușchii.

– Ai avut o senzație și la înmormântare, nu-i așa?

Vocea Veronicăi răsună tare, cu un interes fals.

Toată lumea se opri. Zeci de ochi se uitau la noi, și dintr-odată hambarul părea prea mic. Am făcut un pas în spate și am dat de zid. Del se dăduse la o parte și privea în jos. Pe chip îi apăru o expresie aparte, trăsăturile i se încordară. La început, am crezut că era îngrijorare, dar apoi mi-am dat seama că era jenă.

Eram singură.

– Deci, spune-ne, cum sunt senzațiile? Se alătură și Candy, dându-și părul blond-deschis peste umăr. La fel ca telepații din emisiunile alea?

O fată râse. Alții chicotiră.

Mi-am petrecut brațele în jurul meu, dorindu-mi să mă târăsc într-o gaură.

– Nu cred.

– Nu? Veronica se sprijini de spatele canapelei, mijind ochii ei de pisică. Păi, atunci, cum sunt?

O furie lentă creștea în mine. De ce făceau asta? Da, era clar că ne îndepărtaserăm, dar să mă pună în centrul atenției așa?

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

– De ce nu? scânci Candy, dar în ochi îi sclipi răutatea. Toată lumea moare de curiozitate să știe cum este să nu ai habar cine ești. Și, uau, să fii ultima persoană care a văzut-o pe Cassie în viață. Cum este?

– Încetați! zise Del, vorbind în sfârșit. Găsise o altă sticlă și o strângea puternic în mână. O stânjeniți.

Sau eu îl făceam să se simtă stânjenit?

Candy își dădu ochii peste cap și un băiat cu părul negru veni în spatele ei, cuprinzându-i talia micuță cu mâinile. Trey. Aproape că nu l-am recunoscut. Îi șopti ceva la ureche, uitându-se în ochii mei. Rânji. Candy chicoti, lipindu-se de el.

Veronica își țuguie buzele.

– Ce s-a întâmplat la înmormântare?

Mi-am întors capul în direcția ei.

– Nu vorbesc despre asta aici. Scuze!

– Nu fi așa o scorpie, Sammy! Toată lumea vrea să știe cum este. Se întoarse, ridicând vocea. Nu-i așa?

Vocile ovaționară, iar oamenii discutau în jurul meu. Ochii lor pătrundeau în mine în timp ce înaintau cu toții. Cădeam din nou, dar nu de pe o stâncă. Fusesem în vârful scării sociale, deasupra lor, dar acum cădeam, lovindu-mă de fiecare treaptă în drumul meu în jos. Plină de vânătăi și zdruncinată, am simțit cum crește presiunea în pieptul meu.

Cine știe câți dintre ei așteptaseră ziua asta? Și-i puteam învinovăți? Nu. Probabil că pe jumătate dintre acești copii îi terorizasem. L-am căutat în marea de fețe pe fratele meu, pe Carson. Privirea-mi sări peste unul și reveni.

Inima mi se opri când mi se păru că văd chipul lui Cassie – zâmbindu-mi. Fericită. Încântată.

Mi se tăie respirația.

Zâmbetul Veronicăi deveni mai larg.

– Bine. Nu vrei să vorbești despre asta. De înțeles. Dar știi ce am auzit?

– Nu, am șoptit eu.

– Când ai lovit mașina fratelui tău – Mike Billows a zis că spuneai că cineva a fost în mașină cu tine, dar nu era nimeni acolo. Ridică vocea. A zis că ești nebună – „Sam-Nebuna“, cred că așa a spus.

„Nebună. Sam-Nebuna.“ Cuvintele mi se învârteau în minte. Pentru o clipă, nu m-am mai putut concentra asupra fețelor din jurul meu. Eram nebună. Nu fusese nimeni în mașină. Și cum de știa ea? M-am uitat la Del, dar el continua să privească la podea. O clipă mai târziu, mi-am amintit cine era Mike Billows: un băiat de la ora de biologie care făcea voluntariat la departamentul de pompieri.

– Vede lucruri? Întrebă Candy, simulând compasiune. Cred că-i chiar nașpa.

Trey o lovi peste șold.

– Fii cuminte!

Ea chicoti.

– Sau poate, continuă Veronica, mereu ai fost nebună, doar că noi n-am știut. Voiam să mă reped la ea, dar nu mă puteam mișca. Ești sigură că nu-ți amintești de ultima dată când ai văzut-o... în viață pe Cassie?

Am inspirat brusc. Unele dintre fețe își pierdură zâmbetele. Se uitau unii la alții, nemaifiind siguri că să asiste la căderea mea din grații era ceva amuzant și distractiv.

O blondă înaltă își făcu loc prin mulțime, dând lumea la o parte din calea ei. Julia se uită o dată la Veronica și mârâi.

– Ești beată sau doar o scorpie proastă?

– Poftim? replică Veronica cu buza ridicată. Doar nu vorbești cu mine.

Julie ajunsese chiar în fața ei.

– Ai dreptate, sunt câteva scorpii proaste aici. Dar vorbesc cu tine. Deci care-i problema ta?

Dintr-odată, muzica bubui în încăpere, acoperind indiferent ce-și spuneau cele două fete, dar părea o discuție înfierbântată. Îi eram datoare lui Julie – foarte datoare. Dar trebuia să plec de aici. Pereții de un maro-închis ai hambarului se învârteau. Mi se făcu brusc greață.

Del se întinse spre mine.

– Sammy...

M-am îndepărtat de el, făcându-mi loc prin cel mai apropiat grup, concentrat acum asupra bății dintre fete ce era pe cale să

aibă loc.

– Hei! se răsti o fată. Ai grijă pe unde mergi!

– Scuze, am murmurat eu, cu ochii în podea.

Un alt corp mă blocă. Am pășit în lateral. Era prea cald – îmi era prea cald. Corpuri peste tot, lipindu-se de mine, sufocându-mă. Prea mult parfum – prea multe sunete. Inima-mi bătea în piept; plămâni mi se strângeau. Trebuia să ies, să iau o gură de aer proaspăt. Presiunea creștea și mi se așeză pe piept, tăindu-mi oxigenul. Gândurile se aglomerau; pereții se înclină.

Ai omorât-o? șopti o voce.

M-am întors.

– Cine... cine a zis asta?

Băiatul cel mai aproape de mine ridică din sprâncene, mormăind ceva, și se întoarce.

Ai omorât-o pe Cassie? se auzi vocea din spatele meu.

Întorcându-mă, am încercat să respir. Fețele devin neclare. Vederea periferică mi se întunecă. Picioarele-mi tremurau. Urma să leșin aici, în fața tuturor. Ce jenant...

O mână puternică o găsi pe a mea în toată harababura de oameni și mă strânse cu blândețe. Mirosul acela – mirosul lui – mă înconjură. Am inspirat adânc, umplându-mi plămâni. Am ridicat capul, și ochii mei au întâlnit ochii albaștri senzaționali.

Carson arăta sumbru.

– Vrei să pleci de aici?

Capitolul 16

În vechea camionetă a tatălui lui Carson, care mirosea vag a țigări, m-am lipit de scaun și am continuat să respir adânc, cu mâinile peste abdomen. Pulsul începuse în sfârșit să-mi coboare.

– Dacă aș fi știut ce se întâmpla, aș fi intrat mai devreme, zise încet Carson.

Am înghițit.

– Nu-i... problema ta, și este în regulă.

– N-ar trebui să fie nici problema ta, și nu-i în regulă. Se întinse și-mi desprinse cu blândețe mâinile. Ești bine?

– Sunt bine. Am oftat tremurând. Cred că aveam un atac de panică. Mi s-a părut că aud...

– Că auzi ce?

Mâna lui o mângâie pe a mea și apoi o acoperi.

Când mă atingeaa așa, puteam mărturisi aproape orice. Mi-am întors capul spre el. Între noi trecu un curent electric delicat.

– Am crezut că cineva m-a întrebat dacă am omorât-o pe Cassie, dar ... mi s-a părut. Forțând un râs slab, m-am uitat

pe geam. Oamenii ieșeau pe ușile hambarului. Del era printre ei. Sau poate unii dintre ei cred că am omorât-o.

– Nu cred asta.

I-am aruncat o privire mohorâtă.

– Nu este ca și cum aș fi favorita lor – atunci sau acum.

Buzele lui zvâcniră.

– Mă rog, dacă ei cred asta, sunt niște idioți. Îmi dădu drumul la mână și porni camioneta. Aceasta se trezi la viață. Deci vrei să te duc acasă? Sau vrei să ți-l aduc pe Scott?

– De fapt, ai planuri? Mă întrebam dacă ai vrei să faci ceva cu mine astăzi.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Răspunsul este da și mereu – și probabil pentru o lungă perioadă. Privirea îi căzu pe buzele mele. Dar, dacă nu cumva i-ai dat papucii lui Del Dobotocul, va trebui să refuz.

Obrajii mă ardeau, și mi se încălzi stomacul auzind tachinarea lui.

– Hmm, nu asta întrebam, dar e bine de știut.

– Hmm. Nu? Buzele lui Carson formară o jumătate de zâmbet. Deci ce întrebai?

Mintea îmi mai fu ocupată câteva momente de imagini cu noi.

– Mă întrebam dacă ai vrea să mă duci la stâncă.

– Pot să fac asta. Carson schimbă viteza. Mâna lui trecu pe lângă coapsa mea, și am tresărit de la contact. Dar probabil vrei să te schimbi mai întâi.

Imaginile erau încă acolo, mult mai detaliate decât înainte. Noi doi sărutându-ne. Atingându-ne. Vorbind.

Carson îmi aruncă o privire. Un zâmbet cunoscător, arogant îi curbă buzele.

– Sam.

Am clipit.

– Să îmi iau alte haine. Da, corect.

Chicoti, schimbând din nou vitezele, atingându-mi piciorul cu dosul mâinii lui. Mă îndoiam că o făcea accidental. Apoi, puse brațul pe spătarul scaunului meu și întoarse capul spre mine. Pentru că mă uitam la el, mișcarea ne aduse la o distanță cât să ne sărutăm. Inima îmi sări din piept. Pentru o clipă, am crezut

că avea să lase naibii chestia cu băiatul cuminte și să mă sărute. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că dădea cu spatele.

„Ciudat!“

Carson îmi întâlni privirea și-mi făcu cu ochiul. Eu am expirat aerul pe care-l țineam, extrem de conștientă de Carson. Și o știa. Zâmbetul acela arogant fu pe fața lui tot drumul spre casa mea.

M-am strecurat în casă și m-am schimbat repede în haine potrivite pentru drumeție. Casa părea goală, dar n-am rămas să aflu. Mă îndoiam că vreunul din părinții mei ar fi fost de acord

să petrec timp cu Carson.

Ne-am oprit acasă la el, și s-a schimbat și el de hainele de doliu. Revenind în mai puțin de două minute, își luase o pereche de blugi și un pulover subțire.

Drumul spre pădurea statală era accidentat. Camioneta

se zdruncină, și telefonul îmi alunecă printre degete, căzând pe podea. Întinzându-mă după el, mâna mea dădu de ceva moale, ce am apucat odată cu telefonul.

Era o șapcă – șapca neagră de baseball pe care-l mai văzusem purtând-o.

O imagine cu bărbatul din pădure îmi trecu prin fața ochilor. Purtase o șapcă neagră, dar asta... asta era doar o amintire sau o halucinație, din cauza stresului. N-avea cum să fie...

– Șapca ta? am întrebat eu cu glas aspru.

Carson se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

– Da, o am de ani buni.

Am pus-o pe bord, înlăturând repede teama irațională. În timp ce mergeam pe drumul îngust neasfaltat, m-am uitat la el.

– Am încercat să vorbesc cu Del înainte să se ia Veronica de mine.

El se uită pieziș la mine.

– Sam, nu vreau să fiu eu motivul pentru care-l părăsești.

– Nu ești, am zis cu sinceritate. Lucrurile nu sunt la fel între mine, și Del și asta nu are nimic de-a face cu tine.

– Bine. Cu unul dintre degete bătea în volan. Ți-a spus ceva despre relația voastră?

Am clătinat din cap.

– În afară de faptul că relația noastră era perfectă? Nu.

Carson râse sugrumat.

– A zis asta? Uau!

– Ce?

Dintr-odată, mi se trezi interesul.

– Relația voastră era departe de a fi perfectă. O luă pe un drum cu pietriș, accidentat, iar noi eram direct în bătaia soarelui. Se întinse, luă șapca de baseball și și-o puse. Erați la fel precum Cassie și Trey, vă certați tot timpul.

– Tu vorbești serios?

– Da. Miji ochii, cotind brusc la dreapta. Nu vă despărteți tot timpul ca Trey și Cassie, dar vă certați îngrozitor.

M-am sprijinit de banchetă. Del mă mințise, iar eu îl crezusem – crezusem în această poveste de iubire perfectă. Privind pe geam, mă simțeam ca o proastă. Existaseră mai multe decât suficiente semne că lucrurile nu erau perfecte. Privirile fetelor, momentele în care Del o dăduse în bară.

– Ești bine? întrebă el.

Mâinile îmi erau strânse în pumni.

– Sunt supărată! E suficient de rău că nu-mi amintesc nimic, dar să mă mintă? A profitat de mine. Mă simt ca o idioată.

– Sam, nu ești o idioată.

Strângând din buze, am clătinat din cap. Poate că nu eram o idioată, dar fusesem incredibil de naivă. Câți alți oameni mă mai mințeau? Și în legătură cu ce? Cu lucruri care erau mult mai serioase decât statutul relației mele cu Del, fără îndoială. Mă durea în piept din cauza tuturor posibilităților. Dacă eram o adolescentă răsfățată criminală, și toate semnele fuseseră acolo? Și nu voia nimeni să-mi spună?

Ne-am oprit într-o fundătură pe drumul blocat cu un lanț și un semn decolorat care marca proprietatea privată.

Carson opri motorul și se lăsă pe spate, uitându-se la mine.

– Este o cărare care duce direct de la casa părinților tăi la stâncă. Eu știu de ea doar pentru că l-am ajutat pe tata să facă chestii prin jurul casei de vară. Dar tu te-ai fi descurcat noaptea.

Privind în jur și nevăzând altceva decât sălbăticie, îmi era greu să mă imaginez umblând pe aici noaptea și să nu fiu mâncată de un urs.

– Cine-i proprietarul?

– Bănuiesc că statul. Nu-s foarte sigur, dar tu și Scott umblați mult pe aici când erați mai mici. Făcu o pauză. Când părinții voștri mă lăsau, umblam și eu cu voi. Obişnuiai să adori să stai pe marginea stâncii. Ne speriai rău de tot pe mine și pe Scott.

Am zâmbit slab.

– Deci locul ăsta însemna ceva pentru mine?

– Cred că da.

Întinzându-mă spre mâner pentru a deschide ușa, am inspirat adânc.

– Gata?

– Poți să aștepți o secundă? întrebă Carson, dându-și șapca jos. Își trecu o mână prin păr, apoi aruncă șapca pe bord. Trebuie să-ți spun ceva.

Disperarea se agita în mine și inima îmi căzu până la degetele de la picioare. Nu ieșea nimic bun din asemenea declarații. Dând drumul mânerului, m-am răsucit spre el.

– Ce?

Se uita direct în față, cu ochii mijiți și maxilarul încleștat.

– N-am fost complet onest cu tine despre unele lucruri.

Am deschis gura, dar n-a ieșit decât o respirație neregulată. Mă durea din nou din piept, dar diferit de data asta. Durerea era deasupra inimii, ascuțită ca o rană redeschisă. O parte din mine nu voia să știe ce adevăr nu-mi spusese, dar nu puteam – nu voiam – să fug de asta. Îndreptându-mi umerii, m-am pregătit pentru orice avea de spus.

– Bine, am zis într-un final. Spune-mi!

Privirea lui se îndreptă spre mine.

– Îți amintești când ți-am spus că ai fost prima persoană cu care m-am

sărutat? Când am încuviințat din cap, el oftă prelung. Ei bine, ai fost și ultima.

Am înclinat capul într-o parte, nefiind sigură că auzisem bine. Din tot ce mă așteptam eu ca el să spună, asta nu era nici măcar la fundul listei.

– Poftim?

Buzele lui Carson formară un mic zâmbet, care păli repede.

– Te-am văzut în noaptea în care ai dispărut.

Făcând efortul de a nu mă lansa spre el să-l strâng de gât, mi-am prins genunchii, simțind furnicăturile furiei pe piele.

– De ce nu mi-ai spus?

– Este complicat. Și știu... știu că nu-i suficient ca scuză. Le-am zis poliștilor, așa că mă surprinde că nu ți-au spus. Își feri privirea, și un mușchi din maxilar i se mișca. Dar ce s-a petrecut între noi...

Am inspirat adânc. Între noi putea să însemne doar câteva lucruri. Dacă mă mințise în legătură cu asta... ei bine, presiunea ce-mi creștea în gât și în spatele ochilor zicea destule.

– Ce s-a întâmplat?

– Eram cu Scott, ne uitam la un film la subsol. Era aproape de ora 22.00 când am plecat. Casa era complet în întuneric. Nu cred că tatăl tău era acasă. M-am îndreptat spre ieșirea din spate, prin solar, în caz că mama ta mai era pe acolo. La început, nu te-am văzut. Fruntea i se încreți când trecu ușor cu vârfurile degetelor peste față. Te-am auzit – stăteai la unul dintre locurile alea de la geam, plângând. N-ar fi trebuit să mă întorc și ar fi

trebuit să merg în direcția opusă, dar n-am putut să plec. Nu când tu plângeai.

Degetele din jurul genunchilor mei se relaxară în timp ce o parte din tensiune se mai disipă. Carson nu era genul de băiat care să plece de lângă o fată care plângea. Amintindu-mi ce știam despre acea noapte, am simțit un gust acru în

gură.

– Am fost cu Del până la ora 21.00.

Carson încuviință lent din cap.

– Te-am întrebat dacă ești bine, și tu te-ai ridicat și ai aprins lumina. Nu purtai acel... lămpișor. Așa că m-am gândit că te-ai certat cu el.

– El a zis că l-am dat jos să fac duș după... uh...

Arcui o sprânceană.

– Dacă nu cumva plângi în mod obișnuit după ce faci sex, am senzația că nu de aia l-ai dat jos.

Tot corpul mi se făcu roșu de jenă. Nu era conversația pe care voiam să o am cu Carson.

– Bine, ai dreptate. Treci mai departe.

– Păi, te-ai purtat cum o făceai de obicei. Te-ai băgat în fața mea, și am început să ne certăm, dar era diferit. Își lăsă capul pe spate, închizând ochii. Oricât de oftată erai pe mine, tot plângeai. Și nu te-am văzut niciodată așa. Nici măcar nu știu la ce mă gândeam, dar te-am prins... să te liniștesc sau ceva, și tu te-ai dat la mine.

– M-am dat la tine?

Un colț al buzelor lui se ridică.

– M-ai sărutat. Fără vreun avertisment. Doar m-ai sărutat.

Oh, Doamne! M-am lăsat pe scaun. Nu doar că eram o fată rea, dar îl mai și molestasem pe Carson. Mișto!

– La început, am fost cam șocat... și apoi, te-am sărutat și eu. Oftă din nou. A fost destul de intens – plin de furie, de fapt.

Și destul de excitant. Apoi ai primit un mesaj, m-ai împins și ai plecat valvârtej. Atunci te-am văzut ultima dată.

Neavând idee cum să răspund la asta, m-am uitat la el. Supărarea mea avea ceva de-a face cu Del, și apoi primirea mesajului... de la Cassie? Gândurile mi-au zăbovit o clipă asupra acestui lucru, și apoi am revenit la faptul că-l sărutasem pe Carson – îl sărutasem pe bune pe Carson.

– De ce nu mi-ai spus asta până acum? am întrebat eu încet.

El înclină capul spre mine, întâlnindu-mi privirea cu ochii

lui cristalini.

– Nu mă înțelege greșit, nu sunt mândru de asta. Chiar dacă nu purtai blestematul ăla de lăncișor, din câte știam eu, tu încă erai cu Del. Și nu-mi place să sărut iubita altui tip. Știu că am o reputație – poate nu-ți amintești.

– Am auzit, am mormăit eu.

Carson pufni.

– Și erai supărată. La naiba, asta-i ca și cum aș fi profitat de tine. Mama mi-ar fi dat una după ceafă dacă ar fi fost în viață.

Am zâmbit slab la asta, dar apoi m-am gândit la Candy și Trey. Ei se prosteau dinainte ca Trey și Cassie să se fi despărțit? Probabil nu era foarte important acum, dar ceva în legătură cu asta mă deranja.

– Ești supărată pe mine? întreabă el încet.

„Bună întrebare!“ Nu prea știam cum trebuia să mă simt. Del mă mințise. Prietenele mele mă mințiseră. Și acum, și Carson.

O parte din mine putea să înțeleagă de ce el simțise că trebuise să mă mintă, dar tot nu era în regulă. Mi-am ferit privirea, ducându-mi degetul mare la gură și rozându-mi ușor unghia.

– Nu știu.

Trecură câteva momente, apoi Carson se întinse și-mi trase mâna de la gură.

– Chiar ar trebui să nu mai faci asta.

Chipul mi se înroși.

– Da, bănuiesc că... este un tic nervos.

– Obișnuiai să o faci când erai copil.

– Așa ai zis. Mâna lui era încă în jurul mâinii mele, căldura degetelor lui era plăcută, în ciuda minciunii. Deci te-am sărutat?

– Da.

Am înclinat lent din cap.

– Și tu m-ai sărutat?

– Da.

Aruncându-i o privire lungă, am ridicat din sprâncene.

– Păi, ți-a plăcut, chiar dacă nu erai mândru de asta?

Pe buze îi apăru un zâmbet, și o sclipire malițioasă îi întunecă ochii într-o nuanță de bleumarin.

– Oh, da, mi-a plăcut.

Am simțit că buzele mele răspund la zâmbetul lui.

– Păi, asta mă ajută să nu fiu supărată pe tine. Mi-am retras mâna și m-am întins spre mânerul ușii. Acum, ești gata?

Carson a încuviințat din cap, și am coborât din camionetă. Se duse la lanț, ridicând metalul ruginit suficient cât să o pot lua cu ușurință pe sub el. El a pornit înainte, iar eu l-am urmat, cugetând la ceea ce descoperisem. Adevărul era că nu prea știam ce să simt despre faptul că mă mințise. Și asta nu era nici

măcar cea mai importantă parte din ceea ce-mi spusese.

De ce plânsesem după ce plecasem de la Del?

Del mințise cu privire la relația noastră – de asta măcar eram sigură. Dar despre ce anume? Ne despărțiserăm? De aia-mi dădusem jos lăntișorul de la el? Și, cel mai important, despărțirea noastră avea ceva de-a face cu Cassie?

Îmi reveni din nou în minte imaginea cu Cassie și Del. Dar, de data asta, era ceva diferit. De imagine erau atașate sentimente. Furie. Dezamăgire. Știam că era mai mult, dincolo de percepția mea, așteptând ca eu să descopăr.

Cassie.

Del.

M-am oprit lângă un tufiș țepos, în timp ce un val de emoții străine m-a copleșit. Cassie și Del...

Dându-și seama că mă oprisem, Del se întoarse.

– Hei, ești bine?

– Da, doar că... nu știu. Cum puteam să-i explic ce simțeam – ce gândeam? Mi-am lăsat capul pe spate. Cerul albastru se vedea printre crengi. Crezi că între Cassie și Del era ceva?

– Chiar nu știu, zise el, sprijinindu-se de un copac. N-aș zice că nu.

– De ce eram prietenă cu o asemenea persoană? Cum puteam să ies cu cineva precum Del? Înainte ca el să-mi răspundă, mi-am dat seama. Revelația nu era ceva nou, dar tot mă durea. Pentru că eram exact ca ei.

Carson se desprinsese de copac și mă luă de mână, petrecându-și degetele printre ale mele.

– Chiar nu erai. Nu mereu, și acum nu mai ești. Asta trebuie să însemne ceva.

M-am uitat la el.

– A doua șansă, corect?

El încuviință din cap și apoi porni iarăși, ținându-mă de mână. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta.

Cărarea pe care mergeam nu era un drum în toată regula. Era o fâșie inegală de pământ care ducea în sus pe deal îngustându-se, până când am fost nevoiți să ne dăm drumul la mâini ca să nu riscăm să ne pierdem echilibrul. Bucăți de pământ și pietricele se desprinseseră, alunecând la vale în urma noastră. Am ieșit în sfârșit dintre copaci și am traversat o porțiune cu iarbă.

Îndepărtându-mă de Carson, m-am dus încet spre marginea stâncii. Vântul rece și umed îmi flutura părul. Vârfurile copacilor păzeau cascada de dedesubt, și, cum bănuisem, căderea era

abruptă și pietroasă.

Am așteptat să mă ia amețeala, dar, în vreme ce stăteam pe margine, mi-am dat seama că înălțimea nu mă deranja. De fapt, simțeam ceva palpitant fiind atât de sus.

– Cred că încă sunt dependentă de adrenalină, am zis eu.

Râsul lui Carson era încordat.

– Mă bucur să aud asta, dar crezi că ai putea să te îndepărtezi un pic de margine?

El rămăsese lângă copaci, și m-am întrebat dacă-i era teamă de înălțime.

– Crezi că, dacă aș fi căzut de aici, aș fi putut supraviețui?

– Este posibil. S-au întâmplat lucruri mai nebunești. Sau ea ar fi putut sări.

Întorcându-mă, m-am uitat la el. Nu mă gândisem la asta.

Carson își luă ochii din ai mei, privind la locul gol de dincolo de vârfurile copacilor.

– E doar o posibilitate, zise el încet. Oamenii fac tot timpul nebunii de genul ăsta.

Dar tot ce știam despre Cassie îmi spunea că ea nu ar fi făcut asta. Nu de una singură... Am înghițit, neputând pricepe ideea ce se forma în capul meu.

– Simți... sau îți amintești ceva? întrebă el.

Am clătinat dezamăgită din cap. La suprafață nu ieșea nimic în afară de și mai multe întrebări și de confuzie. Revenind la pâlcul de copaci de pe dreapta, am început să-mi rod unghia. În jurul bolovanilor ce ieșeau din pământ se vedeau pini mari și dincolo de stânci nu era decât cascada – pe unde probabil căzusem eu.

Era puțin spus că eram „norocoasă să fiu în viață“.

Timpul trecu în tăcere. Carson rămase pe partea cealaltă, lăsându-mă să stau aici cât doream. M-am sprijinit de un copac, mijind ochii spre marginea stâncii. Eram gata să renunț, să-i spun că ar trebui să ne întoarcem, dar chiar atunci am simțit un fior rece pe șira spinării. Era singurul avertisment.

Nu era o viziune ca restul pe care le avusesem. Nu era nici o peliculă cenușie, și n-am văzut nimic. Doar am simțit – mi-am auzit propriile gânduri de parcă trecutul fusese stratificat sub prezent, dar acum ieșea la suprafață.

Carson fu în fața mea într-o fracțiune de secundă, cu o expresie îngrijorată.

– Ce este?

Gura mea rosti răspunsul, în timp ce inima îmi bătea mai repede.

– N-ar fi trebuit să fiu aici.

– În noaptea aia? întrebă el.

Încuviințând din cap, m-am întors spre copac, trecând cu mâna peste scoarța dură. Atingerea copacului mă făcea să mă simt ca unul dintre acei clarvăzători din emisiunile TV despre care vorbise Candy, dar eu știam că fusem aici – chiar aici.

– Cred... că mă ascundeam după acei copaci. Este ca și cum... nu trebuia să fiu aici, dar eram. Știu că nu are sens.

– Nu-i nimic.

Carson mă urmă în jurul copacului.

Am închis ochii, dar nu puteam vedea nimic.

– Ea voia ca eu să fiu aici – Cassie. Voia să-i văd împreună.

– Pe cine să vezi, Sam?

Am clătinat frustrată din cap și am deschis ochii.

– Nu știu, dar ea voia ca eu să-i văd – să știu. Și știu că era un tip – un tip cu care voia să o văd.

Carson făcu un pas în spate, inspirând brusc. Ochii ni se întâlniră, și un fior rece îmi urca acum pe șira spinării.

El îmi luă mâna.

– Sam, știi cu cine era?

– Nu, dar cred că am o idee.

Expresia de pe fața lui îmi spuse că gândea la fel ca mine, și era groaznic – sfâșietor într-un fel care mă făcea să mă simt îngreșată și amețită. Lucrurile se așezară, un mic indiciu după celălalt.

– Del, am șoptit eu.

Capitolul 17

„Suntem sortiți să fim împreună.“

Nu asta spusese Del? Și, din câte văzusem eu din lumea lui și a mea, existau multe așteptări cu privire la relația noastră.

Destule cât să omori pentru ea, ca o aventură să rămână

secretă? „A doua sau a treia generație de copii bogați, ca familiile regale...”

Încercasem de atâtea ori să deschid discuția despre Cassie, și el se simțise clar inconfortabil și refuzase să vorbească despre ea. Îmi reveni cea mai recentă amintire despre Cassie care mă întreba dacă-l putea avea pe Del, și amintirea zăbovi. Făcuseră sex, iar ea voise ca eu să aflui? Ne ademenise pe amândoi pe stâncă, și Del, neștiind că eu eram acolo, o împinsese pe Cassie?

Mi se făcu rău.

Drumul înapoi spre casa lui Carson fu tăcut și tensionat. Ambii eram cuprinși de gânduri negre. El parcă mașina pe alee și opri motorul. Când se întoarse spre mine, avea privirea sumbră și buzele strânse.

– Nu-mi vine să cred. Oricât nu-l plac, nu mi-l imaginez făcând așa ceva.

Nici eu nu voiam să cred.

– Poate a fost un accident.

El își trecu o mână prin păr.

– Bine. Dacă a fost un accident, cum rămâne cu tine? A împins-o din greșeală pe Cassie și apoi pe tine?

– Nu știu, am șoptit eu în jurul bieteii mele unghii.

Și, cu cât mă gândeam mai mult la căderea lui Cassie, cu atât mai puțin sens avea. Prima amintire pe care o aveam era cu sânge pe pietre – pietrele de culoarea nisipului ce acopereau stânca.

– Și Del nu are curaj să facă așa ceva, zise Carson mai mult către el.

M-am strâmbat, dar apoi inima mi-a tresăltat.

– Eu aveam curajul să fac așa ceva?

Carson râse, apoi ochii i se măriră.

– Tu vorbești serios? Crezi că ai împins-o din cauza lui Del? În tonul lui răsună neîncrederea. Sam, nu ești o criminală. Nici acum și nici atunci.

– Dar dacă eram nebună? Dacă Del a plecat, și eu am confruntat-o pe Cassie? Și lucrurile au scăpat de sub control? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi venea să vomit. Eram destul de explozive împreună, corect? Poate eu am împins-o din greșeală.

– N-ai făcut asta, Sam. Mă luă de încheietură, trăgându-mi mâna de la gură. Nu ești genul ăla de persoană. N-ai fost niciodată. Și apoi, nu ar explica totuși ce ai pățit tu. Ai împins-o și apoi te-ai răzgândit și ai sărit? N-ai fost tu.

– Ai dreptate.

Oftă, dându-mi drumul la încheietură.

– Nu crezi. De ce? Pentru că ai văzut ceva – din cauza unor copii proști care spun lucruri despre care n-au habar? Asta nu înseamnă că ești nebună, o ciudată sau o criminală. Ești un om bun. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Mi se umflă pieptul și ochii mi se umplură de lacrimi la cuvintele lui. Fără să mă gândesc, m-am aplecat peste schimbătorul de viteze și l-am sărutat scurt pe obraz. Carson încremeni pentru o secundă înainte de a întoarce capul, aducându-și buzele foarte aproape. Un fior îi străbătu corpul.

– Mulțumesc, am șoptit eu, probabil pentru a suta oară.

El încuviință din cap, gâtul mișcându-i-se în timp ce înghițea cu dificultate.

– Vorbesc serios, Sam. Nu o spun doar ca să te fac să te simți mai bine.

La fiecare cuvânt rostit, buzele lui îmi atingeau obrazul, făcându-mă să mă înfior. M-am retras cu reticență.

– Știu.

Un zâmbet slab apăru.

– Poți să-mi faci un favor?

– Orice.

– Eu chiar nu cred că Del ar fi făcut așa ceva, dar ai grijă! Ochii lui se uitau în ai mei. Te rog!

– Voi avea.

Nu voiam ca el să se îngrijoreze, dar trebuia să discut cu Del. Și zâmbetul slab era încă pe chipul lui Carson, dar nu-i ajunse deloc la ochi. Era îngrijorat și avea motive întemeiate. Dacă nu fusesem eu, atunci asasinul era probabil îngrijorat că mi-aș putea recăpăta memoria.

Mai târziu în acea seară, după ce m-am schimbat într-o pereche de pantaloni confortabili și cu un hanorac găsit în dulap, m-am așezat pe pat și am dat jos lăntișorul de la Tiffany. Ridicându-l ca lumina din tavan să se reflecte din modelul de aur alb, am încercat să-mi amintesc momentul când îl mai dădusem jos. Nu mi-am amintit nimic – nici un sentiment, nici un gând. Am oftat, punând lăntișorul pe noptieră.

Atenția îmi fu atrasă de pașii de pe hol. Am ridicat privirea, văzând umbra unui corp înainte ca persoana să ajungă la ușa deschisă. Nu era cineva pe care eu să-l fi așteptat.

Del.

Mi se tăie respirația când el se opri în ușă și se sprijini de toc. Habar n-aveam unde îmi erau părinții și eram destul de sigură că Scott era la subsol.

– Cum ai intrat? am întrebat.

El ridică din sprâncene.

– Ușa de la intrare nu era încuiată.

– Și ai intrat așa, singur?

În vocea mea se strecurase răceala, fără ca eu să fi intenționat asta.

– Da. Pe chipul lui se citi confuzia când intră în dormitorul meu. Purta aceiași pantaloni negri și cămașa de la înmormântare. De când este ăsta... Lănțișorul? Se opri chiar lângă pat. L-ai

dat jos?

Luându-l, am ignorat faptul că eram nervoasă.

– Mă uitam la el.

Ochii lui scăpărară, nemaifiind la fel de sticloși cum fuseseră în hambar, dar dinspre el încă venea damf de alcool.

– Am plecat de la petrecere.

– Oh?

Am strâns bine inima, simțind cum metalul îmi taie partea cărnoasă a palmei.

– Eras supărată. Știu. Se așeză pe marginea patului, răsucindu-și trunchiul spre mine. Ochii îi erau ațintiți spre mâna mea. Veronica și Candy doar te luau la mișto.

Am ridicat din sprâncene.

– La mișto? Și tu doar... M-am oprit. Problema nu era ce făcuse sau nu făcuse el, asta nu era nici măcar important. Del...

– N-am făcut nimic. Știu. Și ar fi trebuit să le fac să se oprească. Inspiră, frecându-și maxilarul cu podul palmei. Îmi pare rău! Nu-mi place să te văd luată în râs și rănită.

Am expirat, studiindu-l. Mi-era greu să nu-l văd cu Cassie, dar ar fi putut să fie el răspunzător de toate astea? Instinctul îmi spunea că nu, dar cum puteam să am încredere în asta? Și asta nu era nici măcar motivul pentru care asta trebuia să se termine.

Oftând, se întinse pe o parte pe patul meu.

– Nu-ți place lăncișorul, Sammy? Dacă nu, pot să-ți cumpăr unul nou – ceva mai bun... cu safire? Sunt pietrele tale prețioase preferate. Mă rog, erau...

Degetele mi se relaxară în jurul lăncișorului.

– N-am nevoie de unul nou.

Se uită la mine cu ochii plini de nesiguranță.

– Atunci, spune-mi ce trebuie să fac să te văd fericită. Te pot duce la restaurantul ăla din Philly care face sushi cum îți place ție. Sau putem să petrecem weekendul în Poconos. Sunt sigur că părinții tăi ar fi de acord cu asta.

Am tresărit. Nu putea să facă nimic. Lăsând deoparte minciunile despre relația noastră și bănuielile mele, momentul se apropia. Știam de zile bune că trebuia să pun capăt relației cu el. Pur și simplu, nu simțeam ce trebuia când eram împreună.

Nu mi se tăia respirația. Nu simțeam că-mi tresăltă inima în piept. Nu aveam fluturași în stomac doar fiindcă-i auzeam numele. Astea toate le simțeam în legătură cu un alt băiat... și era pur și

simplic greșit.

Probabil Del văzu asta în ochii mei, pentru că se ridică, cercetându-mi chipul cu atenție.

– Putem face să funcționeze.

– Nu cred că putem, am zis eu încet.

El își feri privirea, clătinând ușor din cap.

– Este din cauza a ceea ce s-a întâmplat astăzi?

– Nu, nu... de fapt, m-am bâlbâit eu. Mai făcusem asta? Dacă da, la fel de prost ca acum? Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Eu pur și simplu...

– Putem face să funcționeze. Se întoarse spre mine din nou, cu ochii așa întunecați, că păreau aproape negri. Ai nevoie doar de mai mult timp.

I-am întâlnit privirea.

– Timpul nu va schimba nimic. Nu simt nimic pentru tine. Am fi prieteni buni, dar...

– Eu nu vreau să fiu prieten cu tine. Se retrase, cu ochii mari. Nu-mi vine să cred că faci asta, după tot...

Mă durea mai mult decât mă așteptasem. I-am cuprins încheietura cu degetele și i-am întors mâna.

– Nu, șopti el. Sammy, nu face asta...

În ochi am simțit lacrimi când mi-am pus mâna peste a lui, lăsând lănișorul în palma lui. În clipa în care i-am atins mâna, m-am cutremurat. Amintirea veni așa repede, că mă ameți. Peste ochi mi se lăsă o peliculă gri anostă.

– Nu îndrăzni să te porți ca și cum ar fi vina mea! am urlat eu.

– *Nu mă port în nici un fel! Doamne! El se așeză la loc pe patul lui, luând telecomanda. Nu știu de ce faci așa un mare scandal din asta. Te-ai distrat cât ai făcut-o.*

În ochi mi se adunaseră lacrimi când am privit în jos. Umiliința mă cuprindea în vreme ce mă uitam prin pozele din telefonul

lui. Poze trimise cu mesaje către Trey, care le trimisese către toată lumea.

M-am așezat pe marginea patului. Eram atât de proastă, așa incredibil de proastă. Voiam să mor.

El mă înghionti în spate cu piciorul gol.

– Nu te supăra pe mine pentru asta, bine?

Să nu mă supăr? Toată lumea văzuse pozele alea. Nu era de mirare că în dimineața asta Veronica arăta de parcă pusese mâna pe întreaga colecție de primăvară de la Prada. Și fac pariu că și Cassie era încântată. În acel moment, îi uram pe toți.

Înjurând în șoaptă, Del se așeză și-mi cuprinse talia.

– Uite, toți băieții cred că-s foarte sexy. Sunt geloși pe mine.

Am încremenit. Toți băieții... Întreaga echipă de baseball văzuse pozele astea. Simțeam cum rușinea îmi apasă pieptul, tăindu-mi respirația. Fratele meu mă văzuse făcând... făcând asta?

Și Carson?

M-am retras din îmbrățișarea lui și m-am ridicat.

– Nu mă atinge!

Del își dădu ochii peste cap.

– Cum vrei.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

I-am aruncat telefonul, care se lovi de parchet, ricoșă o dată și apoi se sparse. O senzație bolnăvicioasă de dreptate mă umplu când ecranul se făcu

gri.

Del sări din pat, luându-și telefonul.

– La naiba, Sammy! Ai idee cât o să mă coste asta?

– Știi cât de mult m-a umilit asta? Am atins cu degetul inima de la capătul lăntișorului. Sau măcar îți pasă?

El ridică privirea, mijind ochii. Punând telefonul deoparte, veni spre mine.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

Înghițind în sec, m-am dat înapoi.

– Te urăsc! am șoptit eu.

– Nu, nu mă urăști. Mă luă de mână, strângând-o, ca inima să-mi intre în palmă. Am tresărit. Și nu mă lua cu prostiile tale cu despărțirea. Știi că n-ai s-o faci. Așa că treci peste!

Am fost scoasă din amintire pentru că nu puteam să respir. Brațele lui Del erau în jurul meu, ținându-mă strâns la pieptul lui. Îi simțeam inima bătând la fel de repede ca a mea.

– Sammy, spune ceva, zise el. La naiba, ești bine?

În mine se umfla o furie fierbinte. Tocmai înțelesesem ce era cu pozele misterioase la care făcuse referire mama mea. Vocea mi se auzi ca o șoaptă spartă:

– Nu mă atinge!

El încremeni lângă mine.

– Sammy...

Furia mă încălzea pe interior, tăioasă și explozivă.

– Nu mă atinge! am urlat eu, eliberându-mă din strânsoarea lui dintr-odată relaxată. Sărind de pe pat, am dat înapoi de lângă el, cu pieptul ridicându-se și coborând nesigur. Mi-ai făcut poze când îți făceam asta?

Del rămase cu gura căscată în timp ce pe chip i se întipări șocul.

– Ți-ai amintit?

– Cum ai putut? am întrebat eu, simțind umilința trecând peste mine de parcă se întâmplase ieri. Toată lumea văzuse pozele alea. Toată lumea. Cum am putut să fiu de acord cu asta? Ce dracului era în neregulă cu mine? Nu-mi vine să cred că am rămas cu tine. Doamne!

– Ți-ai amintit totul?

Se ridică, făcând un pas spre mine.

– Nu te apropia de mine! Am făcut un alt pas în spate, lovindu-mă de perete. Nu e nevoie să-mi amintesc altceva. Aia a fost de ajuns.

În ochii lui străluci ușurarea, atât de scurt, încât am crezut că mi-am închipuit. Acum, puteam vedea o senzație pătrunzătoare de precauție.

– Sammy, m-ai iertat pentru asta.

Am râs cu asprime.

– Atunci, sunt o idioată, pentru că, din câte mi-am amintit, nu mi-a convenit.

Își trecu o mână prin păr, trăgând de vârfuli.

– Nu a fost vina mea. Trey mi-a luat telefonul și a văzut pozele. Și le-a trimis, și de acolo lucrurile au scăpat de sub control.

– Și asta ar trebui să facă lucrurile mai tolerabile? Mă abțineam cu greu să nu-l lovesc direct între picioare. Știam că făcuseși pozele alea, Del? Și nu îndrăzni să mă minți!

Del își feri privirea, și asta-mi spuse totul. Mă străbătuse

dezgustul, și m-am agățat de asta. Mai bine decât disprețul de sine ce pândea de dedesubt. Cum de putusem să rămân cu el după o asemenea trădare? Și aveam senzația că așa era –

că-l iertasem.

Voiam să urlu.

– Ieși, am zis cu vocea tremurată.

Întoarse capul spre mine.

– Exagerezi. Trebuie doar să te calmezi. Noi doi putem să...

– Nu există nici un „noi“. Toată prostia asta cu „mă despart de tine“ este reală de data asta. Del mai făcu un pas înainte, și eu am urlat. Ieși acum!

– Sammy, îmi pare rău! A fost greșit ce am făcut. Înțeleg. Dar putem discuta despre asta.

Mă cuprinse o senzație ciudată de déjà-vu. De câte ori fusesem în această ipostază? El făcea ceva, eu mă enervam. Ne certam. Ștergeam totul cu buretele și o luam de la capăt. Dar de data asta era diferit – eu eram diferită.

– Te rog să pleci, am zis, mult mai calmă.

El deschise gura, dar pe hol răsunară pași. O secundă mai târziu, Scott intră grăbit, cu obraji roșii. Se uită la Del, apoi la mine.

– Ce dracului se petrece aici? întrebă el.

Pe chipul lui Del se citi enervarea.

– Nu-i treaba ta.

Fratele meu intră în cameră, cu mâinile strângându-i-se

în pumni.

– Tu vorbești serios? Se uită la mine cu ochii aprinși de mânie. Sam, de ce țipai?

– Vreau să plece, am zis eu, încrucișându-mi brațele.

Pe fața lui Scott apăru un zâmbet sumbru.

– Atunci, ai face bine să pleci, Del.

Enervarea fu înlocuită de furie, și eu mi-am amintit de furia din spatele disperării din prima mea amintire cu el. Știam că Del nu era obișnuit să fie refuzat.

– Nu face asta, Sammy, zise el, cu aceeași expresie.

Nici măcar nu înțelegeam de ce voia să facă relația asta să funcționeze, dar nu conta. Nu mai dădeam înapoi. Mă hotărâsem dinainte să apară amintirea. Asta doar îmi întărea decizia.

– Te rog să pleci!

Del făcu un pas spre mine, și asta puse capac.

Fratele meu țâșni din partea cealaltă a camerei, mișcându-se ca un fulger. O fracțiune de secundă, n-am știut ce voia să facă, dar apoi l-am văzut cum se pregătea să lovească. Pumnul lui nimeri fața lui Del, și acesta din urmă căzu ca un sac de cartofi, lovindu-se de podea cu o bufnitură surdă.

Scott își coborî pumnul.

– N-ai idee de când voiam să fac asta.

Capitolul 18

Am așteptat la parter cât Scott îl reînvie pe Del și apoi îl scoase din casă. Scott fusese la subsol tot timpul și încuiase ușa de la intrare când venise acasă. Ceea ce însemna că Del mințise din nou și cel mai probabil avea o cheie. Primul lucru de pe lista mea era să o recuperez de la el.

Scott mă sfătui să las asta în seama lui.

– Îmi spui ce s-a întâmplat? întrebă el, luând o pungă de mazăre înghețată din congelator.

M-am așezat la bar, simțind că-mi ard obrazii.

– Mi-am amintit ceva.

– Ceva suficient de important cât să-i dai idiotului papucii. Puse punga peste articulațiile roșii și tresări. Spune!

– Păi, oricum voiam să mă despart de el înainte să-mi amintesc.

Stătea în fața mea, cu sprâncenele ridicate.

– Are ceva de-a face cu Car?

– Nu!

Obrazii îmi ardeau și mai rău.

– Bine. Un zâmbet îi apărui pe buze. Deci care-i faza?

Ronțându-mi unghia mică, am ridicat din umeri.

– Lucrurile nu mai sunt la fel între noi. Așa că am decis să pun capăt. Când i-am dat lăntișorul înapoi, mi-am amintit... ceva ce s-a întâmplat.

Sprâncenele lui se ridicară și mai mult.

Am oftat.

– A făcut... niște poze.

Scott făcu o grimasă, de parcă era pe cale să vomite pe mine.

– Acele poze...

Și uite așa se duse orice speranță că el nu le văzuse sau nu auzise despre ele. Mi-am lăsat capul pe blat și am oftat.

– Este atât de jenant! Habar n-aveam! Adică nu știam că el le făcuse, și cică Trey le-a găsit și le-a trimis, dar chiar și așa.

Scott înjură.

– Tu nu știai că el le-a făcut?

– Nu, am gemut eu.

O altă înjurătură explozivă mă făcu să tresar un pic.

– Sam, te-am întrebat de pozele alea pentru că eram supărat. Tu te-ai purtat de parcă nu era cine știe ce. Dacă aș fi știut, l-aș fi bătut măr mult mai repede.

Am ridicat neajutorată din brațe, ținându-mi fața pe blat.

– Da, păi, se pare că am trecut peste.

Trecură câteva secunde înainte ca el să vorbească.

– Cred că-i învinețesc și celălalt ochi.

Oricât de mult mă încălzea asta pe interior, am ridicat capul.

– Nu poți. Lasă-l în pace! S-a terminat – ne-am despărțit. Mi-am acoperit fața cu mâinile. Doamne, cum o să dau eu ochii cu restul lumii?

– Sam, asta s-a petrecut acum vreo șapte luni.

– Și? Eu tocmai mi-am amintit. Am suspinat din nou. Este îngrozitor.

– Toată lumea a uitat despre asta, ținând cont de toate celelalte, zise el delicat.

– Da, pentru că toți cred că eu am omorât-o pe Cassie sau că sunt nebună. Am lăsat mâinile în jos.

Scott mă privi, părând să fie prins între amuzament și compasiune. M-am încruntat la el și apoi am văzut ce rău i se umflaseră articulațiile sub pungă.

– Te doare?

El ridică din umeri.

– A meritat.

– Mulțumesc, am zis eu, ridicându-mă pe scaun. Știu că am fost o soră de doi lei...

– Încetează! Flutură din mâna nerănită, uitându-se la pungă. Revenind la faza cum că toată lumea crede că tu ai omorât-o pe Cassie. Julie mi-a zis ce spuneau fetele la petrecere astăzi. Știi că-s doar proaste. Nimeni nu crede asta.

M-am uitat sec la el. Schimbă subiectul la ce făcuserăm eu și Carson după ce plecaserăm de la hambar. Când i-am spus că am fost sus la stâncă, să vadă dacă-mi aminteam ceva, părea să vrea să-mi dea cu punga de mazăre în cap.

– Stânca-i periculoasă, mormăi el, ridicându-se. Ducând punga la gunoi, se întoarse. N-ar trebui să fii acolo.

M-am încruntat.

– De ce nu? S-ar putea să mă ajute să-mi amintesc.

Aruncă mazărea și deschise lent pumnul.

– De ce trebuie să-ți amintești? Nu va schimba nimic. Cassie tot moartă va fi.

– Știu asta, am zis eu, nefiind sigură de ce era atât de împotriva. Dar trebuie să știu ce s-a întâmplat. Probabil n-a fost un accident, și ea merită dreptate.

Scott își dădu ochii peste ochi.

– Cassie merita multe lucruri.

Am rămas cu gura căscată.

– Scott! Asta nu-i frumos.

Îmi răspunse cu privirea pe care i-o aruncasem eu mai devreme.

– Tu nu ți-o amintești. Tu n-ai idee cât de dusă era. Și tu erai bine, până ai început să te vezi cu ea. Mă scuzi dacă nu-s distrus. Făcu o pauză, expirând aspru. Bine, n-a fost corect. Ridică ochii la tavan. Îmi pare rău, Cassie, oriunde ai fi!

M-am dat jos de pe scaun.

– Trebuie să știu adevărul. Am nevoie de un final. Nu pot să merg mai departe fără.

Ochii lui se întâlniră cu ai mei pentru câteva secunde, și apoi Scott ridică din sprâncene, nu într-un mod batjocoritor, ci mai degrabă cu îngrijorare.

– Și dacă nu o să-ți placă adevărul, Sam? Dacă doar înrăutățește lucrurile?

Asta era întrebarea de un milion de dolari. Reapăru senzația că făcusem ceva greșit, copleșindu-mă pe interior, strângând până când eram sigură că în curând riscam să mă îmbolnăvesc de ulcer.

– Atunci, va trebui să înfrunt asta, am zis eu într-un final, lăsându-mă pe

spate. Dar trebuie să știi. Că e bine sau rău.

Scott își feri privirea, mușcând cu dinții din buza inferioară. Mi-am dat seama că-l supăra conversația și știam că era îngrijorat că scormonitul meu urma să declanșeze până la urmă ceva ce nu aveam să pot înfrunta. Am căutat să schimb subiectul.

– Deci tata nu-i acasă? am întrebat, și el a clătinat din cap. Nu-i niciodată pe acasă, nu-i așa?

– Probabil e la birou. Stă mult pe acolo. Se așază lângă mine și își sprijini bărbia în mâna bună. Vine târziu acasă.

– Și mama-i mereu în pat?

M-am întors spre el.

– În general, se ascunde în dormitorul ei, dar da.

– Mereu a fost așa?

Scott ridică din sprâncene de parcă părea să se gândească la întrebare.

– În ultimii cinci ani așa a fost. Abia își vorbesc sau abia stau în aceeași încăpere mai mult de câteva minute.

Am coborât privirea.

– De ce mai sunt împreună?

– Vrei un răspuns serios la asta? Când am încuviințat din cap, el a râs ușor. Înainte să ți se întâmple asta, tu știai de ce.

– Știam?

El încuviință din cap.

– Mama nu va divorța de tata de gura lumii – doar dacă a rămâne măritată cu el ar fi mult mai rău cumva. Tata știe asta și nu o va părăsi niciodată pe

mama, pentru că, ei bine, este proprietatea ei.

M-am încruntat.

– Proprietatea ei?

– Nu are nimic fără mama. Râse, dar fu un râs sec. Toți banii noștri sunt din partea ei, și sunt sigur că între ei există un contract prenuptial nașpa în care scrie că ea ia totul dacă ei divorțează și el rămâne cu ce a avut înainte de căsătorie, ceea ce nu era prea mult.

– Dar tata muncește. Am clătinat din cap. Chiar dacă divorțează, ar avea toți banii obținuți din asta.

Scott zâmbi superior.

– Uiți un mic detaliu important despre asta. Tata lucrează pentru familia mamei. Dacă divorțează, zboară, și bunicul are destulă influență cât să-i îngreuneze să obțină un alt loc de muncă la același nivel într-o companie de fonduri.

– La naiba! am șoptit eu.

– Da. Eu aș prefera să fiu boschetar și să locuiesc într-o cutie în locul lui, dar tatei îi place stilul lui de viață. Când noi eram mai mici, nu-l interesa ce credeau alți oameni, dar acum... știe că mamei îi pasă, așa că suportă orice ca să o păstreze.

M-am lăsat pe spate.

– Oh!

După aceea, eu și Scott ne-am despărțit. Eu m-am întors sus și am închis ușa în urma mea. Extenuată după tot ce se petrecuse în ultimele 24 de ore, voiam doar să dorm. Creierul meu încă întorcea pe toate părțile tot ce aflasem, și, chiar cu apariția amintirii pozelor, știam că existau mai multe despre relația mea cu Del. Că trebuia să existe un motiv plauzibil pentru care rămăsesem cu el după ceva de genul ăsta. M-am gândit la câțiva oameni care mi-ar putea spune adevărul brutal despre relația

noastră, dar, în afară de ei, numărul celor care chiar vorbeau
cu mine despre asta era limitat.

Eu și Del fuseserăm pe același drum ca părinții noștri? Să ne căsătorim pentru
că asta se aștepta și din cauza banilor? Nu

avea sens, pentru că amândoi am fi avut acces la propriile noastre fonduri.

M-am dus în baie și am luat periuța de dinți, văzându-mi reflexia în oglindă.
Sub ochi îmi apăruseră niște pete negre. În timp ce puneam pastă de dinți pe
periuță, m-am uitat în altă parte o secundă, poate două.

Cassie se uita la mine, cu aceleași umbre sub ochi.

Gâfâind, am dat înapoi. Umbrele de sub ochii ei se întindeau peste obraji
altfel perfecți, urmând venele, de parcă cineva o injectase cu cerneală. Mi-am
ferit privirea când ea deschise gura într-un țipăt silențios care-mi ridică părul
pe tot corpul.

„Nu-i real. Asta nu poate fi real.“ Am închis ochii, am numărat până la zece
și apoi i-am redeschis. Imaginea din oglindă era a mea.

Respirând cu dificultate, mi-am pus mâinile pe chiuvetă și am plecat capul,
amețită și îngreșată. Trecură câteva momente înainte de a fi sigură că nu
aveam să vomit.

Am aruncat periuța în chiuvetă și am ieșit din baie, tremurând din tot corpul.
Trăgând cuverturile, am vrut să mă urc în pat când am văzut marginea a ceva
galben ieșind de sub cutiuța muzicală de pe noptieră.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am așezat și m-am întins, ridicând cutiuța.
O bucată galbenă de hârtie împăturită în formă de triunghi se uita la mine. O
mare parte din mine voia să pună cutiuța înapoi și să o acopere complet.

În schimb, cu respirația blocată în piept, am ridicat biletul și apoi am pus
cutiuța muzicală la loc. Degetele îmi erau amorțite cât am desfăcut biletul,
dezvăluind caligrafia de copil.

Nu-i spune lui că ți-ai amintit ceva.

„Nu-i spune lui că ți-ai amintit ceva?”

Cui să nu-i spun? Întrebarea mă ținu trează aproape toată noaptea, chiar dacă eram obosită. Și exista o întrebare și mai

importantă – cine lăsa biletele și de ce?

Când veni dimineața, abia m-am dat jos din pat și am făcut un duș. Drumul spre școală cu Carson și Scott fu tăcut, dar mi-am dat seama că asta nu avea să dureze mult.

Și aveam dreptate.

În clipa în care am intrat pe ușile duble, am fost întâmpinată de șoapte și priviri lungi. Veștile despre accidentul meu și eșecul ulterior de la petrecerea din hambar ajunseseră la cei care nu fuseseră la petrecere. Toată lumea părea să știe despre tipul de pe bancheta din spate care n-avea cum să fie acolo.

Când m-am dus spre dulapul meu, la capătul holului l-am văzut pe Del. Arăta ca și cum se luase la bătaie cu un boxer profesionist și pierduse.

Tot ochiul lui stâng era închis din cauza umflăturii, pielea era acoperită cu o vânătaie mov-albăstruie ce părea dureroasă. Și la el se uita lumea.

Ținând capul plecat, mi-am luat repede manualele și m-am grăbit în direcția opusă.

N-am reușit.

– Sammy, strigă Del, nu prea departe de mine.

Cu inima în gât, am continuat să merg. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o scenă. Oamenii aveau suficiente motive să vorbească despre mine.

– La dracu’, mormăi el, prinzându-mă din urmă la scări.

Mă trase de braț și mă opri. O să mă ignori pur și simplu?

M-am întors, inspirând abrupt. De aproape, ochiul vânăt era și mai rău, dar în ochiul bun scânteia ceva. Ceva ce mă înfioră, ce mă făcea să vreau să fug.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise el cu voce joasă.

Am clătinat din cap.

– N-avem despre ce să discutăm.

El se aplecă, capul venindu-i la câțiva centimetri de al meu. Respirația lui avea un iz mentolat.

– Îmi ești datoră măcar cu șansa de a explica, mai ales după ce a făcut fratele tău.

Orice senzație de groază fu repede înlocuită de iritare, și mi-am eliberat brațul, fără să-mi pese de ce credeau oamenii. Eu îi eram datoră lui?

– Nu-ți sunt datoră cu nimic, Del.

El expiră.

– Știu că ești supărată și înțeleg asta, dar tot ce vreau este să vorbesc cu tine. Nu te poți despărți de mine și atât. Nu iei o

asemenea decizie fără să-mi dai șansa să repar.

Am rămas cu gura căscată și am făcut un pas în spate, lovindu-mă de marginea unei cutii de sticlă.

– Uite, îmi pare rău! Poate că Scott n-ar fi trebuit să te lovească, dar asta-i alegerea mea. N-am nevoie de permisiunea ta.

Rămase cu gura căscată.

– Nu asta am vrut să spun. Știu că n-ai nevoie de permisiunea mea. Răstălmăcești ce spun.

Vizavi de noi, câțiva puști își scosese telefonanele, trimițând mesaje. Inima mi-a tresăltat un pic, știind că, până la începerea primei ore, toată școala avea să afle despre asta.

– Del, nu vreau să discut despre asta. Poate mai târziu...

– Mai târziu? Promiți? Mă luă din nou de mână. Spune-mi că promiți și o să te cred. Bine? Pentru că, dintre toți, eu te sprijin, Sammy. Doar că tu nu-ți dai seama.

Am deschis gura, dar nu ieși nimic. Disperarea lui îmi acoperi pielea ca o substanță lipicioasă, murdară. De ce se agita atâta să salveze relația asta? Nici înainte nu fusese grozavă, și clar nu

era ceva pentru care să merite să lupti acum că eu îmi pierdusem amintirile.

– Totul în regulă aici? se auzi de nicăieri vocea doamnei Messer. Samantha?

Del mi-a dat drumul la mână, iar eu m-am întors, înghițind.

– Da, totul este bine.

Ochii ei negri se opriră asupra lui.

– Și la tine?

El încuviință din cap, făcând un pas în spate.

– Totul este grozav.

– Atunci, vă sugerez să vă duceți la ore, răspunse ea rece.

Cu fața spre mine, zâmbetul pieziș al lui Del părea nepotrivit cu ochiul vânăt.

– Pe mai târziu.

Eu n-am zis nimic cât el s-a întors și a plecat. Senzația înfiorătoare încă îmi copleșea pielea, infiltrându-se. M-am cutremurat, strângând cureaua genții mele.

– Samantha, chiar este totul în regulă? Întrebă moale doamna Messer, oprindu-se lângă mine.

Încuviințând din cap, am încercat să-mi păstrez vocea egală.

– Da. Doar discutăm.

Privirea ei nu rată nimic.

– Ar trebui să-mi fac griji cu privire la starea feței lui?

– Nu, am zis, clătinând din cap. Trebuie să plec.

Doamna Messer încuviință din cap.

– Ne vedem mâine-dimineață.

N-aveam cum să scap de ședințele noastre, dar era mai bine decât alternativa – un terapeut real. Grăbindu-mă spre clasă, m-am așezat pe locul meu cu câteva secunde înainte să sune clopoțelul. Primele două ore n-au fost rele. De următoarea oră, cea de engleză, îmi era groază.

Când am intrat, Veronica mă aștepta. M-am îndreptat spre locul unde stăteam de când revenisem la școală. Ea întinse un braț subțire, blocându-mă.

– Nu poți să stai aici!

Pentru o clipă, m-am gândit să o apuc de părul ei exagerat și să o trântesc pe podea.

– De ce? am întrebat.

Formă un zâmbet rece, ciudat de familiar. Candy chicoti de la locul ei.

– Domnule Dase? zise Candy, fluturându-și un braț. Domnule Dase?

Profesorul ridică privirea de la teancul de hârtii de pe catedră și oftă sonor.

– Da, Candy?

– O puteți pune pe Sammy să stea în altă parte? Nu ne simțim confortabil cu ea aici.

Obrajii îmi ardeau când vreo duzină de fețe se întoarseră spre mine. Una ieșea cel mai mult în evidență – băiatul gotic. Mă așteptam să pară mulțumit că mi se plătea pentru anii în care îl abuzasem. Dar ochii lui migdalați erau doar triști în spatele țepilor de păr negru.

Domnul Dase ridică din sprâncene.

– De ce nu vă simțiți confortabil, Candy?

– Nu-i nimic, am zis, detestând modul în care-mi tremura vocea în timp ce mă îndreptam spre locul gol din spate. Pot să stau aici.

Satisfăcut de rezolvare, profesorul a revenit la amestecarea hârtiilor, dar cu coada ochiului am văzut-o pe Veronica uitându-se cu subînțeleas la Candy.

– Domnule Dase, se plânse Candy, fluturând din nou brațul.

Așezându-mă, m-am prins de marginile băncii.

– Da? oftă domnul Dase.

Candy se îndreptă, împingând pieptul înainte și arcuindu-și spatele.

– Nu-mi place că stă în spatele meu. Vocea coborî la nivel de șoaptă. Știți că a fost ultima persoană care a văzut-o pe Cassie în viață, da?

Articulațiile de la degete mă dureau de la cât de tare strângeam banca. Bine. Destul! Exista o mare șansă să o rănesc pe una din ele – sau pe ambele.

Expresia profesorului nostru rămase anostă.

– Sunt sigur că ești în perfectă siguranță unde ești.

Apoi strigă catalogul, și asta o liniști pe Candy, dar răul era deja făcut.

Fierbând de furie și rușine, n-am fost atentă la ce s-a discutat la oră. Când sună clopoțelul, a trebuit să mă forțez să

ies din clasă fără să le înfrunt. Râsetul lor mă urmări la majoritatea cursurilor.

La biologie m-am gândit că, fără Veronica acolo, Candy avea să tacă, și m-am întrebat dacă eu fusesem cândva așa – cea care decidea cum făcea Veronica. Determinând celelalte fete să facă lucruri groaznice, răutăcioase doar de ciudă și plictiseală.

Acum, credeam serios în karma.

Ziua mea groaznică se îmbunătăți puțin când la oră intră Carson. Zâmbetul de pe fața mea nu era forțat sau reținut. Era mare și stupid – real.

Când se așeză lângă mine, nu-mi zâmbi, și am simțit cum se dezumflă micul sentiment de fericire.

– De ce i-a învinețit Scott ochiul lui Del? Nu vrea să-mi spună.

– Oh! Nu mă așteptam la asta. Privind spre partea din față a clasei, am văzut-o pe Candy că încerca să asculte. Strângând pixul ca să nu-l transform într-o armă, mi-am păstrat vocea joasă. Del nu a făcut nimic.

– Nu? Vocea lui era periculos de moale. Pentru că eu mă gândesc la ce-i mai rău, și, dacă-i așa, o să aibă și celălalt ochi vânăt până la sfârșitul zilei.

Am făcut ochii mari.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. M-am despărțit de el, apoi mi-am amintit ceva ce a făcut. După aceea, ne-am cam certat, și el nu voia să plece. Scott s-a ocupat de asta.

– Cum adică nu voia să plece? În ochii lui albaștri strălucea furia, alături de un spirit protector acerb care mă făcea să vreau să zâmbesc precum o idioată.

– Chiar nu-i mare scofală. Totul este bine acum.

Cu excepția faptului că Del credea că putea să renegocieze statutul relației

noastre.

Carson nu păru prea convins, dar veni mai aproape, lipindu-și genunchiul de al meu.

– Ce ți-ai amintit?

– Uh, este foarte jenant.

– Pot să fac față.

Rânji. Buzele mele tresăriră.

– Sunt sigură că poți, dar nu cred că eu pot. L-am privit cum așteaptă și am oftat când mi-am dat seama că nu avea să renunțe. Sunt sigură că știi deja. Are de-a face cu... niște poze

într-un telefon.

Arcui o sprânceană și apoi se sprijini de scaun, dându-și seama la ce mă refeream.

– Este vorba cumva despre ceva ce s-a petrecut în urmă cu șapte luni?

Am încuviințat din cap în timp ce toată fața mi s-a înroșit.

– Da, păi, nu știam că el a făcut acele poze când... se întâmpla. Concentrându-mă la ceafa lui Candy, am continuat aproape dureros: Nu știu de ce l-am iertat atunci. Nici măcar nu pot să înțeleg. Este dezgustător.

– Deci nu ai fost de acord cu asta?

– Nu, din câte mi-am amintit. Am fost destul de supărată. M-am uitat la el pe sub gene. Deci... le-ai văzut?

El mă privi ridicol de îndelung. O emoție scurtă, indescifrabilă trecu peste fața lui.

– Le-am văzut.

– Grozav! Mi-am dat o şuviță de păr pe spate, căutând să schimb subiectul. Azi-noapte am primit un alt bilet, după ce a plecat Del.

– Ce spunea?

Și el părea ușurat de schimbarea de subiect.

Am scos biletul, arătându-i-l. Apăru din nou o altă expresie indescifrabilă când îl citi.

– Ar fi frumos să știm cine este „el“, zise, împăturind biletul și dându-mi-l înapoi. Cine crezi că-ți lasă biletele astea?

– Nu știu, am șoptit, băgând biletul înapoi în geantă. Ar trebui să fie cineva care are acces în casa mea. Asta limitează cercul

de suspecti.

Carson fu de acord, dar nu ne rămase timp să discutăm despre potențialii candidați. Începu ora, și trebuia să analizăm creșterea celulelor plantelor la un microscop comun. De fiecare dată când mâinile ni se atingeau ca să schimbăm plăcuțele, furnicături îmi urcau pe braț.

După oră, mă însoți la dulapul meu, așteptând ca eu să fiu gata să merg spre cantină. Nu eram sigură dacă era atent după Del sau dacă fusese la fel de reticent ca mine să plece de la ora

de biologie.

Când ne-am apropiat de ușă și de încăperea aglomerată, m-am oprit.

– Vin în câteva minute.

– Bine.

Nu părea dornic să intre, dar am zâmbit, și apoi el încuviință din cap, mă ocoli și dispăru.

Am așteptat singura persoană despre care speram că avea să fie directă cu

mine, ignorând privirile celor care treceau pe lângă mine. În față am văzut-o pe Julie. Fusta ei lungă se revărsa în jurul gleznelor în timp ce trecea pe hol. Buzele îi formară un zâmbet când mă văzu, dar acesta îi dispăru repede după ce am luat-o

de braț.

– Hei, zise ea privind în jur. Ce se întâmplă?

– Putem discuta undeva doar noi două?

Coada de păr a lui Julie se mișcă în timp ce încuviință din cap.

– Am putea să mergem în laboratorul de informatică. Nu-i nimeni acolo la prânz.

Perfect. Am urmat-o pe hol, trecând pe lângă bibliotecă și intrând în laboratorul rece, tăcut. Ea își lăsă geanta pe un scaun.

– Ce se întâmplă?

Am inspirat adânc și apoi am spus ceva ce ar fi trebuit să spun cu zile în urmă, dacă nu chiar cu săptămâni.

– Nu că aș vrea să urmez toți pașii unui program de dezintoxicare, dar, mai întâi, îmi pare rău pentru orice ți-am făcut sau spus. Am simțit cum căldura mi se întinde pe obraji. Nu a fost corect dintr-o grămadă de motive, și am senzația că tu probabil ai fost singura mea prietenă adevărată, iar eu am distrus asta.

Julie ezită.

– Sam, mi-ar trebui o întreagă săptămână ca să enumăr toate rahaturile pe care le-ai făcut, dar serios? Nu mai ești aceeași. Când Scott mi-a zis la început că te-ai... schimbat, nu l-am crezut, dar am văzut că-i adevărat în ziua în care te-ai așezat la masă – și încă-i vizibil în felul în care vorbești, cum te porți și cum te uiți la oameni. Îmi amintești de cum erai pe vremuri, și asta-i suficient ca scuză. Oricum, nu mai e de actualitate. Am trecut

peste asta.

Lacrimile mi se adunară în ochi. Nu era cine știe ce discurs de iertare, dar era pe aproape, și îl acceptam.

– Bine. Vreau să te întreb ceva și vreau să fii sinceră.

Luându-și coada de păr, se apucă să îi răsucescă vârful în jurul degetelor.

– Bine.

– Azi-noapte mi-am amintit ceva despre mine și Del. El a făcut acele poze cu mine...

– Alea în care-i făceai o felație ca o vedetă porno?

Am făcut o grimasă.

– Da, mersi, dar eu n-am știut că el făcea poze. Probabil am auzit despre ele după ce s-a întâmplat asta și lucrurile au luat-o razna.

– Nu ai știut? Se sprijini de marginea biroului, mijind ochii. Ce cretin!

– Așa zic și eu. M-am sprijinit de banca de lângă ea. Dar l-am iertat, și nu știu de ce. Speram ca tu să-mi poți spune... cum eram când ieșeam cu Del.

– Oh, uau! Julie clipi. Sincer?

Am încuviințat din cap.

Ea râse scurt.

– Nici nu sunt sigură că îl iubeai sau dacă pur și simplu oamenii se așteptau ca voi doi să fiți împreună. Familiile voastre sunt cele mai bogate din zonă. Amândoi erați populari și arătați bine. Se presupunea ca voi doi veți fi împreună... Mă rog, ori tu, ori Cassie, după ce mama ei s-a mutat înapoi, dar

nu cred că cineva s-a gândit serios la asta până să crească ea.

– Voia să iasă cu Del?

– Dacă mă întrebi pe mine, voia tot ce aveai tu. Continua să-și învârtă părul în jurul degetelor. Sincer, era înfricoșător cât de mult încerca să fie ca tine. Mereu am crezut că era cam obsedată de tine. La fel și Scott.

– Deci tu crezi că eram cu Del doar pentru că toată lumea se aștepta ca noi să fim împreună?

Creierul meu se revoltă împotriva acestei idei. Toate motivele înșirate de ea erau patetic de superficiale.

– Cred că da. Se întoarse spre mine, înclinând capul spre lateral. Când eram mai mici, în școala generală, aveai o pasiune pentru Carson.

Mi se strânse stomacul auzind numele lui.

– Petreceați mult timp împreună, dar apoi a apărut Cassie, zise ea aproape cu tristețe. Și apoi, Del.

Rușinea și vinovăția mi se învârteau în stomac, făcându-mă să plec capul.

– Nu înțeleg unde am dat-o în bară. Cum am putut să renunț la oameni și să nu fiu deranjată de ce a făcut Del?

– Nu cred că nu ai fost deranjată. Te-ai purtat de parcă nu ai fi fost. Oftă. Dar eu știam mai bine. Ai fost jenată când pozele au început să fie trimise. Și mă enerva așa tare că te purtai ca și cum era în regulă. Erai pasivă, și îmi venea să-ți dau una. Serios.

– Probabil ar fi trebuit.

Julie râse.

– O să țin minte asta.

Am zâmbit.

– Nu cred că doar Cassie și Del m-au schimbat.

– Nu cred nici eu. Se desprinsese de bancă. Cred că mama ta a avut mult de-a face cu asta. Ura prietenia noastră, pentru că eu nu

sunt în vreun club de elită sau mă rog. Își dădu ochii peste cap.

Și detestă faptul că Scott mă iubește. Tatăl tău pare să fie în regulă cu asta – sau cel puțin se pricepe să dea impresia asta. Oricum, deveniseși exact ca mama ta. Chiar nu știi cum de Scott a ieșit așa de diferit. Își dădu drumul la coadă, dând-o peste umăr și luându-și geanta. Te purtai ca părinții tăi, Sam. Ar face orice ca să dea bine. Chiar dacă ar însemna să mintă pentru a salva aparențele, lucru pe care tu l-ai făcut când pozele au fost făcute publice.

Te purtai exact ca ei, și sunt sigură că, dacă mama ta ar crede că ar scăpa dacă m-ar omorî și mi-ar ascunde corpul pe undeva, ca să

fie sigură că fiul ei nu mai iese cu o sărăntoacă, ar face-o.

Îmi venea să râd, dar nu eram sigură dacă glumea sau nu.

Capitolul 19

Când am ajuns acasă de la școală, mama mă aștepta cu un pahar de vin din cristal în mână. Din forma nemulțumită a buzelor ei, știam că nu era de bine. Intrând în salonul mic, mi-am lăsat geanta pe canapea și m-am așezat.

Ea mă urmă.

– M-a sunat mama lui Del în după-amiaza asta.

Ridicând o revistă, m-am prefăcut că nu știu despre ce vorbește.

– Ați avut o discuție plăcută?

– Nu chiar, zise ea, așezându-se pe scaunul de piele. Mi-a spus că Scott l-a lovit? Și că tu te-ai despărțit de el? Am asigurat-o că totul trebuie să fie o neînțelegere.

Am făcut o grimasă.

– Nici măcar nu ești curioasă de ce l-a lovit Scott? Am urmărit-o cum bea din paharul ei și am simțit un val de furie. Nu voia să plece. Asta după ce am încercat să mă despart de el pentru că am aflat despre acele poze, mamă.

Mâna-i tremura în timp ce lăsa paharul pe mica masă de lângă ea.

– Samantha...

Răsucindu-mă spre ea, voiam să priceapă despre ce vorbeam. Poate că voiam să mă vadă drept cine eram acum.

– Mamă, eu n-am știut că el a făcut acele poze. Și nu am fost de acord cu asta.

Ea clipi, netezindu-și pantalonii de in cu o mână.

– Asta-i bine de știut. Nu mi-ar plăcea să cred că erai de acord cu ceva așa... vulgar.

Vulgar nu era singurul cuvânt pe care l-aș fi ales. Dezgustător. Ofensator.

– Atunci, trebuie să înțelegi de ce nu pot să fiu cu el.

– Scumpo, ce a făcut el a fost nepotrivit, dar a făcut o greșeală. Toată lumea face greșeli.

M-am uitat la ea, amuțită din cauza șocului.

Trecând cu degetele peste brățările de aur de la încheieturile ei, stătea dreaptă și țepănă în scaun.

– Tatăl tău – și el a făcut greșeli. Și n-am fi rămas căsătoriți așa mult timp dacă nici unul din noi nu ar fi învățat cum să ierte.

Mi-am revenit treptat din uimire.

– Del mi-a făcut poze când îi făceam o...

– Înțeleg asta, Samantha. Nasul i se încreți. Dar acest incident a avut loc mai demult. Și sunt sigură că se simte îngrozitor. Trebuie să se simtă îngrozitor.

– Mie nu-mi pasă dacă se simte îngrozitor, am recunoscut și m-am întrebat dacă ar trebui să-mi pară rău pentru asta. Nu-mi vine să cred că ți se pare în regulă ca eu să mai fiu cu el după asta.

Mama mea oftă.

– Nu mi se pare în regulă că a făcut asta, Samantha, dar este tânăr și este băiat. Dumnezeu mi-e martor că asta nu va fi singura alegere stupidă din viața lui.

– Va fi ultima alegere stupidă făcută de el care mă implică

pe mine!

Ea ignoră asta.

– Ai toate motivele să fii supărată pe el. Nu te învinovățesc pentru asta, dar cred că ar trebui să vorbești cu el. Eu și mama lui spuneam că, după... mă rog, după toate, v-ar prinde amândurora bine niște timp, să vă cunoașteți din nou, fără toate acele influențe exterioare care te derutează.

Când plecasem de la școală, credeam că exista o mare posibilitate să fi înnebunit. O parte din mine voia să râdă de absurditatea faptului că mama mea îl apăra pe Del care făcuse ceva așa josnic, dar cealaltă parte din mine, partea imensă, era blocată undeva între a se enerva și a fi afectată.

– Influențe externe care mă derutează? am zis într-un final.

Ea încuviință din cap.

– Păi, cu Cassie și cu memoria ta, este de înțeles că vei avea nevoie de ceva timp înainte să...

– De ce vrei așa mult ca eu să fiu cu Del? am întrerupt-o. Nu înțeleg. Este normal? Mamele sunt de obicei așa implicate?

În ochii ei scăpără ceva, dar trecu prea repede ca eu să identific ce era.

– Este important pentru mine și tatăl tău ca tu să fii într-o relație cu cineva care poate să aibă grijă de tine și este de același... statut ca tine.

Era ceva mai mult. Știam, dar, ca toate celelalte, era ceva prea îndepărtat. Nefiind sigură dacă chiar conta, am renunțat.

– Mamă, eu nu mă împac cu Del. Sunt dezgustată de el până la nivel celular.

Ridicându-și paharul, mă privi peste margine.

– N-ai petrecut timp cu nici una dintre prietenele tale.

– Prietenele mele sunt niște idioate.

– Samantha! exclamă ea, uitându-se la mine de parcă aş fi fluturat un cuţit.

M-am străduit să nu zâmbesc.

– Este adevărat. Şi nici nu te gândeşti că voi încerca să rezolv lucrurile cu ele.

– Cred că exagerezi. Îşi termină paharul şi zâmbi. Asta nu-i ştirbi frumuseţea rece a feţei. Mereu ai tendinţa să faci asta.

– Îmi spun Sam-Nebuna şi insinuează că am avut ceva de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Cassie.

Mama tresări. Poate că ar fi trebuit să zic mai delicat despre decăderea mea socială. Acum, era prea târziu.

– Deci, da, nu exagerez.

Ea deschise gura, dar păru că se răzgândeşte înainte de a vorbi. Am studiat-o în acest moment rar în care chiar părea că se gândeşte la ceva în loc să bea şi să fie dezamăgită de mine.

Am încremenit.

De cum s-a cristalizat ultimul gând, am simţit acel val de familiaritate şi de stres. Mi-am dat seama imediat că mai fusesem în poziţia asta cu ea. Nedorind ca ea să fie dezamăgită şi neştiind cum să fac asta sau chiar dacă aş putea face să se întâmple.

Lacrimile idioate îmi ardeau ochii, şi am coborât privirea. Mâna ei liberă se strânsese în pumn. Articulaţiile îi erau albe. Gâtul mi se încordă.

– Ştii că eşti dezamăgită...

– Nu, scumpo, nu sunt.

Se ridică şi se așeză lângă mine, dar eu tot n-am ridicat privirea, pentru că nu eram sigură dacă minţea.

Şi, ca o bucată de puzzle ce se potriveşte cu restul, brusc mi-am dat seama că

dezamăgirea ei nu era provocată doar de mine, ci și de ea însăși. Probabil era ceva ce făcusem înainte

de acea noapte pe stâncă.

– Scumpo, vreau doar ce-i mai bine pentru tine. Atâta tot. Făcu o pauză, dând o șuviță de păr la o parte de pe fața mea. Și tu o iei pe un drum care nu știu dacă-i cel mai bun pentru tine. Te-ai despărțit de Del, ți-ai îndepărtat prietenele...

Am clătinat din cap.

– Acelea au fost deciziile corecte, mamă.

Ea ezită.

– Și ai petrecut mult timp cu Carson, nu-i așa?

Am ridicat capul, și ea își retrase repede mâna.

– Și?

– Tatăl lui face curat în biroul tatălui tău pentru bani în plus, Samantha. Nu-i chiar bun de întâlniri.

– Păi, nu mă văd cu tatăl lui, nu-i așa? m-am răstit eu. Toată cearta asta era ridicolă. Nici măcar nu ies cu Carson.

– Dar îți place de el.

– Da. Îmi place de el, mamă. Nu înțeleg de ce ai așa o problemă cu asta. Te-ai căsătorit cu tata! am zis, și ochii ei se măriră. El nu avea bani.

– Tatăl tău era la Yale când l-am cunoscut. Este altceva.

– Cum? am întrebat eu. Tot n-avea bani, și Carson va merge la Universitatea de Stat Pennsylvania.

Nu-mi răspunse imediat și, când o făcu, nu era cum mă așteptasem eu.

– Tatăl tău... m-a dat pe spate, Samantha. Privirea îi era distantă, și masca pe care o purta căzu. Aproape că-mi puteam imagina cum fusese când îl cunoscuse pe tata. Ne-am întâlnit accidental la o petrecere, și nu era ca nici unul dintre tipii cu care eram eu obișnuită. Și am presupus... ei bine, am presupus că era ca mine, pentru că mergea la Yale. Tatăl meu n-a fost fericit când s-a aflat adevărul, și poate ar fi trebuit să...

Poate ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei? Mama nu spuse asta, dar știam că asta gândea și nu știam cum să răspund la așa ceva.

Inspirând scurt, clătină din cap.

– Meriți pe cineva care să-ți ofere lumea, cineva care să stea pe propriile picioare. Mă înțelegeți?

Cred că o înțelegeam.

– Dar banii nu-ți oferă lumea, mamă. Nu totul.

Ea deschise gura, dar o ușă scârțâi undeva prin casă. Pașii tatălui meu erau grei și rapizi. Mama se întoarse spre ușă și, în clipa în care el intră, cu sprâncenele negre adunate și cu maxilarul încleștat, știam că era de rău.

– Ce este, Steven? întrebă mama, ridicându-se, din nou rece și distantă, ca de obicei.

Tata se uită la ea și apoi la mine. Părul îi arăta de parcă își trecuse de multe ori degetele prin el, la fel ca în ziua în care intrase în rezerva de spital.

– Joanna, nu vreau să intri în panică. Totul o să fie bine. Este doar procedura.

Ea își încrucișă brațele subțiri peste piept.

– Asta nu-i o introducere foarte liniștitoare.

– Trebuie să o ducem pe Samantha la secția de poliție, zise el. Privirea i se mută înapoi la mine, și el zâmbi. Gâtul mi se uscă. Detectivul Ramirez are întrebări, iar Lincoln ne așteaptă

deja acolo.

Zumzetul din urechile mele anulă orice zicea mama. Lincoln era avocatul familiei.

Am înghițit greu când m-am ridicat pe picioarele tremurânde.

– Tată, am cârâit eu.

El era în fața mea, prinzându-mă delicat de umeri.

– Nu-i nimic. Vor doar să-ți pună întrebări.

– Dar m-au întrebat deja, de nenumărate ori. Și niciodată nu m-au pus să mă duc acolo.

M-am uitat peste umărul lui. Mama se dăduse mai în lateral, cu degetele lipite de tâmpile.

– Nu vreau să mergă singură acolo, zise mama, surprinzându-mă. Merg eu...

– Nu. Umerii tatei se îndreptară. Stai aici! Mă ocup eu de asta.

– Dar de ce trebuie să merg acolo? am întrebat.

Încercă din nou să zâmbească.

– Pentru că așa fac ei lucrurile ca la carte, scumpo. Este mai bine dacă pare că nu avem nimic de ascuns.

– Nu avem nimic de ascuns.

Înainte, când Ramirez venise aici, tatăl meu nu fusese deloc dispus să discute cu detectivul. Ceva se schimbase.

Camera de interogatoriu nu era deloc așa cum văzusem

eu în seriale. Nu exista o oglindă-geam, era doar o cameră mică cu patru pereți, fără vreo decorațiune, și cu o masă cu trei scaune.

Thomas Lincoln stătea lângă mine. De pe partea cealaltă

a mesei ne studia detectivul Ramirez. Avea în fața lui un caiet

și un pix, pe care-l tot răsucea în mână. Nu mă puteam opri din a mă uita la el. În fața avocatului meu se afla mandatul pentru percheziția care avea loc chiar acum. Poliția scotocea casa, răvășind porțelanurile mamei mele.

Probabil chiar acum ea suferea un infarct.

Știam că eram la un pas de a păți și eu asta, mai ales că tata rămăsese în afara încăperii. Avea voie înăuntru, dar Lincoln îl sfătuisese să nu intre.

Nu mă puteam gândi decât la acele bilete, dar erau în geanta mea, care era cu mine. Cum le puteam explica, dacă hotărau să-mi verifice geanta? Oh, da, habar nu am cine lasă acele bilete, dar sunt ciudate, corect? Mda, nu mergea.

– Îi vei citi Samanthei drepturile ei? întrebă Lincoln, lăsându-se pe spate în scaunul său.

Ramirez bătu cu pixul în caiet.

– Eu doar am câteva întrebări și, dacă nu cumva domnișoara Franco recunoaște ceva, nu văd de ce ar fi necesar.

Speranța mi se aprinse în piept.

– Oh, înțeleg. Voiăți doar să nu fie în casă, pentru a putea face percheziția, zise Lincoln. Dacă găsiți ceva, ea este deja aici.

Speranța mea se prăbuși și muri arsă.

Detectivul ignoră asta, întorcându-și ochii negri, obosiți spre mine. Mă îndoiam că aveau mulți adolescenți criminali prin părțile astea. Probabil că asta îl afecta.

– Înainte să trec la întrebările pe care le am, ți-ai amintit ceva sau ai descoperit ceva de ultima dată când am vorbit?

Probabil Ramirez nu era interesat să afle că prietenele mele și fostul meu iubit erau niște nemernici.

– Nimic, am zis eu, spunând doar o jumătate de minciună. Nu-mi aminteam nimic concret și care să aibă sens. Dar am încercat. Am fost la Cassie acasă și...

Lincoln îmi atinse brațul.

– Samantha, nu trebuie să-i spui asta.

M-am lăsat pe spate și mi-am încrucișat brațele.

Ramirez se uită la avocat, cu nărilor fremătând de parcă mirosise ceva stricat.

– Domnișoară Franco, poți să termini!

– Eu sugerez să nu, zise Lincoln.

Confuză, m-am uitat de la unul la celălalt.

– Nu-i mare lucru. M-am dus acasă la Cassie o dată și am fost și la lac, și la stâncă. Lincoln încremeni lângă mine, dar, serios, nu făcusem nimic greșit mergând în acele locuri. Speram să îmi învie vreo amintire, dar nu.

– De ce te-ai așteptat la asta? întrebă Ramirez.

– Consiliera școlară mi-a spus că ar trebui să mă înconjur de lucruri familiare, dar nu mergea.

– Interesant, murmură el. Ai fost singură acolo?

Am ridicat privirea.

– La lac m-am dus singură.

– Și atunci ai avut accidentul cu mașina? Când am încuviințat din cap, el a scris ceva. Și în celelalte dăți? Ai fost tot singură?

Nevoia de a minți pentru a-l proteja pe Carson părea irațională, dar nu voiam să-i spun numele. Cu toate astea, bunicul lui Cassie fusese acolo.

– Prietenul meu a fost cu mine acasă la Cassie și pe stâncă.

– Și cine este?

Mi-am ros unghia.

– Carson Ortiz.

El încuviință din cap, iar eu am priceput ce însemna asta.

– Mai este ceva ce ai vrea să-mi spui?

M-am uitat la Lincoln, care părea să vrea să-mi pună bandă adezivă peste gură.

– Nu.

– Bine. Zâmbetului lui Ramirez îi lipsea căldura. Exista câteva lucruri pe care voiam să le știu și să-ți aflu părerea, și apoi, după ce se întorc polițiștii, ești liberă să te duci acasă, bine?

Cu stomacul fremătând de nervi, am încuviințat din cap.

– Am primit raportul autopsiei lui Cassie de la biroul medicului legist. Raportul toxicologic a arătat că lua antidepresive și că în organism avea fentermină.

– Fentermină? am întrebat.

– Pastile dietetice, explică Lincoln, reajustând nasturele închis peste burtă. În afară de faptul că majoritatea adolescenților nu știu acel termen, clienta mea suferă de amnezie disociativă, după cum bine știți. Nu sunt sigur unde vreți să ajungeți.

– Înțeleg asta, dar speram ca asta să-i spună ceva, răspunse Ramirez, și ceva în tonul lui îmi spuse că nu era pe deplin convins de amnezia mea. Aveam dreptate. Am făcut niște verificări despre această... această tulburare. Se pare că unii oameni pot să se prefacă...

Am rămas cu gura căscată.

– Nu mă prefac!

Lincoln mă strânse de mână în semn de avertisment.

– Domnule detectiv Ramirez, noi am fost de acord să venim aici și să răspundem la aceste întrebări, dar, dacă faceți insinuări referitor la starea medicală a Samantha – o stare confirmată de câțiva medici –, această întrevvedere s-a terminat.

– Eu nu sugeram că ea se prefacă, ci că starea poate fi mimată, zise el. Aș fi zis că-i o prostie, dar mă rog. N-are ce rău să facă să-i pun acele întrebări, continuă el. Nu când avem de-a face cu omorârea unei fete.

M-am îndreptat.

– Deci clar a fost omorâtă? Nu a fost un accident?

Peste fața detectivului trecu o expresie ciudată. Se aplecă înainte, punând un cot pe masă, cu pixul nemișcat în mână.

– Nu. Nu a fost un accident. Autopsia a dovedit altceva.

Camera se mută spre stânga, și eu am închis ochii. Fiecare respirație mă durea. Omorâtă. Gata cu scenariile despre ce i se întâmplase! Fusese omorâtă.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Vocea mea răsună slab, răgușită.

Mâna din jurul brațului meu zvâcni.

– Samantha, nu sunt sigur că vrei să știi.

Am deschis ochii, și ambii bărbați se uitau la mine. O parte din mine era temătoare, nu voia să știe, dar am alungat ideea.

– Trebuie să știi.

Urmă o pauză.

– Autopsia a arătat că nu avea apă în plămâni. Nu s-a înecat.

M-am simțit un pic ușurată. Moartea prin înec era îngrozitoare.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Rezultatele au arătat că, cel mai probabil, Cassie a murit din cauza unui traumatism cranian. Ramirez începu să bată cu pixul, uitându-se la mine cu o privire analitică. A murit înainte să ajungă în acel lac.

– Dar ar fi putut să cadă, corect?

M-am uitat la Lincoln. Părea că avea un atac de apoplexie, cu obraji roșii și tot tacâmul.

Pixul lui Ramirez se opri.

– Echipa de investigații a fost acolo. N-avea cum să cadă și să ajungă în lac fără să fi sărit, să fi fost împinsă cu putere... sau aruncată. Și este foarte puțin probabil să fi căzut în josul dealului și cumva să se fi rostogolit de pe stânca de deasupra cascadei.

– Așa mă gândeam și eu.

Vocea îmi era răgușită. „La naiba!“ Cine ar fi știut că putea

fi așa nașpa să ai dreptate?

– Samantha, interveni Lincoln. Eu trebuie să insist să nu vorbești.

Detectivul se rezezi asupra a ceea ce spusese că o haită de câini după o mătă cu trei picioare.

– Ce ai vrut să spui cu „Așa mă gândeam și eu“?

Lincoln pufăi.

– Nu răspunde la asta.

L-am ignorat.

– Faza este că, atunci când am fost acolo, m-am gândit că ar fi greu să cazi din acel loc și să ajungi în lac fără să... fii împins. Și probabil eu am căzut, pentru că am... amintirea asta cu mine urcând ceva.

– Credeam că nu ți-ai amintit nimic.

Vocea detectivului era tăioasă.

Am scrâșnit din dinți, înțelegând cum părea asta.

– Nu-i o amintire clară, mai degrabă doar fragmente și o senzație. Nici măcar nu știu dacă-i real.

Mă privi câteva momente.

– Această amintire cu cățărutul? Crezi că implică și stânca?

– Cred că da. Am coborât privirea. Nu-mi amintesc altceva. Asta avea sens. Am ridicat genele, întâlnindu-i privirea. Chiar îmi doresc să îmi amintesc. Nimeni nu-și dorește mai mult ca mine să știe ce s-a întâmplat în acea noapte.

– În afară de mama ei, mă corectă el, lăsându-se pe spate. Privirea lui întunecată se îndreaptă spre avocat. Este clar că ambele fete au fost pe stâncă. Asta am stabilit. Una din voi a supraviețuit. Una a murit. Întrebarea este: A existat o a treia persoană, domnișoară Franco?

Am expirat aerul pe care nici nu conștientizasem că îl blocasem în plămâni.

– Nu știu.

Când am ajuns acasă, camera mea era un dezastru. Mă speria să știu că niște străini umblaseră prin chiloții mei. Mă simțeam violată. Nimic nu fusese scutit în percheziție. Nici măcar patul meu. Ce credeau că aș ascunde acolo? Și laptopul îmi fusese luat. Criminalistică. Conform spuselor lui Ramirez, urma să-l primesc înapoi într-o săptămână.

Chiar speram să nu fi avut vreo dependență de pornografie de care să fi uitat.

Am avut nevoie de mare parte din seară să-mi fac curat în cameră. Mai ales pentru că prezența constantă a mamei mă încetinea. Palidă și afectată, mă lăsa puțin singură, ca apoi să revină cu un sendviș rece pentru mine. Asta mă surprinse și mă și sperie. Mi-am dat seama că nu părea îngrijorată de cum aveau toate astea să o facă să pară în fața prietenelor ei arogante.

Era îngrijorată, dar de data asta pentru mine.

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine, pentru că știam că aveam motiv să fiu îngrijorată. Interogarea mea – mda, audierea – o luase repede la vale după ce Ramirez mă întrebare cine era a treia persoană. Continuase să pună aceleași întrebări în moduri diferite, încercând să mă încurce. Devenise clar că el considera că mă prefac sau că nu-i spun totul.

Lincoln scosese armele de avocat. Voia probe. Detectivul Ramirez spusese lucrurilor pe nume. Eram ultima persoană care fusese cu ea. Singura mea apărare era „pierderea memoriei“. Era singurul lucru „în calea justiției“. Toate dovezile poliției erau circumstanțiale, dar fuseseră oameni condamnați pentru mai puțin. După aceea, Lincoln ne spusese mie și tatei că nu avea să se ajungă niciodată la așa ceva. Eu voiam să-l cred, dar paranoia mea era la un nivel colosal.

„Una din voi a supraviețuit. Una a murit.“

Plimbându-mă agitată prin dormitor, când m-am băgat în pat, eram nervoasă, transpirată. Mi-am tras cuvertura peste cap precum un copil. Acolo, în siguranța și izolarea coconului meu, m-am gândit la diverse.

Cassie fusese omorâtă. Capul îi fusese zdrobit înainte de a fi aruncată peste stâncă. Sau poate i se zdrobise în cădere. Oricum ar fi fost, fusese împinsă.

Nu existau dovezi cum că sărise. Era clar că poliția nu credea că fusese sinucidere. Nu avea apă

în plămâni. Se întâmplase una din două: fie o lovisem cu ceva și apoi o împinsesem și după aceea, cumva, căzusem și eu de pe stâncă, fie acolo mai fusese cineva, care era răspunzător de tot. O lovisse pe Cassie cu ceva, o împinsese de pe stâncă și apoi făcuse la fel cu mine – sau măcar încercase. Sau ea se lovisse la cap

în cădere.

„Una din voi a supraviețuit. Una a murit.“

Mă simțeam cumva mai aproape de Cassie decât mă simțisem vreodată. Eram încă legate de secretul acelei nopți, o amintire la care nu puteam ajunge.

La un moment dat, am adormit și am visat stâncă, pe Cassie și a treia persoană, care nu-mi intra în raza vizuală, ascunzându-și identitatea de mine. M-am trezit cu pielea lipicioasă de la transpirația rece și cu așternuturile răsucite în jurul șoldurilor.

Pe gene aveam lacrimi.

Minutele se scurseră, și am continuat să țin ochii închiși. Am încercat să număr până la o sută, dar am ajuns doar până la douăzeci înainte să mi se facă pielea de găină. Un fior mă alertă

de ceva anormal în cameră.

Respirația îmi aluneca lent de pe buze în timp ce mușchii mi s-au încordat. Era cineva în camera mea. Toate celulele din corpul meu știau asta. Am rămas perfect nemișcată, fiindu-mi prea teamă să deschid ochii.

O respirație rece trecu peste fruntea mea, coborând pe obraz.

Am înghițit și am deschis ochii în ciuda voinței mele, și din gât mi-a ieșit un urlet. Nu eram singură.

Capitolul 20

Acoperit de întuneric, se aplecă peste mine. Nu-i vedeam decât pieptul, dar îi simțeam respirația. Nu mă puteam mișca, nu mă puteam opri din urlat când el se retrase. „Ridică-te! Lovește-l! Scapă!“ Creierul meu continua să scuipe comenzi, dar corpul meu nu asculta.

El era încă acolo, trecând cu o mână rece de-a lungul gâtului meu, peste pulsul meu agitat.

– Samantha, zise răgușit o voce cumva familiară. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Apoi, lumina se aprinse, orbindu-mă cu intensitatea sa uimitoare, și mă puteam mișca. M-am răsucit, cu gura deschisă, sunete înfricoșătoare încă ieșind din mine. În jurul meu erau dintr-odată brațe, și țipetele mele deveniră mai stridente.

– Șșșttt, Sam, nu-i nimic! Totul e bine. Șșșttt, totul este bine!

M-am chinuit să recunosc vocile și brațele din jurul meu. Nu-l vedeam decât pe bărbatul de deasupra mea; îi simțeam respirația rece și degetele înfrigurate peste pulsul meu. Nu mă puteam opri din tremurat, oricât de liniștitoare erau cuvintele ce mi se șopteau la ureche.

Mai multe voci cunoscute se auziră în sfârșit – tatăl meu – mama. Scott mă ținea, încercând să mă scoată din transă.

– Ce se întâmplă? întrebă tata, cu un pistol negru în mână.

Mama stătea lângă Scott, cu o mână pe spatele meu.

– Samantha, scumpo, vorbește cu noi!

A fost nevoie de câteva încercări ca să formez o frază coerentă.

– A fost în dormitorul meu, deasupra mea! M-am trezit, și el era aici.

– Cine? Întrebă Scott, dându-se înapoi, ca ochii noștri să se întâlnească. Cine, Sam?

Tata se grăbi la ferestrele dormitorului, umblând la încuietori cât eu mă concentram la fața fratelui meu.

– Nu știu, dar era el. Era el.

Sprâncenele lui Scott se uniră când privi peste umărul meu.

– A fost Del?

– Nu fi ridicol! se răsti mama, mângâindu-mă pe spate. N-ar intra aici să o sperie așa.

M-am răsucit din brațele lui Scott.

– Nu i-am putut vedea fața, dar probabil a ieșit pe geam.

Cu chipul palid, tata coborî pistolul.

– Oh, Samantha...

– Ce? Vocea îmi era ridicată. A fost aici! Stătea deasupra patului meu, atingându-mă.

Mama se ridică, strângându-și nodul de la halat. Ochii ei se întâlniră cu ai tatei.

– Steven, nu mai așteptăm! Trebuie să o vadă un doctor.

M-am lăsat pe spate, înfigând degetele în cuvertură. Despre ce vorbeau? Cui îi păsa de vreun doctor? În dormitorul meu fusese un bărbat.

– Este bine. A avut doar un coșmar, sări Scott în apărarea mea. Nu-i un motiv

să scoți cămașa de forță.

– Poftim? am țipat.

Cămașa de forță. Pulsul îmi crescuse.

– Scott, zise mama, oftând, du-te în camera ta!

El o ignoră.

Tata se așeză pe partea cealaltă, luându-mi mâna în mâna lui liberă.

– Scumpo, geamurile și ușa de la balcon sunt încuiate din interior. Alarma este pornită. Nu s-a declanșat.

– Nu. Nu! A fost cineva în camera mea. Mi-am eliberat mâna, îndepărtându-mă de el. Trebuie să mă crezi. Eram trează. Stătea deasupra mea.

El clătină din cap. O expresie tristă, obosită i se citi în ochi.

– Nu era nimeni în camera ta. Visai sau...

– Sau văd lucruri? Cum a fost cu tipul de pe bancheta mașinii? am urlat. Groaza se topi, înlocuită de furie. Asta crezi?

Mama își șterse fața. Era pentru prima dată când o vedeam plângând, dar lacrimile doar mă înfuriară.

– Ai avut o noapte stresantă, scumpete. Noi nu te judecăm, dar ai nevoie...

– N-am nevoie de ajutor!

Bine, poate aveam, dar m-am învățat sub brațul lui Scott. El dădu să mă prindă, dar eram rapidă când voiam. Poate că unele dintre lucrurile pe care le văzusem nu erau reale, dar asta... asta fusese real.

– Cred că ar trebui să stai jos, sugeră tata, ridicându-se. Putem să discutăm dimineață despre lucrurile astea.

Ignorându-l, mi-am luat geanta de sub birou și am vărsat-o pe pat. Printre manuale, hârtii de la școală și pixuri, patru

bilete galbene căzură pe așternuturi. Toate cu excepția celui găsit în mașină.

– Ce faci? întrebă Scott, cu ochii bulbucați, când văzu biletele.

Atunci, mi-a venit cel mai oribil gând. Dacă Scott era cel

care-mi lăsa biletele? M-am uitat la el, m-am uitat realmente. O ura pe Cassie, dar... dar nu, clar nu. Am înlăturat ideea.

Am împrăștiat biletele pe pat.

– Poftim! Uitați-vă! Am primit biletele astea blestemate din când în când. Cineva încearcă să vorbească cu mine, să

mă avertizeze.

Mama înaintă, uitându-se peste umărul meu. Duse o mână peste gură și se întoarse. Umerii îi tremurau.

– Ce... Tata ridică unul dintre bilete – cel pe care scria „Nu te uita în urmă. Nu îți va plăcea ce vei găsi“. Doamne!

– Vezi! Aproape că am aplaudat și am țopăit. Biletele erau singurul mod în care dovedeam că nu eram sută la sută nebună. Sunt dovada că cineva știe ce s-a întâmplat. Poate cine lasă aceste bilete este persoana care era cu noi în acea noapte.

Degetele tatălui meu se strânseseră în jurul biletului, stricând hârtia deja mototolită.

– De ce n-ai venit la mine când ai primit primul bilet?

– Eu...

Privirea îmi țâșni spre Scott. El își trecu o mână prin părul ciufulit și coborî bărbia.

Tata se întoarse, o venă-i pulsa la tâmplă.

– Știai despre asta? Știai că se întâmplă asta și nu mi-ai spus?

– Nu-i vina lui, l-am apărat eu. Și, serios, nu asta-i problema. Cineva s-a strecurat aici, lăsându-mi bilete pe pat, în dulapul de la școală, în geanta mea.

– De dimineață sun la doctor, zise mama, frecându-și pielea din jurul gâtului până se făcu roz. Am terminat.

Am ridicat mâinile.

– Sună-l! Bine! Dar putem să ne concentrăm asupra chestiilor importante?

Scott ridică privirea, lipindu-și buzele.

– Ar fi trebuit să-ți spun când mi-ai arătat prima dată biletul, dar eu... n-am vrut să te supăr. Scuze!

Pe șira spinării mi se strecură groaza.

– Ce vrei să spui?

– Biletele... sunt toate pe același fel de hârtie și sunt cu scrisul tău. De când erai mai mică, zise el, privind la mama. Tu ai scris biletele, Sam.

Negarea mă copleși.

– Nu. N-are cum. Nu eu scriu acele bilete.

– Așteaptă aici!

Se ridică, ieșind din dormitor.

Întorcându-mă către tata, l-am implorat.

– Nu-s eu, tată. Nu sunt așa nebună. Nu se poate să fiu eu cea care lasă acele bilete! Mi-aș aminti că le scriu.

Tata zâmbi slab.

– Știu. Nu ești nebună.

Dar am văzut adevărul în ochii lui. M-am așezat într-o

ceață de neîncredere, până când Scott s-a întors cu o hârtie verde împăturită.

– Asta-i o felicitare pe care mi-ai făcut-o de aniversarea de șapte ani. Se așează lângă mine, desfăcând-o. Vezi? Arată spre o fetiță cu părul lung desenată din linii. Asta ești tu, iar asta sunt eu, spuse și arată spre un băiat cu pistrui.

Doamne, n-aveam pic de talent.

Scot oftă tremurat, ridicând biletul și deschizându-l la mesaj.

– Uite, Sam!

Imediat am văzut, și lumea mea s-a mai năruit un pic. Am deschis gura, dar n-a ieșit nimic. Caligrafia copilărească de pe felicitare și de pe bilet era aceeași, până la D-ul gras identic.

Caligrafia mea.

– Nu, am șoptit. Lacrimile mi-au împăienjenit vederea când am ridicat capul. Nu. Nu înțeleg. Nu-mi amintesc să fi scris vreunul dintre ele. Nu are sens.

Scott închise felicitarea și, când înălță capul, părea așa tânăr.

– Îmi pare rău!

– Încetează să zici asta! am strigat eu. Te rog, încetează! Nu sunt... Nu sunt nebună.

Grăbindu-se spre mine, mama îmi cuprinse obrajii în palme. În ochii ei nu era nici urmă de somn sau de alcool.

– Știm, scumpo. Este doar stresul. O să-ți facem rost de ajutor.

Ochii mei au privit peste umărul ei, la tata.

– Tu mă crezi nebună?

Vocea mi se frânse.

– Nu. Își feri privirea. Un mușchi îi zvâcni în maxilar. Niciodată, puiule, niciodată.

Lacrimile îmi curgeau pe față. Cineva, nu știu cine, mă îmbrățișă, dar eu eram amorțită. Amorțită. Amorțită. Amorțită. Fețele lor erau neclare. Era oficial. Vedeam lucruri, auzeam voci, îmi scriam bilete mie însemi și nu-mi aminteam... Eram nebună.

În dimineața următoare, m-am trezit și am plecat la școală, prefăcându-mă că nu eram la un pas de schizofrenie. Tata era încă acasă. La o ceașcă de cafea, îmi spusese că urma să mă ia de la școală după ora a cincea.

La mai puțin de zece ore, ei îmi stabiliseră deja o întâlnire cu un psihiatru adevărat.

Scott nu zise nimic când am urcat în mașină, dar se opri

la jumătatea drumului între casa noastră și a lui Carson.

– Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți spun înainte, dar...

– Nu-i nimic. Vocea îmi era plată în timp ce mă uitam pe geam. Pe interior eram încă amorțită, rece și fără viață. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Nu-i vina ta că sora ta-i nebună.

– Nu ești nebună. Mă luă de mână și strânse. O să fie bine.

Am încuviințat din cap, dar n-am răspuns. Sincer, nu avea să fie bine.

Scott îmi dădu drumul, și am continuat să mergem spre casa lui Carson. Mă durea inima numai când mă gândeam la cum s-ar uita Carson la mine dacă ar ști adevărul. Au vorbit despre un meci care

fuse seara trecută, în vreme ce eu mă uitam afară pe geam, încercând să nu plâng.

Brusc, Carson își puse bărbia pe scaun, deasupra umărului meu. Luând o șuviță din părul meu între degetele lui, trase ușor.

– Ești groaznic de tăcută în dimineața asta.

Scott se uită la mine. În privirea lui era un mesaj nerostit, dar habar n-aveam ce voia să spună. Am zâmbit slab.

– Sunt bine. Mi-e doar somn.

Carson acceptă asta și trecu mai departe, dar ochii lui zăboviră pe chipul meu când ne-am despărțit.

Mi-am petrecut mare parte din dimineață distrugând ce mai aveam din unghiile de la mâna dreaptă. Un ceas uriaș atârna deasupra capului meu. Minutele treceau ticăind, până când ori îmi pierdeam mințile complet, ori eram arestată pentru omorârea celei mai bune prietene, ori eram redusă în sfârșit la tăcere de individul care era responsabil de crimă înainte să-i aflu identitatea.

Inutil să spun că nu mă amăgeam cu vreun final fericit.

Încercasem să mă avertizez singură când scrisesem acele bilete? Mă tot învărteam între a fi vinovată și a fi inocentă. În fiecare scenariu tot dusă cu pluta eram.

Înrăutățind lucrurile, detectivul Ramirez și un alt polițist reveniră la școală, chestionându-i din nou pe copii. Veronica și Candy ieșiră amândouă de la ora de engleză. La biologie, Carson confirmă că fuse și el întrebat la ora anterioară.

– Clar este vorba despre anchetarea pentru crimă. Își plecă ușor capul, ca doar

eu să aud ce spunea. Întrebările puse erau evidente. Dacă știam pe cineva care să vrea să-i facă rău. M-au întrebat despre tine – dacă aveai dușmani.

Faptul că cineva pune astfel de întrebări mă făcea să mă simt mult prea expusă, de parcă fusem tăiată și deschisă ca toți

să vadă.

– Azi-noapte au vorbit cu mine, am recunoscut eu, strângând pixul.

– Mi-am dat seama. M-au întrebat despre vizita acasă la Cassie și despre stâncă.

– Scuze! Neputând să mă uit la el, m-am concentrat asupra manualului. Nu am vrut să te implic.

– Nu-i nimic. Mâna lui găsi mâna mea liberă pe sub bancă. Trecându-și degetele printre ale mele, strânse. Nu m-am supărat că le-ai zis că am fost acolo. Nu este ca și cum am fi făcut

ceva greșit.

Conștientă de mâna lui în jurul mâinii mele și de furtivele plăcute ce-mi urcau pe braț, m-am întrebat dacă m-ar mai ține

de mână dacă ar ști adevărul. Sau mi-ar spune Sam-Nebuna, la fel ca toți ceilalți? Mă ardeau ochii.

În timp ce profesorul începea ora, Carson își mută mâna, trasând cu degetul lui mare un alfabet silențios în palma mea. De parcă nu eram destul de distrasă. Am tresărit de câteva ori, râcâind cu picioarele scaunului pe podea, mai ales când degetele lui ajungeau în centrul mâinii mele. Carson chicotea ușor, și cei doi colegi din fața noastră se tot întorceau, uitându-se la noi.

Până la sfârșitul orei, obrajii îmi erau roz și nervii încordați din diverse motive – unul dintre ele fiind că el încă mă ținea

de mână.

Pe hol, mă trase lângă perete și îmi coborî capul ca să fim cu ochii la același nivel.

– Vreau să te văd după antrenament.

Inima mea tresăltă fericită, dar am clătinat din cap.

– Nu știu... dacă ar trebui.

Un colț al buzelor lui se curbă.

– Îți cer să petrecem timp împreună. Atâta tot, Sam.

M-am înroșit.

– Știu, dar...

– Dar ce? Zâmbetul lui strâmb se lăți. Sau vrei să mai testezi terenul, acum că ești singură? Să ai mai multe opțiuni?

Dându-mi ochii peste cap, am râs.

– Nu-i asta.

– Bun. Înaintă. Pantofii noștri se atinseră. Oamenii se uitau la noi, și mie prea puțin îmi păsa când ochii noștri se întâlneau. Aș fi fost un pic dezamăgit. Deci ne vedem la 20.00. Căsuța din copac e suficient de secretă pentru tine?

Știam că ar fi trebuit să refuz.

– Bine.

Terapeutul meu era un bărbat bătrân care mirosea a tutun de pipă și purta ochelari groși, pătrăuși, pe care bănuiam că îi considera la modă. Avea părul argintiu și o barbă la care

nu mă puteam împiedica să mă uit. Pe pereți erau premii și certificate. Poze

cu el vânând, ținând un cerb de coarne sau pescuind în larg pe un iaht erau intercalate printre ele.

Mi-a pus foarte puține întrebări, toate cu intenția de a mă face să vorbesc despre ce simțeam, ce mă îngrijora și, mai important, ce simțisem înainte să-mi „amintesc“ ceva sau să „găsesc un bilet“.

Scria în micul lui carnet, și eu mă îndoiam serios că-și lua notițe, la cum i se mișca pixul. Cred că mângălea.

Sesiunea a durat fix 33 de minute.

Am plecat din cabinetul lui și am urcat în mașina tatălui meu, strângând bucăți de hârtie la piept. Tata nu porni în viteză, ca să se depărteze pe dată de cabinetul psihiatrului, cum știam că ar fi făcut mama. În schimb, mă privi cu atenție.

– Ce a avut de spus doctorul O’Connell?

– N-am schizofrenie. Vești bune.

El ridică dintr-o sprânceană.

Am oftat, dându-i rețeta pentru Buspar.

– A zis că sufăr de tulburare severă de anxietate și stres posttraumatic sau așa ceva. Pastilele ar trebui să-și facă efectul în vreo două săptămâni. Țsta – mai aveam o rețetă – se numește Ativan. Ar trebui să-l iau dacă am un atac de panică sau așa ceva – că el asta crede că mi se întâmplă când... îl văd pe tipul-umbră.

– Tipul-umbră?

– Da, așa l-am numit pe cel pe care-l văd, dar care nu-i real. Am făcut o pauză, amintindu-mi ce-mi spusese terapeutul despre el. El crede că imaginile cu tipul-umbră ar fi halucinații induse de stres sau de amintiri din acea noapte, că mă protejez din a-i vedea fața.

Ei bine, asta era faza. Dacă tipul-umbră era un produs al memoriei mele

pierdute, luarea acestor pastile ar putea îngreuna ce-mi aminteam legat de acea noapte. Eram prinsă între dorința de a le lua ca să mă simt normală și a nu le lua pentru a nu bloca singura cale de a-mi aminti ce se întâmplase în acea noapte.

– Bine. Luă acea bucată de hârtie de la mine. Și cât durează până-și face efectul după ce...

– După ce încep să văd sau să aud chestii? M-am simțit prost când el tresări și se uită în altă parte. Cam vreo treizeci de minute și voi fi bine, sedată și fericită.

– Samantha...

– E în regulă. Dar chiar nu era. Am înghițit nodul greu din gât, detestând gândul de a lua pastile. Doctorul n-a zis cât trebuie să le iau.

– Ce a zis despre bilete?

O burniță fină acoperi parbrizul înainte ca eu să răspund.

– A zis că probabil era subconștientul meu, care încerca să ia legătura cu mine.

Am râs sec. Terapeutul mă întrebase cum mă simțeam

înainte de a găsi un bilet, dacă nu-mi aminteam ce făceam înainte de asta. Și mi-am dat seama că, de fiecare dată când găsisem

un bilet, mă simțisem amețită sau avusesem câte un scurt moment în care-mi aminteam ceva. Se presupunea că în acele

momente îmi scrisesem biletele. Îmi zisesse că probabil în acele momente îmi aminteam totul, dar încă blocam amintirile.

Am oftat.

– Este ca și cum aș avea un extraterestru care trăiește în corpul meu. A zis că medicamentele le-ar putea opri – sau nu.

El strânse volanul.

– Și amintirile?

Am ridicat din umeri.

– Ar putea continua să revină sau să se oprească de tot, dar pastilele ar putea afecta asta.

Tata încuviință din cap, băgând hârtiile în buzunarul din față al sacoului.

– Te las acasă și mă duc să-ți iau medicamentele.

– Mulțumesc! Mi-am pus centura. Tată...

– Nu-i nimic de care să-ți fie rușine, scumpo. Bine? Nu vreau să te simți ca și cum ar fi ceva în neregulă cu tine.

– Este ceva în neregulă cu mine, am zis eu sec. Îți amintești – halucinațiile, atacurile de panică, toate astea?

– Știi ce vreau să zic. Porni mașina, ieșind cu grijă din locul de parcare. Eu vreau doar să-ți revii.

– Și eu.

Se uită la mine, și mă duru inima văzând tristețea din ochii

lui. Se opri la marginea parcării, întinse mâna și îmi cuprinse obrazul.

– Eu doar îmi doresc...

– Ce-ți dorești, tată?

Un zâmbet slab îi trecu peste buze când își luă mâna și intră pe șosea.

– Eu doar îmi doresc ca tu să nu fi trebuit să treci prin

așa ceva.

Lăsându-mi capul pe spate, am închis ochii, ascultând ploaia ce cădea pe acoperiș.

– Știu.

Capitolul 21

La 19.45, am pus flacoanele de pastile nedeschise în dulapul de medicamente și mi-am luat hanoracul. Trebuia să iau Buspar la cină, dar habar n-aveam ce efect ar avea asupra mea,

și voiam să vorbesc cu Carson fără să fiu drogată. Trebuia să-i spun adevărul înainte ca orice era între noi să continue.

Am ieșit pe furiș prin subsol, spunându-i lui Scott că urma să mă văd cu Carson. El avea să mă acopere în caz că părinții mei veneau să mă caute.

Mi-am băgat mâinile în buzunarul hanoracului și am urmat raza subțire de lumină a lunii, care părea să ducă fix la marginea gazonului. De acolo, am mers pe potecă, făcându-mi de lucru cu modul în care aveam să-i spun lui Carson că eram nebună.

Când am văzut căsuța din copac, Carson scoase capul prin deschizătura zonei de observare. Pe cap avea o șapcă de baseball, pusă invers.

– Haide sus!

În ciuda a ceea ce se petrecea, am zâmbit în timp ce urcam pe scândurile de lemn. Când am ajuns sus, el mi-a luat mâna prin deschizătură, trăgându-mă sus.

– Mersi, am zis, privind în jurul încăperii pătrate construite pentru copii mult mai mici decât noi.

O pătură groasă era întinsă, și m-am târât pe ea, așezându-mă. El se așeză lângă mine, întinzându-și picioarele.

– Bună idee, am șoptit eu.

Arătând mândru de el, zâmbi.

– M-am gândit că așa va fi mai confortabil.

Mi-am împreunat mâinile; gâtul îmi era uscat. Cum să încep? Nu exista un manual pentru genul ăsta de lucruri.

Carson mă înghionti cu umărul.

– Voiam să te întreb ceva.

– Bine.

Mi-am înfipt degetele în palme.

– Am avut un motiv ascuns să te ademenesc aici, afară, departe de fratele tău.

Inima îmi bătu greoi.

– Da?

El încuviință din cap.

– Știi ce se întâmplă peste trei săptămâni?

– Hmm, sfârșitul lui aprilie?

– Da, asta – și banchetul.

M-am uitat fix la el.

Cu ochii la mine, râse.

– Pari un pic surprinsă de asta.

– Eu doar... nu m-am gândit la banchet.

– Mi-am dat și eu seama. Veni mai aproape, și tot piciorul lui era lipit de al meu. Știu că se întâmplă multe și s-ar putea să ți se pară ceva stupid să mergi

la banchet, dar cred că ai nevoie de asta.

– Da?

– Da, și mai ai nevoie de ceva.

Aveam nevoie de multe lucruri. Ochii mei i-au cercetat fața, și, pentru a suta oară, voiam să-mi dau una că nu văzusem mai devreme cine era.

– Ce?

Carson îmi dădu părul după ureche, mâna zăbovindu-i pe obrazul meu pentru o fracțiune de secundă.

– Ai nevoie de mine să te duc la banchet.

Am deschis gura, dar n-aveam cuvinte. Un val brusc de imagini în care eram invitată la baluri trecu într-o succesiune rapidă. Invitații complicate, un bilet între trandafiri, o pancartă mare întinsă pe terenul de baseball. Toate acele aranjamente complicate, dar, din cine știe ce motiv, invitația lui Carson în căsuța din copac pentru a mă invita la bal mă emoționa.

Carson își coborî bărbia.

– De obicei, pot să citesc oamenii după expresiile afișate, dar n-am idee la ce te gândești. O idee bună? Proastă? Groaznică?

Am început să râd, dar râsul fu sugrumat când mă lovi realitatea.

– Este o idee minunată, dar nu pot să merg cu tine.

– Recunosc. Sunt cam confuz. Se lăsă pe spate, sprijinindu-și mâinile pe genunchi. Crezi că-i o idee minunată, dar nu poți

să mergi cu mine?

– Da. Nu. Am clătinat din cap. Nu înțelegi.

El zâmbi slab.

– Da, nu înțeleg. Vrei să-mi explici?

– Crede-mă, nu vrei să mergi la banchet cu mine.

– De ce nu mă lași pe mine să decid asta, Sam? Stai! În tonul lui se auzi că înțelesese. Este din cauza anchetei poliției despre uciderea lui... Cassie? Și crezi că tu ai făcut-o.

– Car...

– Sam, n-ai omorât-o pe Cassie. Bine? Bagă-ți asta în capul ăla al tău încăpățânat și frumușel! Nu ești o criminală.

– Nu-i doar asta. Eu sunt... sunt cam dusă cu pluta.

El se uită la mine.

– Nu suntem toți?

– Nu, nu așa. Am coborât privirea, foindu-mă. Chiar sunt dusă cu pluta, Carson.

Urmă un oftat greu.

– Ești stresată și...

– Astăzi a trebuit să merg la terapie! Am zis-o probabil un pic mai tare decât ar fi trebuit. Strângând picioarele la piept, m-am forțat să vorbesc mai încet. Azi-noapte... azi-noapte m-am trezit și am crezut că era cineva în camera mea. Mi se părea că mă atingea. Și nu era nimeni acolo, Carson.

– Bine. Vocea lui era aspră. Ar putea să fie stresul. Sau o amintire. Ai zis că unele amintiri au părut reale, corect?

Am râs, și era greșit să râd, pentru că părea greșit.

– Asta nu-i tot. Biletele alea pe care le găseam? Au scrisul meu. Eu mi-am scris biletele și nici măcar nu-mi amintesc.

– Sam...

– Te rog nu spune ceva ca să mă faci să mă simt mai bine cu toate astea. M-am străduit să îmi înghit lacrimile, dregându-mi vocea. Astăzi am plecat mai devreme de la școală ca să mă văd

cu psihiatrul. Voi lua medicamente. Deci știu că ceva este în neregulă cu mine – mai mult decât doar stres.

După discursul meu, între noi se lăsă tăcerea. Încercam din răputeri să nu plâng, pentru că, dintre toți, ce credea el despre mine ajunsese să însemne așa mult. Banchetul ieșea clar din discuție. Cine voia să meargă cu Sam-Nebuna? Și prietenia noastră s-ar putea termina. Fir-ar, eram surprinsă că încă era acolo.

– Bine, zise el într-un final. O să zic ceva și o să o spun o singură dată și apoi gata!

Am ridicat genele umede. „Acum e acum.“ Pregătindu-mă pentru ce eram sigură că urma să fie probabil cea mai drăguță respingere din istoria omenirii, am încuviințat din cap și m-am pregătit să țâșnesc prin deschiderea căsuței din copac.

– Eu știu că n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Cassie, zise el. Și trebuie să încetezi să-ți trăiești viața ca și cum ai fi avut.

Am clipit, așteptând restul.

El își întinse mâinile pe obrajii mei.

– Nu-mi pasă dacă trebuie să te duci la psihiatru sau să iei medicamente, Sam. Eu vorbesc serios. Asta nu schimbă faptul

că am crezut mereu că ești o persoană uimitoare.

Prin ochii încețoșați, i-am cercetat fața, după semne că glumea.

– Cum poți să spui asta...

– Când ani în șir nu m-ai lăsat nici să respir? Râse. Amintește-ți că ai avut momentele tale, Sam. Și acele momente au eclipsat restul.

– Ești perfect, am șoptit eu, clipind pentru a îndepărta lacrimile.

Carson pufni.

– Sunt departe de a fi perfect.

Nu credeam asta.

– Deci este un da sau un nu? Întrebă el, coborând cu mâinile pe obrajii mei, astfel încât degetele lui mari se curbară de-a lungul buzei mele inferioare, făcându-mă să simt un fior prin corp, diminuând foarte realul fapt că eu eram nebună cu acte în regulă. Mergi la banchet cu mine?

Am râs de absurditatea acestei situații. Era oficial. Eram nebună – nebună pentru că vedeam lucruri, că-mi lăsam singură

bilete și că în ziua următoare aveam să fiu în cabinetul psihiatrului în loc să merg la ore. Și Carson tot voia să mă duc la banchet cu el.

Încă un lucru era clar. Eram îndrăgostită de Carson.

Un zâmbet larg, frumos se întinse pe buzele lui, expunând acel dinte ciobit ce mie mi se părea așa fermecător.

– O să fiu sincer. Dacă spui că nu, va fi chiar ciudat.

Pieptul mi se umflă iarăși, dar într-un sens bun. Retrăgându-mă, i-am prins încheieturile. Un gând îngrozitor mi-a trecut prin cap. Dacă fusesem nebună înainte de incidentul cu Cassie și ascusesem bine asta? Mi se părea o idee proastă să merg

la banchet, dar, dacă atunci fusesem nebună, eram și acum. Și, dacă nu-i făcusem eu asta lui Cassie, de ce altceva mă privam?

– Sam...

Dându-i drumul la încheieturi, mi-am petrecut brațele în jurul gâtului său. Carson nu ezită. Brațele lui îmi cuprinseseră talia, ținându-mă la fel de strâns.

– Iau asta ca pe un da? Râse, lipindu-și fața de părul meu.

Am închis ochii, sperând să fi luat decizia corectă.

– Da, merg cu tine.

În dimineața următoare, în mașină, m-am întors spre Scott și i-am pus probabil una dintre cele mai ciudate întrebări pe care i le-aș fi putut pune vreodată fratelui meu.

– Poți să mergi cu mine să-mi cumpăr o rochie?

El se îneacă cu o bucățică de ciocolată. O altă bucată căzu între scaun și consola din centrul mașinii pe care o închiriasse.

– Poftim?

M-am înroșit.

– Am nevoie să-mi cumpăr o rochie pentru banchet și nu am nici o prietenă.

Căutând bucata de ciocolată, Scott se uită la mine.

– Ai... ai prietene, Sam.

– Nu, nu am. Alungându-i mâna, am reușit să scot bucata și să o arunc în ambalaj. Toată lumea de la școală îmi spune

Sam-Nebuna.

– Nu toată lumea. Ținu în gură tot batonul de ciocolată ca să poată ieși din garaj, apoi îl luă din nou în mână. Bine. Cu cine mergi? Dacă zici cu Del, s-ar putea să-ți dau una.

M-am strâmbat.

– Carson m-a invitat.

Scuipă o altă bucată.

– Și tu chiar ai acceptat?

– Da. Îmi place de el. Mult.

Scott aruncă restul micului dejun pe geamul mașinii.

– Frate, uau, suntem iarăși în zona crepusculară. Se uită pieziș la mine. Ochii îi sclipeau. Este o alegere mult mai bună decât Del.

– Deci nu-i tăbăcești fundul lui Carson?

– Nu știu. Cred că trebuie, dar doar un pic. Că sunt fratele tău și toate alea.

– Sigur, am fost de acord, zâmbind larg.

El își dădu ochii peste cap.

– Merge Julie cu tine. Vrea și ea să meargă în curând.

Jucându-mă cu breteaua genții, m-am uitat afară pe geam, cu buzele țuguite.

– Nu vreau să o obligi să facă asta. Ar fi jenant.

– N-aș obliga-o. O întreb la ore, să văd dacă vrea. Făcu o pauză. Promit că, dacă nu vrea, nu insist. Bine?

– Bine.

Ne-am oprit în fața casei lui Carson. Eu m-am aplecat înainte, dornică să-l văd. Ușa de la intrare se deschise, și apăru el, în toată gloria, cu părul ud. Arăta superb doar în blugi și o cămașă simplă.

Scott își drese vocea.

– Ți-ai... ți-ai luat medicamentele deja?

Distrasă de cum îi făceam ochi dulci fățiș, m-am întors spre fratele meu.

– Da, l-am luat pe primul astăzi.

– Te simți la fel?

Luasem pastila în urmă cu o oră și nu mă simțeam diferit.

– Da.

Scott renunță la conversație în clipa în care Carson deschise portiera din spate. Urcă în mașină, lăsându-și geanta pe

banchetă, lângă el. Răsucindu-mă pe locul meu, m-am uitat peste tetieră.

– Bună, zise Carson rânjind.

Zâmbetul meu s-a întins.

– Bună!

Din partea șoferului se auzi un geamăt.

– Asta o să fie nașpa.

Eu și Carson am zâmbit unul la celălalt.

– Nu pentru mine, zise el.

Capitolul 22

În următoarea săptămână lucrurile au fost destul de în regulă. Detectivul Ramirez nu ne-a mai vizitat, iar întâlnirile mele

cu doamna Messer încetaseră când începusem să merg la doctorul O'Connell.

Dar îmi cam lipseau ea și ochelarii ei.

Pastilele păreau să-și facă efectul mai repede decât era de așteptat. Fără halucinații sau bilete la întâmplare. Dar am găsit un teanc de caiete în biroul de acasă, în vreme ce căutam niște agrafe de birou. Vederea acestora m-a cam tulburat. Noaptea aceea a fost proastă, plină de lacrimi și de frustrare.

Dar, chiar și cu pastilele și la cât de calm era totul în jurul meu, în mine creștea o neliniște. De obicei, se înrăutățea noaptea când stăteam trează, numărând stelele verzi fosforescente de pe tavan, ca să mă asigur că erau în continuare 56. Era ca o acalmie în furtună, chiar înainte ca haosul să lovească.

În fiecare seară, după antrenament, Carson venea să se „uite la televizor“ cu Scott, ceea ce era doar o scuză ca să petreacă timp cu mine fără să-mi sperie părinții. Părea să funcționeze, acele ore deveniseră lucrul pe care îl așteptam cel mai mult în fiecare seară. Stăteam unul lângă altul pe canapea, prefăcându-ne că ne uităm la televizor, în timp ce Scott se prefăcea că nu ne urmărea ca un uliu. Carson devenise creativ cu modurile în care mă atingea

din greșeală cu piciorul sau cu mâna. Până la plecare, îmi venea să sar în poala lui și să-l sărut.

Și nu încercase să mă sărute. Nici măcar nu ne apropiaserăm din ziua când mă vizitase, după accident. Aveam senzația că

nu voia să grăbească lucrurile din cauza a toate prin câte trecusem, și asta nu mă supăra.

Banchetul era atracția tuturor de la școală. Până și Veronica, și Candy își îndreptaseră campania de insulte spre competiția

lor de la bal, nu spre mine. Cu fiecare zi care trecea, eu mă estompam în fundal, și îmi plăcea asta.

Del mă abordă vineri după ore, cât schimbam manualele, ca urmare a faptului că nu îmi ținusem promisiunea.

Vânătaia se estompase la un albastru-deschis, dar arăta

ca naiba.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Așa mă săturasem de cuvintele alea. Am luat manualul de trigonometrie și l-am băgat în geantă.

– Nu, nu trebuie.

M-am întors și am luat-o spre intrarea din spate. El era chiar lângă mine, perseverent ca de obicei.

– Oamenii vorbeau ieri la antrenament.

Puteam doar să-mi imaginez. Deschizând ușa, am coborât treptele pavilionului câte două deodată. Scott mă aștepta să mă ducă acasă înainte de a se întoarce la antrenament.

– Nu vrei nici măcar să știi? Întrebă el, cu furie în cuvinte.

– Nu chiar.

Țâșni în fața mea, blocându-mi calea între două mașini.

– Care-i faza cu tine? Te porți de parcă n-am fi fost împreună aproape patru

ani, Sammy. Patru ani, și tu nu poți nici măcar să fii politicoasă cu mine?

Exista o mare posibilitate ca pastilele să-și facă efectul înainte de grafic, pentru că nu eram furioasă. Nu eram nici măcar tristă. Ridicând privirea la el, n-am simțit nimic decât o mare dezamăgire. Poate că nu erau pastilele – doar un semn că treceam peste asta.

Cam cum toată lumea părea să treacă peste ce i se întâmplase lui Cassie.

Mi-am pus geanta pe umăr și am mijit ochii.

– Îmi pare rău! Știu că am petrecut mult timp împreună...

– Dar, pentru că nu-ți amintești, nu-ți pasă? Păi, mie, da. Eu îmi amintesc, și îmi pasă.

– Nu asta voiam să spun. Am oftat, privind peste umărul lui. Dacă Scott îl prindea pe Del blocându-mă așa, urma să aibă și celălalt ochi vânăt. Știu că îți pasă de tot acel timp, și, că mă crezi sau nu, și mie.

– Bun. Părea plin de speranță. Măcar avem un punct comun.

– Nu în acest sens. Țin la tine și poate într-o zi te voi ierta pentru acele poze, dar, chiar dacă te-aș ierta, nu ne împăcăm.

Vru să-mi ia mâna, dar eu m-am retras. Pe chipul lui apăru suferința, dar în spatele ei erau încăpățănare și ceva mai întunecat și mai puternic decât mă sinchiseam eu să văd. Măcar știam că pastilele nu-mi distruseseră complet echilibrul emoțional.

– Putem să mergem undeva să vorbim?

Mi s-a uscat gura.

– Ai antrenament.

– Dă-l încolo de antrenament! Relația noastră e mai importantă decât un blestemat de antrenament.

– Nu sunt mai importantă. Baseballul înseamnă mult pentru tine.

– Nu-i adevărat. Arăta de parcă-l lovisem în cap cu o bucată de ciment, de parcă nu-i venea să creadă că nu eram de acord. Trebuie să discutăm despre asta.

Teama creștea cu rapiditate, și eram nerăbdătoare să scap de el.

– Del, trebuie să înțelegi. Nu ne împăcăm. Nu acum. Nu peste o săptămână...

– Deci este adevărat? Ce am auzit ieri la antrenament? Că te duci la banchet cu Carson?

Nu-i răspundeam la întrebarea aia pentru că știam că ar echivala cu deschiderea cutiei Pandorei, lăsând să iasă o grămadă de probleme furioase. Așa că l-am ocolit și am iuțit pasul. Doar câteva rânduri de mașini, și aveam să scap de Del. Doar câțiva pași...

– La dracu', Sammy!

Furia din vocea lui mă făcu să tresar, dar n-am privit în spate. Avea să transforme faptul că eu mergeam la banchet cu Carson în acela că alegeam pe altcineva în detrimentul lui.

Și Carson nu avea nimic de-a face cu Del. Nu erau nici măcar în aceeași ligă.

De ce era Del așa hotărât să îndrepte lucrurile? Un alt mister pe care nu-l puteam rezolva sau pricepe. În săptămâna trecută, la prânz, Veronica aproape că-i stătuse în poală. Era evident că-l plăcea și că era mai mult decât dispusă să ducă prietenia lor la următorul nivel. O alegere mult mai bună decât mine, din mai multe motive.

Am luat-o la fugă, trecând pe lângă un jeep roșu prăfuit, când ceva țâșni la limita vederii mele periferice. Inima îmi bătu neregulat și șira spinării îmi fu străbătută de fiori. Urechile mi se umplură de un bâzâit zgomotos.

„Nu. Nu este real.“

Din nou, de cealaltă parte a mea, silueta se mișcă, potrivindu-și pașii cu ai mei. Aerul mi se opri în gât. Halucinații induse de stres – atacuri de panică. Așa le spusese doctorul O'Connell. Dacă mă supăram prea tare, începeam să văd lucruri.

Asta era tot. Nu era real. Nu era acolo.

Cu ochii ațintiți pe sedanul negru închiriat de Scott, am căutat prin geantă flaconul cu medicamentele pentru urgențe. Nu aveam nici un lichid cu care să înghit pastila, dar trebuia să mă descurc. Inima-mi bătea mult prea repede, vederea mi se încețoșa.

„Nu e real. Nu e real. Nu e real.“

O mână îmi prinse brațul, întorcându-mă. Țipătul mi se opri în gât, iar flaconul de pastile îmi căzu din mână. Ridicând brațul, m-am pregătit să lovesc.

– Hei! Scott îmi blocă brațul. Calmează-te, ninja!

Mi-am apăsat mâna în dreptul inimii ce bătea nebunește.

– Doamne, m-ai speriat îngrozitor!

– Văd. Se încruntă, lăsându-se în jos și luând flaconul. Mi-l dădu. Te-am strigat de câteva ori. Nu m-ai auzit?

– Nu. Tulburată, am desfăcut capacul și am scos o pastilă mică. Nu te-am auzit, dar mi s-a părut...

– Poftim! Îmi oferi apa lui. Ce ți s-a părut?

Am înghițit pastila, tresărind la arsură cât îmi alunecă pe gât.

– Mi s-a părut că-l văd pe tipul-umbră.

Scott își puse brațele în jurul umerilor mei, conducându-mă spre mașină.

– Cred că eram eu, Sam. Mergeam la câteva mașini distanță, în pas cu tine.

Grozav. Chiar și cu pastile, tot nu făceam diferența între realitate și imaginație.

– Mi-am făcut griji, continuă el, scoțând cheile din buzunar. L-am văzut pe Del la intrare. Părea supărat.

Nedorind să intru în detalii, nu i-am răspuns, ci doar am așteptat ca Scott să deschidă portiera. Încă străduindu-mă să-mi controlez respirația, m-am așezat pe scaunul din față și am închis ochii, așteptând ca apatia să se instaleze, făcându-mă să mă simt din nou normală.

Să mă ajute să uit că nu totul era perfect, că prietena mea era tot moartă și că eu eram în continuare printre suspecti, să uit acea senzație crescândă că ceva rău – ceva îngrozitor – aștepta după colț.

Sâmbătă, Julie veni acasă la mine. Nu ca să stea cu Scott – deși în primele trei minute ale vizitei ei fu multă acțiune cu limba –, ci ca să meargă cu mine la cumpărături.

În stomac mi se făcuse un mare nod, și mă gândeam serios să iau una dintre pastilele pentru atacurile de panică, dar am reușit să mă conving că nu aveam nevoie de ea. În preajma lui Julie amuțeam și nu știam cum să mă port, așa că se instalează o stânjenală ciudată.

Julie conducea un sedan ruginit care ar fi trebuit lăsat la vatră cu mii de kilometri în urmă. Bâjbâind după centura de siguranță, am inspirat mirosul de frezie și de mâncare fast-food veche.

Era o combinație oarecum familiară.

– Bine, zise ea, ocolind camioneta tatălui lui Carson. Avem două opțiuni. Putem face cumpărături aici în oraș sau în Philly.

– Tu decizi. Eu sunt de acord oricum.

Tata îmi dăduse cardul lui de credit, dar mă îndoiam că mi l-ar fi dat cu atâta

entuziasm dacă ar fi știut cu cine mergeam

la bal. Momentan, mă credeau singură. Va trebui să le spun la un moment dat adevărul.

Ea își țuguie buzele.

– Păi, în Philly vom avea mai multe opțiuni, dar cel mai probabil vor fi peste bugetul meu. Deci le putem face pe amândouă, dacă vrei? Se uită la mine. Sau pot să admir exponatele

din vitrine.

– Nu. Putem rămâne în oraș. Sunt sigură că am să găsec ceva aici.

Julie se uita la mine de parcă tocmai recunoscusem că fusesem răpită de extraterestri.

– Ești... sigură?

– Da, sunt complet de acord cu asta. Am început să-mi ronțai unghia mică de la mâna stângă. E de rău?

– Nu. Clipi și apoi umblă la radio. Doar că ai putea să te răsfeti cu o rochie și să-ți cumperi una deosebită.

Dar ea nu putea, și asta nu mi se părea corect. Am ridicat din umeri.

– O rochie este o rochie, corect?

La capătul aleii, apăsă pe frâne, aruncându-mă înainte. Am făcut ochii mari, așteptându-mă să văd un animal sau ceva în mijlocul drumului, dar nu era nimic. Se întoarse lent spre mine.

– Tu chiar mă sperii.

Of-of!

– Nu o zic în sensul rău, adăugă ea repede. Doar că ești atât de diferită. Chiar

și Sam pe care o știam eu când eram prietene ar fi cerut să mergem la unul dintre magazinele de designer din oraș dacă ar fi pus mâna pe cardul tatălui ei. Chiar dacă era numai

de distracție.

– Ar trebui să facem asta?

Aș fi făcut-o dacă ar fi vrut. În adâncul meu, voiam ca ea să se distreze făcând asta, și poate – doar poate – asta putea să fie începutul unei prietenii. Știam că îmi făceam speranțe mari,

dar asta era tot ce voiam: ca ea să mă placă.

Clătinând din cap, ea râse.

– Nu. Să rămânem în oraș este în regulă. Poate după aceea mergem să mâncăm ceva?

Optimismul vibra în mine, și am încuviințat din cap.

– Sigur.

Orașul era plin de turiști când am parcat în spatele șirului de case vechi transformate în magazine: patiserii, magazine de suvenire sau cu haine la mâna a doua. Punându-mi o pereche de ochelari de soare găsiți mai devreme în dormitorul meu, am coborât din mașina ei.

Oamenii făceau poze caselor istorice și plăcuțelor, care păreau să fie la fiecare zece pași. Cea mai apropiată de noi era dedicată unui soldat necunoscut căzut. Inima-mi tresăltă la asta.

– Ce nașpa, am zis.

– Ce? Se întoarse spre ce mă uitam. Monumentul?

– Să mori și să nu știe nimeni cine ești – să fii îngropat fără un nume... sau o poveste. Am strâns din buze. Bănuiesc că așa este și cu Cassie. E moartă, și nimeni nu știe de ce. Nu există nici un motiv... doar e moartă. Sfârșit!

Julie puse mâna pe brațul meu și strânse.

– Poliția va descoperi. Mereu află într-un fel sau altul. Va avea parte de dreptate.

Mi se strânse stomacul, și am zâmbit forțat.

– Da, mereu află. Cel puțin la televizor, corect?

Ea încuviință din cap, mă mai strânse o dată de braț și oftă.

– Bine. Mai încolo pe stradă, este magazinul ăsta cu haine

la mâna a doua care vinde rochii vintage – nu din epoca Războiului Civil.

Am râs, uitând pentru moment de Cassie și de restul.

– Sper că nu. Mă îndoiesc că ar fi mișto să apar într-o rochie de bal.

– Scott ar fi furios. Nu și-ar da niciodată seama cum să o

dea jos.

– Au, am suspinat eu.

Petrecându-și brațul pe după al meu, ea chicoti.

– Este o rochie pe care am văzut-o acolo, și am strâns bani pentru ea. În ochi i se aprinseră entuziasmul și genul de iubire pe care doar rochia perfectă îl trezește, și acum înțelegeam de ce era așa mare scofală. Este o rochie în stilul anilor '20, cu paiete. Foarte cochetă și drăguță. Sper că o mai au.

– Eu nu știu ce să-mi iau, am recunoscut. Sau ce-mi place, ca să fiu sinceră.

– Păi, Sammy cea rea – îmi zâmbi – ar alege ceva care să arate cât mai mult din sâni și picioare.

– Grozav! Clopoțelul de deasupra ușii sună când am intrat în magazin, care era un labirint de rafturi. Și Sam-simpatice?

Julie privi peste umăr, încruntându-se.

– Hmm, bună întrebare! Cum aveai, gen, 11 ani, aş zice fără sâni pe afară şi, de fapt... de fapt, nu purtai prea multe rochii pe atunci. Erai o fetiţă care purta blugi şi tricouri.

– Asta-i de mare ajutor. Am zâmbit, urmând-o spre partea din spate, unde rochiile atârnavă pe umerase. Acolo erau câteva fete. Deci care-i rochia de care eşti îndrăgostită?

Ridicându-se pe vârfuri, luă o rochie ascunsă după câteva rochii lungi, învolburate. M-am îndrăgostit imediat de ceea ce am văzut. Argintie şi sclipitoare, era ca şi cum o mie de stele fuseseră cusute pe rochie, şi, când a ridicat-o, lumina de deasupra le făcu să sclipească.

Venind lângă mine, zâmbi larg.

– Am ascuns-o după alte rochii.

– Înţeleg de ce. Este frumoasă.

– Nu-i așa? Arăta de parcă voia să sărute rochia. Singura chestie este că, dacă îmi iau rochia, nu voi avea suficienţi bani pentru pantofi. Şi n-am nimic în dulapul meu care să se potrivească cu frumuseţea asta.

Am trecut cu degetele peste mărgelile complicate.

– Cred că am o pereche de pantofi argintii care s-ar potrivi cu rochia asta. Sunt cu barete, am zis, şi Julie aproape că închise ochii cu veneraţie. Şi tocurile au cam zece centimetri, dar, dacă vrei să îţi împrumuţi, sunt ai tăi.

– Cred că te iubesc, răspunse ea.

Zâbind, am ridicat din umeri.

– Afecţiunea ta este uşor de câştigat.

– Când sunt implicaţi pantofi mortali? Da. Strânse rochia la piept şi chiui. Am probat-o de atât de multe ori, încât cred că proprietarul magazinului o să

înceapă să-mi ceară bani doar pentru asta. Oh! Mă gândeam să port peruca pe care am păstrat-o de la piesa de anul trecut a școlii. Este un bob scurt, care s-

ar
potrivi perfect.

Juca în piese de teatru?

– Da, s-ar potrivi cu toată chestia cu paiete.

– Ca să nu mai spun că sunt convinsă că lui Scott o să-i placă. Ochii îi scăpărau poznaș. Este ca și cum m-ar înșela cu mine.

Am râs de asta și am revenit la scotocitul prin rafturi. Gravitând spre rochiile mai lungi, am trecut peste câteva negre și roșii înainte ca degetele să mi se oprească pe una într-o nuanță de verde așa pal, că-mi amintea de spuma mării. Am scos rochia și am ridicat-o.

Materialul era moale, și sub sâni era o fâșie strânsă din același material. Partea de sus, cu decolteul, îmi amintea de faimoasa rochie a lui Marilyn Monroe de pe șemineu. Nu mă puteam opri din a o atinge.

– Oh, aia s-ar potrivi perfect cu părul și tenul tău, comentă Julie.

Am zâmbit ezitant.

– Crezi?

– Da. Clar ar trebui să o probezi.

Mergând cu rochia la tezghea, am așteptat să intru într-una dintre micile cabine de probă din spate. Eram cu spatele la geam, și dintr-odată am avut o senzație ciudată... ca și cum, dacă mă întorceam, aveam să dau cu ochii de cineva.

Am ignorat senzația, urmărind-o pe doamna plinuță din spatele teighelei terminând cu două fete care chicoteau.

Senzația persista. Mi-am frecat ceafa ce mă ardea în timp ce pulsul mi se

înțețea. Dându-mi seama că nu-mi luasem nici o pastilă cu mine, m-am concentrat la a menține un ritm lent, constant, în vreme ce Julie căuta printre poșetele vintage.

După o veșnicie, femeia mă conduse în spate, la cabinele de probă, iar senzația de a fi urmărită se diminuează până dispăru. Simțindu-mă bine că-mi controlam propria minte, m-am dezbrăcat în cabina mică și am tras rochia peste cap.

Când m-am întors, materialul se mișcă pe pielea mea goală precum satinul. Tivul foșni în jurul gleznelor mele și spatele se lăsă mult – la fel și decolteul din față. Stând pe vârfuri, mi-am imaginat că mă uit la chipul lui Carson.

Obrajii mi s-au îmbujorat.

– Lasă-mă să văd!

Julie ciocăni la ușă.

Deschizând, am ieșit și m-am rotit.

– Ce părere ai?

– Uau! zise Julie, aranjând materialul pe umărul meu. Arată grozav. Și chiar îți scoate în evidență atuurile.

Și ce le mai scotea.

– Prea mult?

– Nici gând. Se uită peste umărul meu. Eu nu văd nimic când mă uit în jos. Partenerul tău va fi probabil dezamăgit, dar clar atrage priviri.

Am râs, îndoindu-mă că partenerul meu avea să fie prea dezamăgit. Ce avea să spună? Ceva ridicol de sexy, eram sigură.

Și avea să mă sărute, în sfârșit? Doamne, așa speram.

– Ar trebui să-ți porți părul ridicat. Julie ridică șuvițele lungi, răsucind claia

de pe umerii mei. Să-ți arăți gâtul.

Cucerită de rochie, m-am schimbat repede și am plătit. Mi s-a părut un pic cam scumpă, dar mă gândeam că tata avea să fie plăcut surprins că nu golisem cardul.

Ne-am pus rochiile în mașină și apoi ne-am îndreptat spre restaurantul aflat mai jos pe stradă. În timp ce ne așteptam mâncarea, Julie mi-a vorbit despre planurile ei de vară și despre faptul că Scott o ducea să sară cu parașuta după absolvire. Urma să fie prima dată pentru amândoi. Se părea că eu o făcusem deja, dar nu-mi aminteam. Julie mă invită cu ei, și vechea scânteie de interes se aprinse din nou.

Spre sfârșitul prânzului nostru, Julie se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

– Deci chiar te duci la banchet cu Carson?

Mi-am terminat restul de cheeseburger și am încuviințat din cap.

– Ce-i așa șocant?

Ea îmi aruncă o privire grăitoare.

– Îl placi sau doar mergi cu el pentru că nu-l mai vrei pe Del?

O parte din mine era iritată de întrebarea ei, dar înțelegeam unde voia să ajungă. Atracția mea pentru Carson era un șoc. Eu eram singura nesurprinsă de asta.

– Îmi place de el, Julie. Chiar, chiar îmi place de el. Și nu pot să-mi dau seama de ce n-am văzut asta înainte.

– Pot să-ți dau eu câteva idei, zise ea veselă.

– Mai bine nu. M-am lăsat pe spate, zâmbind. Dar, serios, mi se pare perfect.

Julie râse și își propti coatele pe masă.

– Chiar îți place de el! Uită-te la obrajii tăi! Sunt roșii de iubire!

– Taci din gură!

Am aruncat un șervețel făcut ghem spre ea. Ea zâmbi.

– Mi se pare grozav. Să nu-i spui fratelui tău că am zis asta, dar Carson este atrăgător. Are toată chestia aia de latino-lover.

– Oh, Doamne!

Am chicotit, punându-mi mâinile peste obrajii roșii.

– Serios, nu? Carson este un tip grozav. Băiatul ăla e de păstrat. Se lăsă pe spate, apucând nota de plată. Și mai există un beneficiu în faptul că mergi cu el.

Mintea mea se duse direct în zona porno.

– Detalii?

Ochii ei se umplură de neastâmpăr când înclină capul în lateral, iar șuvițele lungi de păr blond îi căzură peste umăr.

– Expresia de pe fețele părinților tăi când o să le dai vestea.

Din gât mi se ridică un sunet, parțial râs și parțial geamăt.

– Mama o să...

– Își iasă din minți, termină Julie în locul meu. Pe chipul ei se citi compasiune când îmi văzu expresia. Nu-ți face griji! O să-i treacă. Până la urmă. I-a trebuit doar un an pentru a se obișnui cu mine.

– Asta-i foarte liniștitor. Am trântit cardul de credit pe masă. Dar știi ceva? Chiar nu-mi pasă. Carson... merită criza lor.

– Doar...

Peste masa noastră apăru o umbră vagă. M-am întors, iar zâmbetul mi-a încremenit pe față. Aproape că n-am recunoscut coafura brunetă, scurtă și elegantă și fața perfectă marcată de osteneală și de tristețea pe care nu puteam să încep să o deslușesc.

– Doamnă Winchester, zise Julie, îndreptându-se. Ochii ei țâșniră spre mine, cu o privire îngrijorată. Ce... ce mai faceți?

Ochii ei albaștri mohorâți se mutară de la Julie la mine.

– Grozav, ținând cont că fata mea a fost omorâtă.

Creierul mi se goli. Amuțită de apariția ei bruscă, nu puteam să fac nimic altceva decât să mă uit fix. Mama lui Cassie. Mama celei mai bune prietene pe care o avusesem. Cu chipul palid, Julie se mișcă. Voiam să mă întorc, să închid ochii de disperare. Gura nu-mi funcționa. Și știam că trebuia să spun ceva. Trebuia.

Într-un final, creierul meu își reveni, iar vocea îmi răsună sugrumată și răgușită.

– Doamnă Winchester, îmi pare așa rău de Cassie!

Suferința întunecă ochii ei albaștri, dar ceva mai întunecat și mai puternic se agita în spatele suferinței.

– Da? Amândurora?

– Da, doamnă, fu de acord Julie. Este îngrozitor...

Doamna Winchester zâmbi încordat. Buza inferioară îi tremura de la efort.

– Vă părea tare rău când erați la cumpărături după rochii.

Senzația că eram urmărită fusese din cauza ei – a mamei lui Cassie? Ce făcea, ne privea pe furiș cât eram la cumpărături? Continuă, înainte ca eu să rumeg asta.

– V-ați distrat? V-ați bucurat făcând planuri pentru banchet? Ochii îi erau ațintiți asupra mea. Bănuiesc că mergi cu Del.

Am deschis gura, dar Julie interveni:

– De fapt, zise ea, Sam și Del nu mai sunt împreună.

Doamna Winchester nu părea surprinsă.

– Sam? Spune-mi, Sam, cum se face că tu ești aici, cumpărând rochie de banchet, în timp ce fata mea zace rece în mormântul ei?

– Eu...

– Ești asemenea lui, zise ea, cu ochii sticlind. I-am spus să nu aibă de-a face cu tine, dar n-a ascultat.

Am tresărit.

– Asemenea cui? Asemenea cui sunt?

Bunicul lui Cassie apăru brusc, luând-o pe doamna Winchester de braț.

– Destul! Faci o scenă.

– Nu-mi pasă, zise ea, smulgându-și brațul.

Și chiar făcea o scenă. Toată lumea din restaurantul liniștit se holba. Localnici. Turiști. Fără îndoială, până luni avea să se afle în toată școala. Voiam să mă fac nevăzută, dar în același timp voiam să-mi răspundă la întrebare.

Julie dădu să se ridice.

– Cred că ar trebui să plecăm, Sam.

M-am ridicat pe picioarele tremurânde.

– Doamnă Winchester, dacă mi-aș aminti ceva, jur că aș spune...

– Cum poți să nu-ți amintești?

– Eu nu...

Mâna ei țâșni iute, lovindu-mi obrazul. Lovitura răsună în restaurant, și obrazul mă ustura. Cu ochii înlăcrimați, am dus uimită mâna la locul dureros.

Pe fața mamei lui Cassie curgeau incontrollabil lacrimile.

– Puiul meu avea probleme, dar nu merita asta. Ai fost cea mai bună prietenă a ei, singura ei prietenă adevărată. Și ea-i moartă, iar tu cumperi rochii pentru banchet. Cum poți să te suporti?

Capitolul 23

Era greu să trăiești, dar eu eram în viață, și asta trebuia să însemne ceva. Acum, era mai greu decât în mod normal. Când am ajuns acasă și mama mi-a văzut obrazul pălmuit, a sărit ca arsă.

– Ar trebui să depunem plângere la poliție, Steven. Îl urmă pe tatăl meu în jurul insulei din bucătărie. Mici fire de păr ieșeau din cocul ei ca o duzină de mici degete aliniat la tâmplele ei. Cum îndrăznește femeia aia să ne lovească fata?

Tata făcu o grimasă.

– Cred că nu-i cea mai bună idee să luăm legătura cu poliția acum.

– Eu sunt de acord, ținând cont că m-a lovit mama fetei pe care polițiștii cred că eu am omorât-o.

– Samantha!

Mama se întoarse spre mine, cu o expresie înspăimântată.

– Ce? Am ridicat mâinile. Este adevărat.

Ea miji ochii.

– Ți-ai luat medicamentele?

– Da, am mormăit eu, așezându-mă pe scaun.

Cu un pas în afara bucătăriei, Scott trăgea cu urechea. Nu că ar fi fost necesar. Oricine aflat pe o rază de opt kilometri de casa noastră ar fi auzit-o pe mama. El se strâmbă la mine când privirile ni se întâlniră.

Tata se sprijini de bar, coborând capul, să fim la același nivel.

– Ești rănită?

Am clătinat din cap.

– Nu. Sunt doar surprinsă.

– Tot obrazul îți este roșu. Mama îmi lipi mâna ei rece pe obraz. Este inacceptabil să ne lovească fata.

Împingându-se în blat, tata puse o mână pe spatele mamei, dar ea se dădu repede la o parte.

– Cred că-i mai bine să trecem cu vederea, zise el, lăsând mâna pe lângă corp.

Slabe șanse cu asta. Mama arăta ca și cum nu ar fi acceptat așa ceva decât moartă, dar până la urmă tata o calmă. În mod surprinzător, mama nu bea, ceea ce însemna că era ocazia perfectă să o înnebunesc.

– Deci... Am tărăgănat cuvântul enervant, câștigând privirea mamei. Astăzi, mi-am luat o rochie pentru banchet.

– Oh! Mama clipi, și un zâmbet slab apăru pe chipul ei. Da? Din oraș?

– Da. Este o rochie drăguță vintage, dintr-un magazin cu haine la mâna a doua. Este în camera mea.

– Haine la mâna a doua? repetă ea lent.

Scott se înecă de răs în camera cealaltă. Am rămas cu privirea concentrată asupra părinților noștri.

– Ce daune ai făcut? întrebă tata, referindu-se la cardul lui de credit.

Am băgat mâna în buzunar și i-am dat bonul. El ridică din sprâncene.

– Dragă, fiica noastră este perfectă.

Ea se uită peste umărul lui.

– Atât? Trebuie să văd rochia.

Inspirând adânc, m-am lovit cu mâinile peste coapse.

– Și am și partener.

Entuziasmul îi aprinse ochii căprui, de obicei serioși.

– Te-ai împăcat cu Del?

Din camera cealaltă se auzi un alt sunet sugrumat, și eram cât pe ce să-l pocnesc pe Scott.

– Oh, nu... nu ne-am împăcat.

– Atunci cu cine te duci la banchet, prințesă?

M-am uitat la tata.

– Cu Carson.

Mama inspiră brusc și se uită la mine. Era ca și cum aș fi recunoscut că fac parte dintr-o celulă teroristă.

– Samantha...

– Nu. M-am ridicat, pregătită de luptă. Vreau să merg la banchet cu el și așa voi face. Este un tip de treabă și nu e nimic în neregulă cu el. Și, jur pe Dumnezeu, dacă menționați faptul

că tatăl lui lucrează pentru noi, fac ca toți dracii.

– Samantha! se răsti ea. Limbajul!

Alegând momentul pentru a-și face apariția, Scott intră în bucătărie,

aplaudând.

– Așa! Așa! Susțin și confirm asta.

Mama își încrucișă brațele.

– Scott, du-te în camera ta!

El se așează pe scaunul lângă care stăteam eu.

– Carson chiar este un tip de treabă. Mai bun decât Del Dobitocul.

– Scott!

Mama mai avea un pic și făcea un atac de apoplexie.

– Scumpo, eu cred... că-i un lucru bun, zise tata. Când ea vru să protesteze, el îi aruncă o privire cu subînțeles. Las-o pe Samantha să-și ia propriile decizii! Cum ai făcut și tu.

– Nu-i același lucru, îl contrazise mama.

– Dacă-mi amintesc bine, tatăl tău nu m-a plăcut prea mult, pentru că nu veneam din partea potrivită a orașului. Zâmbi, dar pe chipul lui apăru fugar o grimasă. Și Carson e un băiat bun. N-am avut niciodată probleme cu el.

Eu m-am balansat pe călcâie.

– Atunci, rămâne stabilit.

Mama deschise gura, dar tata interveni:

– Nu e ca și cum s-ar căsători, pentru Dumnezeu. Doar se duc la banchet. Atâta tot.

Dintr-odată, în vreme ce mă uitam la tatăl meu, am priceput ce nu spunea. Poate pentru că, undeva în adâncul meu, știam cum funcționa el, în ce credea cu adevărat. Îl accepta pe

Carson nu pentru că era el mult diferit de mama, ci pentru că vedea chestia asta cu Carson ca pe ceva temporar. Știam că, dacă aş anunța că era ceva mult mai serios, s-ar alătura mamei. Indiferent de trecutul lui.

– Gata cu discuțiile despre preferințele amoroase ale surorii mele, zise Scott, atrăgându-mi atenția. Julie mi-a zis că mama lui Cassie a spus tot felul de tâmpenii.

Reveneam la asta. Am gemut.

– Da, mi-a zis că sunt „asemenea lui“, și bănuiesc că ea crede că eu știu ce s-a întâmplat, dar mă prefac că nu.

– Asemenea lui?

Mama se încruntă, jucându-se cu blestematele alea de brățări.

– Nu știu. M-am rezemat de scaun, cu umerii căzându-mi. Dar a spus că o avertizase pe Cassie să stea departe de mine.

Scott își dădu ochii peste cap, începând să rearanjeze perele și merele din castronul cu fructe.

– Ce amuzant, pentru că toată lumea trebuia să fie avertizată să stea departe de Cassie.

Dându-i mâinile la o parte, mama aranjă fructele la loc cum le pusese ea.

– Eu chiar cred că ar trebui să depunem plângere pentru asta, Steven. Biata femeie este clar instabilă.

Tata clătină distras din cap.

– Nu-i nevoie să implicăm poliția.

– Dar ea face chestii ciudate...

– Fără poliție! Lovi cu mâna în bar, făcându-ne pe toți să tresărim. Expirând brusc, clătină din cap. O să vorbesc cu Lincoln să-l atenționez, dacă asta te

face să te simți mai bine.

Mama se uita la el, cu obrazii aprinși.

– Da. M-ar face, zise ea, rostind cuvintele tăios.

M-am uitat la Scott, care ridică din umeri. O ceartă clar mocnea, și eu voiam să ies frumos înainte să se declanșeze. Era nașpa să mă uit la ei cum se săgetau cu privirea și să știu că în parte era vina mea. Fără ca ei să ne bage în seamă, eu și Scott ne-am dat jos de pe scaune și am ieșit din bucătărie. În clipa în care am dispărut din raza lor vizuală, vocile lor s-au ridicat.

– Ce părere ai despre faptul că se ceartă? am întrebat eu în timp ce o luam spre subsol.

Scott aruncă un măr în sus și-l prinse.

– Cine știe? Aruncând și prinzând din nou mărul, se uită la mine. Dar vestea despre Carson au primit-o surprinzător de bine.

– Da, am mormăit eu, dar eram distrasă de modul în care tata reacționase la ideea de a contacta poliția.

Era pentru prima dată când îl vedeam pierzându-și cumpătul, dar aveam senzația că pur și simplu nu-mi aminteam celelalte dăți.

Două săptămâni mai târziu, mă uitam la flaconul cu pastilele pentru atacurile de panică. Stomacul meu era ocupat de un roi de fluturi care acum se agita, trimițând săgeți de panică și entuziasm prin mine. Doctorul O'Connell îmi spusese că halucinațiile și amintirile se declanșau cel mai probabil din cauza anxietății.

Și faptul că mergeam la banchet cu un băiat de care mă îndrăgostisem serios îmi întinsese nervii.

Întorcând flaconul de pastile, am înghițit în sec. Dacă aș lua una sigur nu m-aș panica, dar aș fi indiferentă la tot: prima dată când Carson m-ar lua de

mână, ar dansa cu mine sau – speram eu – m-ar săruta. Voiam să simt toate astea, nu doar să am parte de ele. Și mă descurcam bine. Fără bilete. Fără halucinații. Fără amintiri. Nu aveam nevoie de pastilele astea.

Cu hotărârea luată, am pus flaconul la loc în dulapul de medicamente și am închis ușa. Brusc, reflexia mea se uita la mine. Îmi petrecusem mare parte a după-amiezii și a serii preocupată cu coafura și machiajul, ca să arăt perfect.

Pleoapele mele erau machiate cu maro și negru, scoțând în evidență verdele ochilor. Cum optasem pentru un luciu discret în loc de fard de obraz, pomeții mei arătau mai înalți, mai definiți. Un strat de gloss le dădea buzelor acel aspect de gata de sărutat. Părul mi-l aranjasem cu Julie mai devreme în acea zi, după cum sugerase ea. Ondulat în bucle dese, părul meu era răsucit în

sus și aranjat cu măiestrie. Câteva bucle atârnav libere, încadrându-mi fața.

Cineva își drese vocea, și eu m-am întors. Mama stătea în ușa băii mele, zâmbind slab.

– Ești foarte frumoasă, scumpo!

– Crezi?

Am trecut cu mâinile pe lateralele rochiei. Ea încuviință din cap.

– Chiar da.

I-am zâmbit.

– Mulțumesc!

Mama întoarse capul, dar i-am văzut lacrimile adunate în ochi.

– Partenerul tău te așteaptă jos, fiind interogat de tatăl tău chiar în acest moment.

Am făcut ochii mari, și fluturașii și-au luat zborul, încercând să iasă.

– A ajuns?

Mama se dădu înapoi, lăsându-mă să trec pe lângă ea. Mi-am luat poșeta și m-am îndreptat spre ușă, înainte ca ea să mă oprească.

– Carson arată foarte bine, Samantha.

Am privit surprinsă peste umăr. Nu existau cuvinte. Îngheța iadul.

– Să te distrezi! îmi ură ea. Meriți.

– Așa voi face. Am clipit ca să îndepărtez lacrimile. Să nu care cumva să stric machiajul. Mulțumesc!

Mama mă scoase din cameră. Aproape că m-am blocat, din cauza nervilor care preluaseră controlul, dar mama îmi șopti cuvinte de încurajare, așa că am coborât într-un final, simțindu-mă ca una dintre acele fete din filmele siropoase pentru adolescenți.

Tata îl încolțise pe Carson în zona de scaune din foaier, și eu am zâmbit larg. Ambii erau cu spatele, dar îmi plăcea ceea ce vedeam din smochingul lui Carson.

Îmi plăcea mult.

Probabil Carson mi-a auzit tocurile răsunând pe podea, pentru că se întoarse, având în mână o cutiuță de plastic. Privirile ni s-au întâlnit, și expresia din ochii lui mă făcu să mă cutremur. Apoi, privirea lui coborî, și aprobarea directă din ochii lui mă făcu să-mi doresc să fim singuri.

Dar nu eram.

Tata își dresе vocea.

– Arăți minunat, prințesă!

– Uau, murmură Carson, ochii lui revenind lent spre fața mea, lăsând o căldură arzătoare în urma lor. Sam...

– Bună, am zis eu, cu privirea pe cutie. Pentru mine?

Carson înghiți când eu m-am oprit lângă el. Degetele îi tremurau ușor când scoase din cutie frumosul crin, care costase

probabil o mică avere, și mi-l puse la încheietură. Am ridicat genele și l-am surprins uitându-se la mine cu ochii lui de un albastru cobalt.

– Ești foarte frumoasă, zise.

M-am înroșit.

– Mulțumesc! Și tu arăți minunat.

Și așa era. Smochingul venea bine peste umerii lui lași și se potrivea cu tenul lui măsliniu. Magnific.

Surprinzându-mă, mama vru să ne facă poze. Am pozat pentru câteva, și spatele mă furnica de la presiunea ușoară a mâinii lui. În tot acest timp, m-am simțit de parcă pluteam.

Am scăpat după ce tata mă sărută repede pe obraz și îi aruncă o altă privire dură lui Carson. Ieșind în aerul de primăvară timpurie, Carson îmi găsi mâna și o strânse.

– Nu sunt sigur că vreau să merg la banchet.

– Poftim? L-am lăsat să mă conducă la camioneta tatălui său. Nu vrei să mergi?

El îmi deschise portiera.

– Nu sunt sigur că vreau să te împart cu cineva.

Am râs.

– Sunt toată a ta.

– Nu o să te las să uiți asta. Așteptă să urc, apoi se aplecă, sărutându-mă delicat pe obraz. Chiar n-am să te las să uiți.

Un fior delicat îmi trecu peste piele în vreme ce îl priveam cum închide portiera. Îmi zâmbi repede, aproape malițios, înainte de a ocoli fuga prin fața camionetei. Odată aflat la volan, se întoarse spre mine.

– Nu-mi vine să cred că ești aici, recunosc el, înroșindu-se în obraji. Că ești cu mine.

Pe gât îmi urcă o arsură plăcută.

– Nu-mi vine să cred că mi-a luat așa mult să fiu aici cu tine.

Capitolul 24

Ne-am întâlnit cu Scott și Julie la hanul Cashtown, pentru cină. Rezervările pentru local se obțineau greu, dar tata apelase la niște favoruri și ne făcuse rost de o masă de patru în salonul aglomerat. La cina în lumina lumânărilor, tot ceea ce se petrecuse se pierdu în fundal.

Nu mai râsesem așa cu poftă de mult, și nu cred că mă mai simțisem vreodată atât de bine înainte, împărțind o masă mult prea elegantă cu fratele meu și iubita lui, cu mâna lui Carson în jurul mâinii mele pe sub masă.

Și nici unul dintre ceilalți prezenți la han nu spuseră sau făcură ceva care să dea de înțeles că ar fi vreo problemă. Majoritatea păreau șocați când eu și Carson ieșeam ținându-ne de mână.

– Ești gata să dansezi? întrebă Julie, arătând sexy în rochia ei sclipitoare și cu peruca bob.

Am încuviințat din cap, rânjind la Carson.

– Dar tu?

El veni în spatele meu, cuprinzându-mi talia cu brațele. Coborându-și obrazul lângă al meu, zâmbi.

– Eu merg oriunde ești tu.

Scott se uită urât la noi.

– Nu sunt sigur că-mi place asta.

– Oh, taci din gură! Julie îl luă de braț, trăgându-l spre mașină. Hai să petrecem!

Mormăind, Scott se lăsă tras. Ea privi peste umăr, rostind mutește „sexy“ înainte să-i dea una peste fund fratelui meu.

Am râs, sprijinindu-mă de Carson. El scoase un sunet care provocă o vâlvătaie în pieptul meu, și brațele lui se încordară în jurul meu.

– Dacă nu plecăm acum la banchet, zise el, atingându-mi urechea cu buzele, sunt destul de sigur că nu vom ajunge.

Obrajii mei au fost îmbujorați tot drumul până la hotelul unde era organizat banchetul nostru de absolvire. Cu brațul petrecut prin al lui, ne-am îndreptat spre intrarea din spate, urmând ritmul constant al muzicii și râsetele, spre salonul de bal.

L-am strâns mai tare de braț când am intrat. De tavan atârnav candelabre, distribuind singura lumină peste masa de corpuri în mișcare. Mesele mici și rotunde erau împodobite cu crini; scena de sub pancartă părea decorată cu ghirlande de trandafiri. Mici arbuști și tufe de interior erau decorate cu luminițe aprinse. Locul era frumos, ireal.

Carson fu salutat aproape imediat de prieteni. Am zâmbit, adorând ușurința cu care Carson interacționa cu oamenii, lejeritatea și prietenia sinceră. Oamenii gravitau spre el și, prin el, spre mine. Ne întâmpinară câteva priviri șocate, dar nu-mi păsa. Nimic nu putea distruge asta.

Julie și Scott reapărură și, înainte ca eu și Carson să fi apucat să dansăm, ea mă trase pe ring.

– Dansăm! zise ea, ridicând brațele în aer.

Râzând, i-am făcut pe plac și am descoperit că nu dansam rău deloc. Am prins ușor ritmul și mă mișcam pe muzică, pierzându-mă în ritmul rapid. O senzație de familiaritate se strecura peste mine, și, cu ea, un fior de vinovăție, dar l-am îndepărtat, pentru a mă bucura de moment.

Când melodia se termină, ne-am întors unde îi lăsasem pe băieți. M-am lovit de o mică brunetă într-o rochie neagră.

– Scuze! am strigat eu peste muzică.

Ea se întoarse, cu ochii mari de surpriză.

– Sammy? Ai venit?

– Lauren, arăți grozav!

Și arăta. Rochia se potrivea perfect pe corpul ei suplu. Mă așteptam să-mi arunce o insultă, dar ea mă îmbrățișă repede.

– Și tu. Cu cine ai venit?

– Cu Carson Ortiz.

M-am simțit mândră. Venisem cu el.

Ea clipi, dar zâmbetul nu-i păli.

– Asta-i grozav! Cineva o strigă, și ea se uită în altă parte un pic, apoi reveni la mine. Poate ne putem vedea în curând? Să ieșim la un film?

– Mi-ar face plăcere, am zis eu cu sinceritate.

– Grozav! Mă îmbrățișă din nou. Ne mai vedem pe aici!

Zâmbind, m-am întors la Carson. Am zărit-o pe Candy, care se freca de Trey într-un colț întunecos. Ambii păreau un pic beți. Ignorându-i, mi-am petrecut brațul în jurul taliei lui Carson, pe la spate.

– Dansezi?

Se întoarse, lăsându-și grupul de prieteni, fără vreun cuvânt. Am ajuns pe ringul de dans, găsim un loc liber. Apoi și-a petrecut un braț în jurul taliei mele și m-a tras la pieptul lui. Corpurile noastre s-au lipit, în timp ce eu mi-am petrecut brațele în jurul gâtului lui.

– Mă bucur că m-ai convins să vin, am zis.

Carson zâmbi.

– Eu și mai mult.

Adoram felul în care părea mereu să știe ce să spună. Mi-am sprijinit obrazul de umărul lui și am închis ochii. Mare parte din melodie, am stat așa, pierduți în ritmul lent al melodiei și unul

în brațele celuilalt. Nu-mi aminteam alte baluri la care am participat, dar nu conta. Țasta era preferatul meu, cu el, fără a mă simți legată de un trecut pe care nu mi-l puteam aminti.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise el, întorcând capul, ca maxilarul lui să-mi atingă obrazul.

Am ridicat capul, întâlnindu-i privirea.

– Ce?

– Nu vreau să se termine în seara asta.

Pieptul mi se umflă.

– Ce anume?

Carson zâmbi larg, și mi-am dat seama că ne opriserăm chiar dacă ceilalți dansau în jurul nostru.

– Tu. Eu. Împreună dincolo de seara asta. Cum ar fi să te scot la prânz mâine. Te țin și pentru cină dacă te porți frumos.

Simțindu-mă relaxată, am râs.

– Dacă mă port frumos?

– Mmm-hmm. Își lipi fruntea de a mea, buzele lui venind amețitor de aproape. Și, dacă chiar te porți foarte frumos, vreau să te văd luni după antrenament. Apoi, poate vedem un

film marți.

Am închis ochii.

– Cum rămâne cu miercuri și mai departe?

– Asta depinde dacă ești cuminte sau rea.

– Ce se întâmplă dacă sunt rea?

– Bună întrebare! Mâinile îi alunecară pe umerii mei, și un val de căldură veni în urma mișcării. Va trebui să stabilim un soi de sistem de pedepse. Rea s-ar putea să fie bine.

Am început să zâmbesc.

– Atunci, cum este cuminte?

– Cuminte este bine. Buzele lui ajunseră pe obrazul meu, și mi se tăie respirația. Poți să fii cuminte sau nu. Eu vreau o miercuri, o joi și o vineri cu tine. Mai multe, una după alta, și așa

mai departe.

O sclipire de vinovăție amenința să strice momentul, ca

un oaspete neinvitat, încercând să își înfigă ghearele, dar am deschis ochii.

– Îmi ceri să fiu iubita ta?

– Așa se pare.

Ochii îi scânteiau.

– Păi, îmi place cum sună asta. Probabil îmi place de mai mult timp decât ar trebui să recunosc.

Buzele lui se deschiseră, și își coborî gura spre a mea. Aerul mi se opri în gât și pulsul îmi bătea nebunește. Asta era momentul. Urma să mă sărute. În

sfârșit. Fiecare celulă din corpul meu aștepta cu o nerăbdare dulce, pentru că știam că, deși nu-mi aminteam toate celelalte sărutări de care avusesem parte, acest sărut avea să le spulbere complet.

De nicăieri, Scott se lovi de noi.

– Cred că există o regulă despre distanța dintre parteneri. Nu mă faceți să o aplic.

Julie își plecă rușinată capul.

– Ești așa penibil.

M-am încruntat la fratele meu, dar Carson chicoti.

– Ce bine că ne-ai distrus dispoziția, frate!

– De aia sunt aici.

El zâmbi obraznic, rotind-o pe Julie și plecând de lângă noi.

Carson oftă.

– Fratele tău...

– Este un idiot adorabil? Cu dispoziția stricată, am privit în jur și mi-am dres vocea. Cred că am nevoie să...

Mă sărută pe obraz.

– Mă duc să aduc ceva de băut.

M-am desprins reticentă și m-am îndreptat spre intrare. Conversația noastră mă lăsase într-o uluire amețitoare. Inima-mi aplauda fericită, și voiam să o gădesc pe Julie și să-i spun că eu și Carson eram împreună. Un țipăt creștea, cerând să fie împărtășit. Acum, era prima oară pentru mine, și pluteam de parcă pășeam pe baloane.

Am împins ușa de la baie și imediat mi-am dorit să fi fost oriunde altundeva

numai acolo nu.

La chiuvetă, Veronica lua un șervețel și se curăța sub ochi, ștergându-și furioasă rimelul. Am vrut să ies, dar codul fetelor îmi cerea să văd măcar dacă era bine.

Blestemându-mă în sinea mea, am lăsat ușa de la baie să se închidă în urma mea.

– Veronica, ești bine?

Ea ridică genele.

– Ție ce ți se pare? Sunt extraordinar.

Și de asta uram codul fetelor. Clătinând din cap, m-am întors spre ușă. Sigur existau și alte băi.

– Eu am crezut că mă place, zise ea cu voce spartă. N-am fost proastă? Fac pariu că asta te face să te simți fericită.

Cu o senzație de sufocare, m-am întors spre ea.

– Del?

– Cine altcineva? Râse în timp ce-și tampona pielea roz de sub ochi. În sfârșit, ți-a dat papucii, și aveam ocazia. Nu era nici măcar Cassie să intervină.

M-am gândit să o corectez cu privire la cine cui dăduse papucii.

– Nu mă face fericită să te văd plângând.

Aruncă prosopul pe podea și se întoarse, strângând marginea chiuvetei. Buclele complicate din creștetul capului săltau de pe obraji ei pătați de lacrimi.

– N-a făcut decât să vorbească despre tine. Despre cum voi doar luați o pauză – că vă veți împăca. M-am săturat!

Eram uluită.

– Nu ne împăcăm.

– Ar trebui să încerci să-i spui și lui asta. Veronica ridică mâinile. Unghiile îi erau date cu o oajă ce se asorta cu rochia ei roșie. Începea să mă ia amețea. Nu că ar conta. Mi-a zis că mamele voastre pun la cale o excursie pentru voi la Poconos, ca să remediați lucrurile.

Am rămas cu gura căscată. Oh, Doamne, aveam să o strâng de gât pe femeia aia. Și eu care crezusem că în seara asta făcuse progrese. Îh!

– Eu nu merg în nici o excursie cu Del.

Veronica vru să râdă, dar se înecă. Încremeni.

– Nu mergi.

– Este tot al tău dacă-l vrei, dar, serios, chiar îl vrei?

Se uita la mine de parcă-i sugerasem să mergem să lovim căței pe stradă.

– Toată lumea îl vrea.

– Nu, nu toată lumea. Am vrut din nou să mă întorc, dar m-am oprit. Meriți mai mult decât un tip care-și petrece timpul vorbind despre altcineva.

Smulgând un alt șervețel, își tamponă fața.

– De ce ești amabilă cu mine?

Bună întrebare!

– De ce nu?

Deveni din nou rigidă, întorcându-se către oglindă.

– Mă rog!

Apoi am ieșit din baie și aproape că am intrat în Candy și un cârd de fete. Oh, pentru Dumnezeu...

Candy își puse o mână în șold.

– Cât de jos ai căzut? Să ieși cu ajutorul?

– Cât de disperată ești tu? am replicat eu. Să ieși cu fostul iubit al prietenei tale moarte?

Ea făcu ochii mari și apoi îi miji, dar am trecut pe lângă fete. Ele mă urmară spre salonul de bal, vorbind numai prostii pe tot drumul. Meritam o medalie că nu mă întorceam să le pocnesc.

– O să plângi? gânguri Candy.

– Poftim?

M-am încruntat, dar am continuat să merg. Eram aproape în salonul de bal... aproape.

– Sau o să o iei razna și o să ai nevoie de terapeutul tău?

M-am întors.

– De ce nu încerci să te porți ca o prietenă adevărată și nu te duci să verifici la baie, în loc să mă urmezi ca un cățel patetic?

Candy înclină capul în lateral.

– Ce vrei să spui?

– Prietena ta – Veronica? Ar avea nevoie de tine acum. Este la baie. Nu-i e prea bine.

Strâmbă din nas de parcă tocmai o întrebasem despre rădăcina pătrată a lui trei.

– Probabil iar vezi lucruri, nu? Veronica se distrează. Va fi votată regina

balului.

În acel moment, am renunțat.

– Mă rog!

– Sam-Nebuna! strigă Candy, câștigând câteva chicoteli.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Inteligent, chiar inteligent.

A mișcat din cap spre mine ca un struț și apoi a făcut stânga împrejur, dispărând. Câteva fete rămaseră, și eu le-am înfruntat privirile. Probabil ceva din ochii mei le-a reamintit de vechea Sammy, pentru că s-au împrăștiat ca niște gândaci.

Refuzând să permit vreuneia dintre ele să-mi strice singura mea noapte de normalitate, am intrat în salonul de bal și l-am căutat pe Carson. Zărindu-l cu fratele meu și cu câțiva dintre jucătorii de baseball, m-am îndreptat spre el.

Un corp înalt, suplu apăru dintr-odată în fața mea, îmbrăcat în roșu. Într-o secundă, corpurile în mișcare, muzica și luminile orbitoare dispărură. Lumea se făcu gri.

În fața mea era Cassie.

Rochia ei frumoasă era ruptă și atârna moale pe brațele ei oribil de pale. O substanță închisă uleioasă se prelingea pe fața ei. Am făcut un pas în spate. Lateralul capului ei... avea o formă greșită, fiind afundat în interior.

Spart. Sfărâmat.

Mi se ridică bila în gât.

– Cassie, am șoptit.

Și atunci, mi-am dat seama că nu stătea de fapt în picioare. Brațele și picioarele ei fluturau oarecum într-un ritm lent, de parcă ceva îi purta

corpul. O parte din mine recunosc ce vedea – Cassie plutind în lac, ceea ce explica golul din ochii ei.

Între noi apăru o altă formă, agitându-se prin aer... sau peste bolovani. Lumina lunii se reflecta de pe corpul slab. Vântul sufla șuvițe lungi negre în timp ce eu urlam.

– Cassie!

Inima mi se frânse. Eram eu – eu uitându-mă în jos la corpul lui Cassie.

Din întuneric apăru cineva, întinzându-se spre mine în varianta gri. M-am întors; pe fața mea se vedeau groaza și neîncrederea. În timp ce mă ridicam și dădeam înapoi, fața mi se contorsiona.

Cealaltă persoană era mai înaltă, mai mare. Frustrarea fierbea în mine. Nu-i puteam vedea fața!

Se întinse spre mine, și eu simțeam gustul panicii pulsând din amândoi. Piciorul mi-a alunecat pe piatră; brațele au zvâcnit, în timp ce încercam să-mi păstrez echilibrul, să mă prind de ceva – de el. Un țipăt înăbușit mi-a deschis buzele, în vreme ce corpul mi s-a îndoit.

Și apoi, am căzut pe spate – dusă, căzând în timp ce golul întunecat se întindea și mă trăgea în jos. Dusă.

Am ieșit din viziune când un corp s-a lovit de mine. Amețită, m-am răsucit.

O față se uita ciudat la mine.

– Ce faci? Dă-te la o parte, ciudato!

Abia auzind cuvintele, m-am împleticit spre uși. Oricât de oribil părea, entuziasmul pulsa în mine. Nu fusesem doar eu și Cassie. Mai fusese cineva cu noi acolo.

Și apoi, un scenariu diferit mi se strecură în minte. Cealaltă persoană s-ar putea să nu o fi împins pe Cassie. Eu fusesem cea de pe marginea stâncii, urlându-i numele. El ar fi putut să fie acolo, martor la tot. Dar asta nu avea

sens. Dacă ar fi existat o a treia persoană – și mă văzuse –, de ce nu se dusesse la poliție?

S-ar fi dus dacă nu ar fi avut ceva de ascuns.

Trebuia să discut cu Carson.

Scoțând telefonul mobil din poșetă, i-am trimis repede un mesaj, spunându-i că ies să iau o gură de aer, în caz că se apuca să mă caute. Lăsând salonul de bal în urmă, am pășit pe holul slab luminat ce ducea spre parcare din spate. Tocurile îmi răsunau pe podea, un ecou constant care-mi ținea companie. Am pus mâna pe geamul rece al ușii, oprindu-mă când mi se făcu pielea de găină. Mi se ridicară micile fire de păr de pe ceafă.

Am privit peste umăr, cercetând holul gol. Nu era nimeni acolo, dar nu puteam să scap de senzația că eram urmărită. Se învârtea în mine, precum cerneala neagră vărsată în apă. Deschizând ușa, am ieșit în aerul nopții și am refuzat să mă uit în

urma mea.

„Ignoră senzațiile – nu sunt reale.“ Amintirile erau, dar în rest eram doar speriată... sau încercând să comunic cu mine însămi, ceea ce era ciudat și suna de-a dreptul nebunesc.

Am traversat parcare în timp ce toți nervii mei păreau întinși la maximum. „Uită-te în spate! O să-l vezi. Este aici. Așteaptă și ai să vezi!“ Inima începu să-mi bată la fel de repede ca atunci când Carson se apropiase foarte mult pentru a mă săruta, când dansam. Doar că nu la fel de plăcut.

În poșetă telefonul îmi sună zgomotos, făcându-mă să tresar și aproape să cad. Punând mâna în dreptul inimii agitate, am râs tremurat. Mă speriasem de moarte de un mesaj. „Doamne!“ Oprindu-mă lângă un copac mare, am scos telefonul. Numele lui Carson apăru pe ecran.

Apoi i-am auzit pașii egali, măsuțați – grei și prevestitori, făcându-mi pulsul să o ia razna. În stomac mi se formară mingi încordate de gheață. „Nu-i real. Nu-i real. Unu. Doi. Trei.“ Pașii se apropiau. Ceafa mă ardea de

conștientizare.

Nu puteam să respir.

Cu degetele tremurându-mi, am trecut peste ecranul telefonului mobil, deschizând mesajul de la Carson. „VIN ÎNTR-O SECUNDĂ.“ Plămâni îmi zvâcneau. Carson venea. Eram bine. Aveam să...

Șuvițele libere de păr de pe ceafa mea se mișcară. Pe pielea mea se simți căldura.

O mână îmi cuprinse brațul gol, și inima îmi sări din piept. Am dat să țip, dar o altă mână se puse peste gura mea, înăbușind sunetul.

– Nu țipa, zise el.

Capitolul 25

În clipa în care am recunoscut vocea, teroarea a fost înlocuită de furie. I-am tras una cu cotul în stomac lui Del cu toată forța. Durerea îmi radia în jos pe braț, dar, cu un geamăt plin de uimire, îmi dădu drumul. M-am răsucit, gata să-mi folosesc poșeta ca pe o armă mortală.

– Ce-i în neregulă cu tine?

El își duse mâinile la abdomen, cu ochii mari.

– Doamne, Sammy, asta nu era necesar.

Îmi venea să-l lovesc din nou.

– Nu? Te-ai furișat și mi-ai pus mâna peste gură! Doamne, am crezut că...

Îndreptându-se, îmi întâlni privirea.

– Că o să-ți fac ce? Trebuie să mă fi auzit mergând în urma ta. N-am fost chiar invizibil.

– Dar... Dar eu crezusem că nu era real, că era doar o altă halucinație auditivă. Acum, îmi venea să-l pocnesc pe doctorul O'Connell. Dacă Del ar fi fost un psihopat? Și eu doar stăteam acolo, spunându-mi că nu era real? Am clătinat din cap. Nu contează, am zis. Ce vrei?

El păru rănit.

– Eu doar voiam să stau de vorbă cu tine. Mi-ai promis, apropo.

Am băgat telefonul la loc în poșetă.

– Eu n-am promis nimic, și tu ești aici cu Veronica...

– Nu-mi pasă de Veronica! O venă îi pulsa de-a lungul tâmpiei, și am făcut precaută un pas în spate. Am venit cu ea doar pentru că tu mă evitai, nu-mi dădeai șansa să discut cu tine.

Trecuseră săptămâni și el tot voia să repare lucrurile? Trist... și chiar un pic tulburător. M-am uitat peste umărul lui după Carson, dar parcarea părea goală.

– Tu chiar ai venit aici cu Carson? Întrebă Del. Ca partener?

Privirea îmi reveni la el. La o inspecție mai atentă, am văzut că avea obrajii rumeni. Furie sau alcool?

– Da. M-a întrebat, și eu am acceptat.

Del clătină din cap, trecând cu limba peste dinții din față.

– Deci acum ieși cu Carson?

Noua noastră relație părea prea fragilă să o expun întregii lumi, dar, înainte să pot spune orice, lipsa unui răspuns imediat din partea mea îl lovi într-un punct sensibil. Înjură.

– Carson dintre toți? Tatăl lui lucrează pentru tatăl tău, Sammy. Este pleavă.

– Nu este pleavă! Am făcut un pas în față, cu mâinile tremurându-mi. Și nu-mi pasă că tatăl lui muncește pentru al meu. Nu contează. Bani nu cumpără gustul, personalitatea sau bunul-simț.

El miji ochii.

– Vrei să spui că el este mai bun decât mine?

Nu voiam să mă cobor la acel nivel, dar furia mă întorcea pe dos.

– Da, este mai bun ca tine.

– Știi ceva? N-aș fi irosit aproape patru ani cu tine dacă aș fi știut ce ratată aveai să ajungi. Mai făcu un pas, înălțându-se deasupra mea. Propria lui furie se rostogolea în valuri tulburi din el.

Te-aș fi susținut. În timp ce toată lumea îți zicea Sam-Nebuna, eu te-am sprijinit, te-am protejat! Mi-am ținut gura.

– Ți-ai ținut gura în legătură cu ce?

– Poftim? Nu poți să-ți dai seama? Știu, Sammy, mârâi el. Poți să uiți de loialitate. Ai distrus asta. Și ești un nimic fără mine.

M-am retras, rănită de veninul din cuvintele lui. Și ce ar fi trebuit să știu că el știa? Înainte să apuc să-i cer răspunsuri, o altă voce rece și dură interveni:

– Vezi, aici greșești, zise Carson din spatele lui, sperându-ne pe amândoi. Este cam de o mie de ori mai bună fără tine.

Del se întoarse.

– De ce? Pentru că și-o trage...

Carson îl lovi cu pumnul în maxilar pe Del. Se auzi un sunet plin, și apoi capul lui Del se smuci înapoi. Căzu ca un pachet de cărți, lovindu-se de pământ și rostogolindu-se în lateral, cu o mână la maxilar.

– Știi, am fost cam gelos când am aflat că Scott ți-a învinețit un ochi, zise Carson, scuturându-și mâna dreaptă. Dar apoi, mi-am zis să am răbdare, că aveai să ne dai un alt motiv să te batem măr.

– Ce ciudat să ai răbdare pentru așa ceva, am murmurat eu.

El mă ignoră.

– Ascultă-mă bine, Del! Nu mai vorbi cu ea! Nici măcar nu te mai uita la ea! Dacă o faci, să știi că un maxilar rupt e nimic pe lângă ce am să-ți fac. Ai

priceput?

Del mormăi drept răspuns ceva ce semăna suspect de mult cu o înjurătură.

Venind lângă mine, Carson se aplecă, buzele lui atingându-mi obrazul în timp ce vorbea:

– Cred că ar trebui să plecăm înainte să-l lovesc din nou.

Am privit peste umăr. Del se ridica, sprijinindu-se de o mașină. Mâna mea o găsi pe a lui Carson și o strânse.

– Cred că ai dreptate.

O parte din mine nu era surprinsă că noaptea se terminase cu pumni. În drum spre casă, i-am spus lui Carson despre amintirea pe care o avusesem, dar am păstrat pentru mine cuvintele criptice ale lui Del, pentru că nu știam ce însemnau. La fel ca mine, și el păru entuziasmat de această întorsătură. La început.

– Asta-i bine. Poate începi să-ți amintești totul...

Se opri, concentrându-se asupra drumului.

L-am studiat în întunericul din mașină.

– Ce s-a întâmplat?

El clătină din cap, și trecură câteva momente.

– Este periculos dacă-ți amintești ce s-a întâmplat. Nu-mi place să cred că persoana vinovată este cineva apropiat ție, dar dacă acea persoană știe că începi să pui cap la cap ce s-a întâmplat în noaptea aia...

Am înghițit, uitându-mă în altă parte. Amintirile mele erau periculoase, dar erau și cheia către adevăr. Am clătinat din cap de parcă aș fi putut să scap de teama ce începea să se agațe de pielea mea.

– Și asta nu-i tot, recunosc el după câteva minute.

– Nu?

Carson zâmbi slab.

– Detest faptul că mă gândesc la așa ceva, căci știu cât de important este să-ți recapeți amintirile, dar, dacă-ți revin amintirile...

– O să fiu cum sunt acum sau ca vechea Sammy? am terminat eu în locul lui, cu tristețe. Nu știu, Carson. Îmi place să cred că am primit o a doua șansă și pentru a-mi îmbunătăți personalitatea, și asta nu va dispărea.

El chicoti.

– Mă bucur să aud asta.

Mi-am mușcat limba.

– Ai să mă placi în continuare dacă-mi amintesc totul?

Sprâncenele lui aproape se uniră când se uită la mine.

– Sam, eu te-am plăcut și înainte să-ți pierzi memoria. Doar că tu nu ai văzut asta.

– Văd acum, am șoptit. Și voi vedea mereu, indiferent de ce-mi amintesc.

El afișă un zâmbet care îmi ajunse la inimă, în timp ce intra pe drumul ce ducea spre casele noastre. Am inspirat adânc.

– Nu vreau să ajung acasă încă.

Zâmbetul îi încremeni pe buze, și, chiar și în întuneric, am văzut cum albastrul ochilor lui se accentuează, căpătând nuanța cerului de vară.

– E weekendul liber al tatei. Își vizitează fratele în Pittsburgh.

Casa goală? Am înghițit din nou, dar dintr-un motiv diferit.

– Vrei să... mai stăm puțin împreună?

– Chiar e nevoie să-ți răspund?

Am râs nervoasă, în timp ce degetele mele începeau să se joace cu mărgelile cusute pe poșetă. Parcă pe alee.

– Stai nemișcată!

– Bine, am zis eu curioasă.

Zâmbindu-mi repede, sări din mașină și ocoli până pe partea mea, deschizând portiera. Apoi, îmi oferă mâna cu o plecăciune. Și, uite așa, mare parte din nervozitatea mea dispăru când am pus mâna în a lui.

– Nu-mi amintesc ultima dată când ai fost la mine în casă, zise el descuind ușa de la intrare. Au trecut pe puțin șase ani sau cam așa.

– Petreceam mult timp aici, corect?

– Aproape fiecare zi, zise el încet.

Amintirile copilăriei noastre împreună erau blocate, dar faptul că știam că petrecuserăm atâta vreme împreună îmi domolea neliniștea.

Casa lui Carson era întunecată și liniștită. Cu mâna lui în jurul mâinii mele, mă ghidă prin camera de zi. M-am lovit de spatele unei canapele și apoi de un mic birou, făcând câteva foi să zboare pe podea.

El mă conduse în dormitorul lui, și ritmul inimii mele crescuseră. Dându-mi drumul la mână, aprinse o mică lampă lângă pat. Nu făcea multă lumină, dar am văzut un mic birou în colț și o comodă cu o grămadă de haine împachetate deasupra. Pentru dormitorul unui băiat, părea teribil de îngrijit. Mi-am pus poșeta pe biroul lui.

Carson se dezbracă de haina de la smoching și își dădu jos pantofii și șosetele, punând sacoul pe spătarul scaunului. Nefiind sigură ce să fac, m-am descălțat și am oftat ușurată. Bietele mele degete de la picioare sufereau teribil.

Stingând lampa, el reveni lângă mine și se opri brusc.

– N-am dansat destul.

– Așa este.

Își petrecu un braț în jurul taliei mele, ridicându-mă, ca picioarele mele să fie peste picioarele lui goale. Am râs când el începu să se balanseze, mișcându-ne pe amândoi într-un

ritm silențios.

– Mă revanșez așa?

– Da. Am zâmbit, sprijinindu-mi capul de umărul lui. Așa-mi place mai mult.

– De ce? Pentru că nu-i Scott aici, să fie un măgar?

Am râs.

– E unul dintre motive.

Mâna lui o strânse pe a mea.

– Ți-am spus cât de frumoasă ai fost în seara asta?

Zâmbetul meu căpătă proporții epice.

– Da, dar poți să-mi mai spui dacă vrei.

Râsul lui Carson reverberă prin mine, și cealaltă mână a lui apăsă pe spatele meu, apropiindu-ne. Piepturile noastre se întâlniră, la fel și șoldurile și alte zone. Am început să mă înroșesc

pe gât.

– Arăți minunat, șopti el în urechea mea, mâna lui urcând pe spatele meu pentru a se odihni pe ceafa mea.

Am ridicat capul, retrăgându-mă cât să-i pot vedea fața. Aproape că nu-mi părea real în lumina lunii care intra pe fereastra de deasupra patului lui. Am ridicat lent mâna și mi-am pus palma pe obrazul lui.

– Mulțumesc, am șoptit.

El nu zâmbi, dar ochii îi erau întredeschiși, leneși, ceea

ce-mi încordă mușchii stomacului. Dorul din privirea lui se potrivea cu ce simțeam în interior și măsura jindul, încât abia mai puteam suporta.

– O să mă săruți în sfârșit? am întrebat, amețită de așteptare, dorință și de o mie de alte lucruri.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Poate.

M-am apropiat, respirând același aer ca el.

– Nu sunt sigură că-mi place cum sună asta.

– Nici eu, mă tachină el, cu pieptul ridicându-i-se inegal lângă al meu.

Dându-mi drumul la mână, îmi cuprinse obrazul, trecând cu degetul mare peste maxilarul meu. Mâna mea ajunse pe pieptul lui, și inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

Și, când capul lui coborî, expresia pură de pasiune din ochii lui mă lăsă fără aer. Gura lui îmi atinse fruntea, coborând de-a lungul obrazului meu. M-am cutremurat, închizând ochii. Și în sfârșit buzele lui le atinseră timid pe ale mele o dată și apoi încă

o dată. Buzele mele se deschiseră drept răspuns, și sărutul catifelat, delicat deveni mai adânc. Limba lui se mișca odată cu

a mea, de parcă voia să captureze însăși esența mea cu un simplu sărut.

Scoase un sunet adânc din fundul gâtului, și degetele mele se înfipseră în

cămașa apretată. Totul dispăru, și eram doar eu și el, felul în care săruta, în care mă ținea lângă el, de parcă eram ceva prețios și inestimabil pentru el.

Și apoi, ne mișcam. Picioarele lui se lovira de marginea patului, și el se lăsa în jos, luându-mă cu el. Genunchii mei erau de o parte și de alta a șoldurilor lui, afundându-se în saltea. Sărutările noastre nu încetară.

El se opri, și, când vorbi, vocea lui era groasă.

– Ești de acord cu asta?

– Da.

Am încuviințat din cap, în caz că acel singur cuvânt nu era de ajuns.

Buzele lui Carson se lipira din nou de ale mele, și, cu degetele tremurându-mi, i-am descheiat nasturii cămășii, pe care apoi am tras-o peste umerii lui. Pielea îi era fierbinte, fină și netedă sub degetele mele. Mâinile mi-au alunecat peste pieptul lui, în jos

pe mușchii duri ai abdomenului său. Îi prinseseră bine anii de jucat baseball.

Mi se părea că era prima oară pentru mine și eram profund recunoscătoare pentru asta, deoarece nu mi-aș fi dorit să împart acest moment cu altcineva. Buzele lui se desprinseră de ale mele, călătorind peste bărbia mea, în jos pe gâtul meu.

– Samantha.

Îmi spuse numele de nenumărate ori, de parcă ar fi fost o rugăciune sau un blestem. Nu eram sigură ce era, dar, de fiecare dată când vorbea, inima mea se răsucea amețitor.

Un fior îi străbătu corpul când l-am sărutat pe frunte. În acel moment, mi-am dat seama că așteptase, dorise asta de mult mai mult timp decât mi-aș fi putut eu imagina. Urmă un val de euforie, și eu m-am simțit grea și ușoară în brațele lui, în siguranță și prețuită. Voiam să râd, să o iau mai încet, să mă grăbesc și să nu mă opresc niciodată. Capul mi se învârti când degetele lui alunecară pe brațele mele, coborând bretelele cu ele. Degetele

lui găsiră micul fermoar de la spatele rochiei mele, deschizându-l încet spre șolduri.

Carson mă întoarse pe spate, sărutându-mă pe obraz, buze, gât și umeri. Mâna lui trecu peste abdomenul meu și mai jos, zăbovind până când mi se păru că o iau razna. Curbă o mână în jurul coapsei mele, punându-mi piciorul în jurul taliei lui, și ne-am mișcat împreună până am rămas fără aer, acoperiți unul de

celălalt, înecându-ne împreună.

Perfect – ne potriveau perfect împreună. N-a existat un moment de ezitare sau de îndoială. Nici o voce sâcâitoare în mintea mea, și Carson îmi oferise suficiente șanse să trag frâna, chiar și înainte de a se opri pentru a lua protecția.

– Ești sigură? șopti el pe buzele mele.

– Da. Următoarele cuvinte ieșiră din mine într-un suflet.

Te iubesc!

Carson încremeni. Nu eram sigură că respira în următoarele secunde, și poate că a doua zi aveam să-mi trag una fiindcă rostisem acele cuvinte, dar acum nu voiam să le retrag, chiar dacă erau prea mult, prea curând.

Închise ochii și expiră prelung.

– Mai spune-o o dată!

– Te iubesc! Vocea mea era mai sonoră, mai puternică.

Te iubesc!

Mai trecu o secundă, și apoi buzele lui le atinseră pe ale mele.

– N-am crezut că voi auzi vreodată aceste cuvinte.

Mi-am lipit palma de obrazul lui.

– Eu, da.

Deschise ochii și se uită în ochii mei.

– Te iubesc de când te știu, Sam! La fel de mult cum te iubesc acum.

Tandrețea infinită din ochii lui luminoși făcu să mi se adune lacrimile în ochi. Le-am reținut, temându-mă că el n-ar pricepe că nu erau lacrimi de tristețe. Corpul îi tremura, și nu eram sigură dacă de ușurare sau de anticipare, și apoi n-am mai gândit deloc... sau poate m-am gândit atât de mult, încât nu puteam să identific un gând sau o senzație. O parte din mine era îngrijorată că medicamentele care se adunaseră în organismul meu aveau să anestezieze cumva totul, dar nu o făcuseră. Era atât de mult, și totul era nou, proaspăt și palpitant pentru mine.

Când lucrurile au încetinit, inima mea încă gonea, respirația îmi provoca o amețală plăcută. Cu mușchii slăbiți și gândurile ca niște castroane mari cu jeleuri, i-am zâmbit.

El îmi zâmbi pieziș. Părul lui negru era umed pe frunte, cârlionțându-se ușor.

– Ești bine?

– Perfect, am zis eu.

Carson mă sărută, apoi se rostogoli pe spate, petrecând un braț în jurul meu și trăgându-mă lângă el, ca să-mi sprijin capul pe pieptul lui. Fiecare respirație a lui era precipitată pe obrazul meu îmbujorat.

– Ce trebuie să fac ca să te conving să rămâi aici?

Am chicotit.

– Nu sunt sigură că părinții mei ar aprecia dacă aș veni dimineață, dar pot să rămân... Am făcut o pauză, simțind nesiguranța strecurându-se asupra mea pentru prima dată. Adică, dacă chiar vrei să mai rămân o vreme.

El întoarse capul spre mine.

– Sam, eu nu vreau să pleci. Vreodată. Și știu că nici tu nu vrei să pleci.

În pieptul meu reveni stupida, dar minunata umflătură, și aș fi putut să plutesc de pe pat.

– Bine.

Gâtul lui se mișcă în timp ce mă privea.

– Sam, mai devreme, n-am vorbit aiurea. Te iubesc – te-am iubit. Sper ca tu...

– Am vorbit serios, am zis eu, împreunându-mi degetele cu ale lui. Și cred... cred că am simțit asta dinainte, dar n-am recunoscut-o niciodată.

Colțurile buzelor lui Carson se ridicară. Am rămas unul în brațele celuilalt, vorbind despre nimicuri, râzând ușor, oprindu-se pentru a ne săruta și pentru a ne atinge, pierzându-ne încă un pic și lăsând timpul să treacă. Probabil am adormit, pentru că știam că visam. Era așa neclar, aproape real, dar nu chiar.

Așteptam în afara bibliotecii, la școală, cu capul dat pe spate. Satisfacția curgea prin mine, atenuând gelozia care fierbea în mine de fiecare dată când îl vedeam chiar și uitându-se la Cassie după acea petrecere.

Îl prinsesem și aveam să-l distrug.

Păși răsunară, și eu am deschis ochii, zâmbind deja cu nerăbdare. Carson ieși, spunându-i ceva Diannei.

M-am desprins de zid, pășind direct în fața lui.

– Trebuie să vorbim.

Ochii lui albaștri luminoși reflectară îngrijorarea. Se uită

la Dianna.

– *Ne vedem mai târziu!*

Fata încuviință din cap și se îndepărtă repede. Eu am rânjit arogant, înclinând capul într-o parte.

– *Ce mai faci, Carson?*

– *Ce vrei, Sam? Începu să meargă. Am treabă și, deși sunt sigur că va fi interesant, n-am timp.*

Am mijit ochii la el. Gelozia era acolo, dar și furia. Cum putea să fie mereu așa disprețuitor cu mine? Fiecare tip din școala asta blestemată mă voia. Toți, mai puțin el.

– *Știu ceva, am zis.*

El se opri chiar înainte de ușă și își dădu ochii peste cap.

– *Și...*

– *Știu că o plătești pe Dianna.*

– *Da, pentru sex. M-ai prins.*

Am strâns buzele, enervată că nu era deloc intimidat de mine. Probabil avea de-a face cu faptul că-mi petrecusem mare parte din viață alergând fără tricou pe mine, cu el și fratele meu.

– *Mă îndoiesc că trebuie să plătești pe cineva pentru sex. Deși sunt surprinsă că te-ai încurcat cu Cassie fără ca ea să te plătească.*

Ochii lui se opriră asupra mea, fermi și arzători. Îi iubeam și îi uram ochii.

– *Despre asta voiai să vorbim? Despre faptul că m-am combinat cu Cassie acum câteva luni?*

– *Nu. Am strâns pumnii. Gelozia era o scorpie, dar și eu eram. Și știam că ce eram pe cale să fac era greșit, dar nu-mi păsa. Pur și simplu, nu-mi păsa. Dar are de-a face cu faptul că o plătești pe fiica profesorului tău de istorie.*

Hmm... Am bătut cu un deget în bărbie. Mă întreb de ce. Stai! Nu ești la ora aia cu Cassie?

Carson își încrucișă brațele.

– Ba da.

– Și ea mi-a zis că pici la materia asta. Deci, mă întreb de ce ai putea să o plătești pe Dianna.

– Doamne, nu știu, dar sunt sigură că o să-mi spui.

Pielea mi s-a înroșit de furie, glasul mi s-a ascuțit.

– Știi că o plătești pe Dianna ca ea să pună mâna pe testele tatălui ei și să te ajute să trișezi.

Se uită îndelung la mine, apoi râse.

– Bine. M-ai prins. Ce o să faci, Nancy Drew?

Mă mâncau mâinile să-l pălmuiesc.

– Cassie știe, și știi că nu se pricepe să țină un secret.

El strânse din dinți.

– Sunt sigură că o păsărică va duce informația la urechea directorului destul de curând, și apoi știi ce se va întâmpla. Am zâmbit, încântată că toată atenția lui era asupra mea – atenție neplăcută, dar aveam parte de ea. Îl prinsesem. Trișatul se ia foarte în serios prin părțile astea. Am auzit că e la fel și la Universitatea de

Stat Pennsylvania.

Buzele lui Carson se subțiară.

– Doamne, Sam...

Am deschis ușa, ieșind în aerul rece de martie.

– Poți să-ți iei adio de la bursa aia. Păcat!

– Ești așa o...

– Ce? O scorpie? M-am uitat peste umăr, întâlnindu-i privirea. Au!

– Nu. Nu ești o scorpie. Mă urmă afară, cu ochii întredeschiși. De fapt, este trist când mă gândesc la cum erai.

Nu era reacția la care sperasem eu, și sub furie aștepta suferința.

– Nu sunt tristă.

Buzele lui formară un zâmbet batjocoritor.

– Ba ești. Fă ce poți mai rău, Sam! Și vei regreta.

Ridicându-mă brusc, am strâns păturile la piept. Presiunea-mi apăsa pe gât, pe piept. Pereții negri, acoperiți cu postere, din dormitorul lui Carson se mișcau nesigur.

Nu era un vis. Oh, Doamne, nu, era o amintire. Știam în adâncul meu, în fiecare celulă. Carson o plătea pe Dianna să-i facă eseurile, să-i aranjeze examenele pentru singurul curs la care pica. Și eu cumva aflasem – îi spusese lui Cassie și amenințasem să-l expun, distrugându-i șansa la bursa de baseball și viața.

„Fă ce poți mai rău... și vei regreta.“

Mi se făcu rău. El fusese... putea el să fie cea de-a treia persoană de pe stâncă? Întregul meu corp se răci. Nu era posibil.

Oh, Doamne!

Dintre toți oamenii, el avea un motiv să ne reducă la tăcere.

Brusc, mi-am amintit expresia precaută din privirea lui când m-a văzut acasă

În prima zi, faptul că nu avea nimic de bine de zis despre Cassie, că știa stânca la fel de bine ca mine și cât de ferm fusese susținând că nu eu o rănisem pe Cassie. Biletele pe care

mi le lăsam singură – „Nu-l lăsa să afle că-ți amintești ceva“. Subconștientul meu încercase să mă avertizeze?

Să mă avertizeze să nu-i spun lui Carson?

Capitolul 26

Inima îmi bătea cu putere și stomacul mi se răscolea. Tocmai mă dădusem lui, îi spuseseam că-l iubeam și... nici măcar nu puteam să termin acel gând. Trebuia să ies de aici, să mă gândesc la asta, pentru că nu putea să fie el – oricine, numai el nu.

Carson se mișcă lângă mine, ridicându-se lent.

– Ce este, Sam?

– Trebuie să plec.

Vocea îmi răsună ca o șoaptă răgușită.

– Bine. Căscă, trecând cu palma peste frunte. Dă-mi voie să te conduc acasă! Este târziu.

– Nu. Nu trebuie.

Am dat cuvertura la o parte și mi-am găsit rochia adunată grămadă.

Carson se ridică în fund, coborându-și picioarele peste marginea patului.

– Nu-i mare lucru. Nu vreau să...

Se opri, privindu-mă cum trag rochia peste cap. Zâmbind, se întinse spre mine.

Eu am sărit înapoi, împiedicându-mă de pantofii lui. M-am sprijinit de perete.

Zâmbetul lui păli.

– Sam, ești bine?

– Da. Mă cuprinse panica în timp ce reușeam să ridic fermoarul până la jumătatea spatelui. Este târziu. Trebuie doar să mă duc acasă.

Nu părea convins, acum că era complet treaz. Sprâncenele îi erau unite de îngrijorare în timp ce eu îmi căutam pantofii, renunțând într-un final, nereușind să-i găsesc pe întuneric. Luându-mi poșeta de pe biroul lui, m-am retras cu spatele spre ușă.

– Ne... ne vedem mai târziu!

Emoția îmi bloca gâtul, dar nu-mi puteam permite să mă gândesc la ceea ce se întâmplase între noi și la ce ar fi putut să facă fără să îmi ies din minți.

El se ridică, dar îmi era greu să îmi mențin privirea asupra feței lui.

– Stai! De ce te-ai speriat? Sam?

Incapabilă să spun ceva fără să izbucnesc în lacrimi, m-am întins spre ușă și am înaintat orbește prin holul îngust. Lovindu-mă de obiectele din umbră, am ignorat junghiurile de durere și m-am grăbit spre ușa de la intrare. Am tresărit la scârțâitul făcut de ușă și am ieșit, închizând-o în urma mea.

Am inspirat guri mari de aer. În picioare îmi intrau pietricele tăioase, iar firele reci de iarbă îmi amortizau pașii. „Era Carson? Mereu fusese el?“ Inima-mi fu lovită de o așchie și apoi de alta.

„Carson.“

Gândurile îmi erau împrăștiate, trecând de la momentul în care îl văzusem în dormitorul meu până la sărutul arzător pe care mi-l dăduse înainte să adorm. Grăbindu-mă peste câmpul

tuns, am strâns pumnul peste gură, ca să-mi înăbuș țipătul. Nu putea să fie el. Aveam încredere în el dincolo de orice dubiu, și fusese așa bun cu mine, chiar dacă eu eram sigură cu nu meritam. Îndoiala înflorea sub confuzie,

încercând să preia conducerea, dar acele cuvinte...

Acele cuvinte fuseseră un avertisment.

– Sam!

Un hohot strangulat îmi scăpă. Nu-l puteam înfrunta, nici măcar nu mă puteam uita la el fără să am niște timp să mă gândesc la asta.

Carson mă prinse din urmă înainte să ajung la jumătatea drumului. Prinzându-mă de braț, mă întoarse. Era gol de la talie în sus, pantalonii nici măcar nu erau închiși în graba de a

mă prinde.

– Sam, ce se întâmplă? întrebă el, cu ochii mari.

Am încercat să-mi eliberez brațul.

– Te rog, doar dă-mi drumul! Te rog!

El rezistă.

– Ce-i în neregulă? Am mers prea repede? Vorbește cu mine, Sam!

Mi se tăie răsuflarea în timp ce privirile ni se întâlneau, și inima mi se mai crăpă într-un loc.

– Tu ai făcut-o?

– Să fac ce? Se întinse cu mâna liberă, dându-mi părul pe spate. Sam, vorbește cu mine! Ajută-mă să înțeleg ce se petrece. Orice ar fi, va fi bine.

Tandrețea din vocea lui îmi făcu pieptul să se strângă. Cum putea să fie așa, după ceea ce făcuse? Făcea ca totul să pară incredibil de ireal.

– Mi-am... amintit ceva.

Pe chip i se citi confuzia, atât de sinceră, că începeam să mă îndoiesc de mine

însămi.

– Bine. Ce?

– Era despre tine, am zis eu, cu pulsul gonind nebunește. Știam că o plăteai pe Dianna – că trișai la examenele de istorie. Probabil i-am zis lui Cassie și... te-am amenințat la școală, când plecai de la bibliotecă. Mi-ai spus că, dacă spun cuiva, aveam

să regret.

Carson dădu drumul brațului meu și făcu un pas în spate.

– Sam...

Am tremurat sub greutatea cuvântului unic.

– Te-am amenințat că îți voi spune directorului.

– Tu... tu crezi... Își trecu o mână prin păr. Tu crezi că am fost eu, din cauza asta?

– Era o a treia persoană acolo, și tu... tu aveai motive...

Se uită la mine cu suferință – nu cu furie – pe chipul său, și convingerea mea începu să se clatine și mai mult.

– Nu-mi vine să cred ce zici, murmură el uimit.

– Eu?

Mi-am încrucișat brațele în jurul meu, tremurând.

– Da. Tu! Doamne, am crezut... am crezut că te-ai schimbat, dar asta-i vechea Sammy. Trecând de la o presupunere greșită la alta, făcând ca totul să fie despre tine! Făcu un pas înainte, cu ochii scăpărând în lumina slabă a lunii. Ce dracului, Sam?

– Dar te-am văzut cu ea, îi dădeai bani, și eu te-am amenințat. I-am spus lui

Cassie! Aveam de gând să mergem la director.

Chiar în vreme ce cuvintele îmi ieșeau pe gură, am avut o secundă să conștientizez cât de scorpie fusesem. Sigur, era greșit să trișezi, dar Doamne...

Carson se uită la mine, apoi râse sumbru.

– Habar nu ai ce ai văzut.

– Atunci, spune-mi, pentru că eu chiar nu vreau să cred asta!

El tresări, și din nou am fost lovită de un alt junghi de îndoială. Era furios pe mine, dar nu în felul în care credeam eu că avea să fie, și în cuvintele și în ochii lui era prea multă suferință.

– M-ai văzut plătind-o pe Dianna. Asta s-a întâmplat. Dar o plăteam să-mi dea meditații la istorie.

Brațele mi-au căzut pe lângă corp.

– Poftim? am zis eu sugrumat.

– Da, de asta o plăteam – încă o plătesc. Tatăl meu a lucrat în

plus pentru tatăl tău, făcând curat în birourile lui și tot felul de rahaturi, ca eu să-mi păstrez bursa.

Mi-am amintit ce spusese mama. Vinovăția mă străbătu ca niște lovituri de bici. Oh, Doamne, cum de putusem să mă... înșel așa tare?

– De ce nu mi-ai spus când te-am acuzat?

– De ce trebuia să o fac? De ce ți-aș fi datorat adevărul ție, dintre toți oamenii? Nu m-ai fi crezut. Inspiră adânc și înjură. Doamne, Sam, ai crezut că am fost eu? Că eu am împins-o pe Cassie de pe stâncă și apoi pe tine?

Lacrimile mi se adunară în ochi în timp ce-mi dădeam de pe față părul răvășit de vânt.

– Dar ai spus că voi regreta.

Carson se smuci înapoi de lângă mine de parcă l-aș fi pălmuit. Și poate o palmă ar fi fost mai bine. De la accident, Carson îmi fusese alături și nu se îndoise nici măcar o dată de mine. Iar eu mă îndoisem.

– Adică într-o zi vei regreta lucrurile pe care le-ai făcut. Nu în felul în care crezi tu – stai! Tu chiar crezi că am vrut să te rănesc? Chiar și după ce ți-am spus ce simțeam? Când văzu răspunsul în expresia mea, înjură din nou. N-aș putea niciodată să te rănesc. Te-ai fi putut duce la director sau oriunde, și eu n-aș fi făcut nimic în legătură cu asta.

– De ce eu și Cassie nu ne-am dus la director?

– Nu știu. Inspiră și apoi expiră greu. Îmi place să cred că te-ai răzgândit, dar mă îndoiesc. Tu și Cassie ați dispărut în weekendul ăla.

Și știam că spunea adevărul și că eu mă purtasem impulsiv când îmi revenisem din acea amintire. Nu puteam să văd printre lacrimi când m-am întins spre el orbește.

– Carson, îmi pare...

– Îți pare rău? Se feri de mine, dându-se înapoi și clătinând din cap. Nu cât de rău îmi pare mie.

Inima mi se sfărâmă fix pe jumătate.

– Îmi pare așa rău! Sunt doar confuză. Abia mi-am amintit...

– Și automat ai presupus că aș fi în stare de așa ceva? De ce? Pentru că este probabil ca eu să mituiesc, să trișez și să omor pe cineva? Și apoi să petrec timp cu tine și să mă culc cu tine, după ce am încercat să te omor? În cuvintele lui era suferință,

de parcă zgândărisem o rană proaspătă. Pentru că vechea Sammy ar fi crezut lucrurile alea, dar eu am crezut că ea nu mai e. Evident, m-am înșelat.

– Carson...

– Nu. Continua să se retragă, cu maxilarul încleștat. Nu. Tu ești tot vechea Sammy. Poate nu la fel de rea ca atunci, dar ea-i încă acolo. Prost am fost să cred altceva.

Mi se părea stupid și inutil să-mi cer scuze. Era îngrozitor de ce-l acuzasem, dar nu mă puteam opri. Aveam nevoie să știe cât de îngrozitor mă simțeam. Grăbindu-mă spre el, piciorul mi s-a prins în gazon, și m-am împleticit înainte.

Carson mă prinse de brațe înainte să cad cu fața pe pământul tare.

– Doamne, Sam, zise el printre dinții încleștați.

Mi-am lipit fruntea de pieptul lui gol, abia putând să respir printre lacrimi.

– Îmi pare atât de rău! Sunt așa confuză.

Mâinile lui flutură pe lângă brațele mele, și o secundă mai târziu mă strângea lângă el, îngropându-și fața în părul meu. Îmbrățișarea lui dură doar câteva secunde, apoi îmi dădu drumul și se trase înapoi.

– Du-te acasă, Sam! Vocea îi era încordată, sugrumată. Du-te acasă!

Stând acolo, l-am privit întorcându-se și plecând în fugă, dispărând în umbre. În piept mi se deschise o durere, trecând ca un val prin mine. M-aș fi putut duce după el, dar știam... știam că-l pierdusem înainte să-l fi avut de fapt.

În dimineața următoare, când m-am trezit, mă durea fiecare parte din corp din diferite motive. Unele bune. Majoritatea proaste. Nu voiam să deschid ochii sau să mă dau jos din pat, dar mi-am dat seama că nu eram singură.

Fratele meu stătea la capul patului, cu picioarele încrucișate la glezne și cu ziarul de dimineață în poală – la secțiunea de sport.

Frecându-mi ochii umflați cu mâna, m-am încruntat.

– Ce faci aici?

– Hmm... întrebări, întrebări. Am și eu unele. Îndoi ziarul și-l lăsă pe podea. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

M-am uitat la el; n-aveam chef de timp petrecut ca frații.

El ridică o mână.

– Sunt curios. Ai plecat de la banchet după doar o oră. Aparent, Carson te-a dus acasă. Del arăta de parcă l-aș fi lovit iarăși, dar nu l-am lovit. Făcu o pauză, bifând pe fiecare deget. Urma inelarul. În dimineața asta, am ieșit la alergat cu Carson, și nu mi-a zis decât că ți-au revenit niște amintiri și apoi n-a mai spus nimic. Șiiiiii...

– Mai este ceva, am gemut eu, băgându-mi fața în pernă.

La auzul numelui lui Carson, am simțit o durere despre care știam că nu avea să treacă niciodată.

– Și, chiar dacă tu și Carson ați plecat cu mult înaintea mea, te-ai strecurat în casă mult după ce am ajuns eu acasă. Vrei

să-mi explici?

– Nu.

Vocea îmi era înăbușită de pernă.

Scott se întinse lângă mine.

– Nu vreau detaliile murdare. Vreau să-mi păstrez micul dejun în stomac, dar cât Carson a fost îndrăgostit în secret de tine...

M-am ridicat în genunchi. Peste față mi-au căzut buclele dese rămase de azi-noapte.

– Oh, Doamne! Mi-am acoperit fața cu mâinile. Omoară-mă acum!

– Ce s-a întâmplat? Îmi trase mâinile de pe față. Nu poate să fie chiar așa rău.

– Ba este. Chiar este. M-am lăsat pe spate. Eram îngrozitoare înainte să-mi pierd memoria și sunt îngrozitoare și după.

L-am acuzat pe Carson că el a fost cel care ne-a făcut rău mie și lui Cassie.

– Oh, Doamne, Sam, va trebui să-mi oferi o explicație mai bună de atât!

I-am spus, începând cu amintirea avută la banchet și cea de mai târziu, fără a povesti mare parte din ceea ce se întâmplase cu Carson. În versiunea mea, am adormit vorbind cu el.

Când am terminat, Scott clătină din cap.

– O să-i treacă, Sam.

– Nu, nu o să-i treacă.

Pentru că, serios, cine trece peste a fi acuzat de crimă?

– Ba da, o să-i treacă. Înțelege că ai trecut prin multe. Trebuie doar să-i oferi niște timp.

Am ridicat neajutorată brațele.

– Sunt așa o idioată!

– Cu asta sunt de acord. Scott se ridică. Uite, du-te să faci un duș! Eu și Julie mergem la film. Ar trebui să vii cu noi.

Mi se trezise un pic interesul, dar am clătinat din cap. Aveam nevoie de mai mult timp să mă bălăcesc în patetismul meu. Scott a plecat, iar eu am stat întinsă o vreme, uitându-mă la tavan. Cum de putusem fi așa proastă? Am hotărât că era un talent.

M-am trezit după-amiaza târziu. Scott era încă la film cu Julie, mama plecase la o întâlnire de caritate sau așa ceva și habar n-aveam unde era tata sau dacă era acasă. M-am dus la duș. La un moment dat, lacrimile s-au amestecat cu apa, și, chiar și după ce m-am uscat și m-am schimbat, fața îmi era încă umedă.

Trebuia să mă revanșez față de Carson, dar nu eram sigură cum. Nimeni nu l-ar putea învinovăți dacă nu avea să treacă

peste asta.

Stând pe pat, m-am uitat la cutiuța muzicală. Senzația arzătoare îmi urcă pe coloană, fiind aruncată cu capul înainte

într-o amintire.

M-am împiedicat pe aleea lui Del, cu fața plină de lacrimi. Cum putea el să-mi facă asta? Cum putea ea? Eram cea mai bună prietenă a ei, singura persoană care-i tolera prostiile, și ea se culcase cu iubitul meu.

O uram – îl uram.

Del mă prinse din urmă.

– Sammy, îmi pare rău! A fost o greșeală. Eram beat. Și ea la fel.

– Și asta ar trebui să facă lucrurile în regulă? M-am întors spre el, cu mâinile tremurându-mi. Nu le face! Te-ai culcat cu cea mai bună prietenă a mea!

El privi nervos peste umăr.

– Mai încet. Părinții mei...

– Nu-mi pasă! Vocea îmi era stridentă. Ați așteptat până am adormit? Te-ai distrat intrând în Anul Nou cu ea?

– Nu! Nu a fost așa. Jur!

Am râs aspru și am întins mâna; degetele mi s-au strâns în jurul lănișorului. Cu o smucitură puternică, lănișorul delicat cedă.

I l-am aruncat înapoi.

– Am terminat. De data asta pe bune.

Del rămase cu gura căscată.

– Nu vorbești serios.

Oh, vorbeam foarte serios. Nu-mi păsa de ce credeau sau voiau părinții mei. Și dintr-odată avea sens că prietena mea, Cassie,

voia să ne vedem în noaptea asta la casa de vacanță. Urma să admită că se culcase cu iubitul meu. Mișto!

– M-am săturat ca ea să tot facă lucruri din astea!

El s-a întins spre mine, dar eu m-am dat la o parte.

– Sammy, trebuie să te calmezi!

Am clătinat din cap.

– O omor.

Când am ieșit din amintire, stăteam în dormitor, uitându-mă la reflexia mea. Fața fetei din oglindă era palidă, ochii căprui-verzui erau schimbați într-atât, încât păreau aproape negri. Corpul îi tremura și pieptul i se ridica agitat.

Ea eram eu.

Făcând un pas în spate, mi-am pus degetele peste gură. Del mă înșelase cu Cassie. De asta fusesem așa atrasă de poza cu ei făcută de Anul Nou? O altă parte din subconștientul meu încerca să se elibereze, cerând ca eu să recunosc ce însemnase poza aceea pentru mine? Din nou, Del mă mințise. Nu dădusem lăntișorul jos pentru că voiam să fac duș. I-l aruncasem în față. Îmi adunasem curajul și mă despărțisem de el. Acel mic triumf se pierdu însă în umbra tuturor celorlalte lucruri.

Furia încă fierbea prin venele mele, ca o otravă ce infecta osul și țesutul ca o boală. Când spusese că aveam să o omor pe Cassie, credeam că vorbisem serios.

Cassie voise să ne vedem la casa de la lac și, după spusele lui Carson, eu mă

dusesem întâi acasă. Și motivul pentru care plângeam și-l sărutasem pe Carson avea sens acum.

Am râs și apoi m-am cutremurat auzind sunetul strident.

Nu era de mirare că Del credea că-i eram datoare. Și avea dreptate. Mă protejase. Doar el știa cât de supărată fusesem pe Cassie în noaptea în care ea murise. Del știuse adevărul. Probabil existase o a treia persoană pe stâncă, doar că nu cu adevărat – era doar o altă cale prin care subconștientul meu încerca să-mi spună că mai știa cineva adevărul, știa ce făcusem.

Biletele nu aveau sens și nici nu era clar cum eu și Cassie ajunseserăm pe stâncă, dar mai conta acum?

Un val de emoții se eliberă, cutremurându-mă de parcă eram făcută din hârtie. Prin fața mea trecură toate acele momente în care eu îi bănuisem pe toți – Del, Scott, Carson – și întreținusem ideea că fusese un străin.

Genunchii mi se loviră unul de altul; respiram repede și precipitat. Eu eram – eu fusesem dintotdeauna. Aveam motiv să-i fac rău lui Cassie, mai mult decât oricine altcineva, și acea furie – acel îngrozitor val de distrugere pură – era încă în mine. Chiar o omorâsem pentru Del?

Doamne, niciodată nu mă urâsem mai mult!

M-am întors, dar lacrimile mi-au încețoșat vederea când am luat cutiuța muzicală de pe noptiera de lângă pat și am aruncat-o direct în oglindă. Din cutiuță răsună o notă discordantă. Oglinda se sparse în zeci de bucăți, care cădeau și tot cădeau. Eu eram acea oglindă – acea cutie –, distrusă, spartă într-o grămadă de bucăți ascuțite.

Cutiuța căzu pe podea. Mica dansatoare în costumul ei se sparse, dar baza rămase. Scoase un alt sunet slab, ca un

mic mieunat.

În spatele ochilor apăru o străfulgerare de lumină, urmată de o durere ascuțită între tâmpile, de parcă cineva înfipse o șurubelniță în capul meu. M-am

aplecat, cu mâinile încleștate pe cap, întrebându-mă dacă fusesem tăiată de o bucată sadică de sticlă.

Și apoi, se întâmplă.

Amețeala mă copleși, ca niște valuri agitate ce cad și erodează

țărumul. Cu fiecare val, o nouă amintire se elibera. Sărind de la jumătatea scărilor mari în brațele lui Scott, care mă aștepta, eu chicotind în timp ce el urla la mine. Mama înlocuindu-l, ținându-mă strâns în timp ce doctorul îmi verifica încheietura fracturată, cuvintele ei liniștitoare pierdute în lacrimile mele.

O alta cu mine stând cu picioarele încrucișate în căsuța din copac, față în față cu un Carson de zece ani neastâmpărat.

– Adevăr sau provocare! am strigat eu.

– *Provocare. Zâmbea. Te provoc să mă săruți.*

Amintirea fu dată deoparte, înlocuită de momentul când o întâlnisem pe Cassie prima oară. Cât de atrasă fusesem de ea, de parcă mă uitam la propria reflexie. Amândouă fugind de băieți, chicotind când ne-am împiedicat, purtând pantofii și bijuteriile mamei ei. Veneau una după alta, mergând în urmă și apoi revenind repede pe când aveam 15 ani și stăteam în dormitorul ei.

– *Ești așa norocoasă, zise ea moale. Ai totul.*

Atunci, nu înțelegeam asta, dar am văzut-o băgând o bucată de pergament la fundul cutiei ei muzicale, închizând ascunzătoarea.

Și apoi, amintirea dispăru, pierdută în valul crescând al amintirilor. Viața mea – lucrurile pe care li le făcusem și pe care le spusese oamenilor. Revenise totul într-un val. Copilăria petrecută ținându-mă după fratele meu și Carson – Carson. Și o bogăție de emoții mă îngenunche. Prietenia aproape obsesivă avută

cu Cassie și cum îmi înghițise întreaga viață. Pielea și inima îmi fură

străfulgerate de amintirile despre cum îi fusesem prezentată lui Del la o petrecere a companiei, împinși practic să fim împreună de părinții noștri. Furia se învârtea în pieptul meu ca niște viespi enervate. Fusesem atât de furioasă, de amărâtă, sub fațadă. Așa disperată să fug de propria viață, încât mă transformasem într-o persoană care ieșea în evidență, rănindu-i pe alții, ca eu să mă simt mai bine, să dețin un oarecare control.

Dar eram rea... pentru că puteam să fiu. Pentru că nimeni nu îndrăznea să mă oprească. Nu exista nici o scuză reală pentru comportamentul meu, pentru ceea ce îi permiseseam lui Del să facă, pentru cum o lăsasem pe Cassie să-mi conducă viața. Eu făcusem atât de multe greșeli urâte, dar în acea noapte...

Mă dusesem la cabană, prinsă într-o furtună de emoții amestecate. Tocmai mă despărțisem de Del și-l sărutasem pe Carson, și cea mai bună prietenă a mea era o ticăloasă trădătoare. Un alt mesaj de la ea mă anunțase să ne vedem sus, pe stâncă. Aruncasem cu telefonul într-un copac din apropiere înainte de a-l ridica și de a-l pune la loc în buzunarul blugilor. Fusesem atât de furioasă, și mai iritată de faptul că fusesem nevoită să parcurg drumul prin pădure pe întuneric fără să fiu rănită. Nu știam ce urma să-i fac când aveam să pun mâna pe ea, dar prietenia noastră se terminase. Să-mi fure hainele și bijuteriile era una, dar iubitul? Suficient. Terminasem cu ea.

Ce-am văzut când m-am apropiat de marginea pădurii și de stâncă nu era ceva la care să mă fi așteptat sau pe care să-l pot pricepe cu adevărat, dar, cel mai important, mi-am amintit.

Am văzut chipul asasinului lui Cassie.

Capitolul 27

Inima-mi bubuia în piept, pompând sângele prin vene atât de repede, încât stomacul meu zvâcni și pereții dormitorului păreau să se învârtă nebunește.

Îmi amintisem totul.

Mă dusesem acolo pentru că prietena mea voise ca eu să fiu acolo. Voise ca eu să văd, și am văzut. Am înțeles. De ce mama ei își dorise ca ea să stea departe de mine. De ce Cassie se ținuse după Del și mă forța în mod constant – lua de la mine –, de ce prietenia noastră era un mic monstru amar, răzbunător, trist sub straturile sale complexe, cutremurătoare.

În timp ce mă chinuiam să stau în picioare, cel mai mult simțeam cum tristețea îmi încleștează gâtul, cum îmi strânge inima până când se frânge într-un milion de bucăți.

Abia puteam să respir, să gândesc pe lângă durerea acută.

Cassie... biata Cassie...

Știam cine o omorâse.

Sub șlapii mei, bucăți de oglindă se striviră, în timp ce m-am poticnit spre birou, am luat telefonul și am intrat la contacte. Telefonul sună. O dată. De două ori. De cinci ori. Lacrimile îmi încețoșară vederea. Nu avea să răspundă. Sigur că nu. Îl acuzasem de lucruri groaznice, și acum, că-mi amintisem ce nenorocită fusesem cu el, nu pe el ar fi trebuit să-l sun, dar trebuia să spun cuiva. Trebuia să scot cuvintele din gură, pentru că ele făceau totul real. Schimbau totul.

Se auzi mesageria vocală a lui Carson.

Am închis strâns ochii.

– Sunt eu. Mi-am amintit totul. Știu... știu cine a omorât-o pe Cassie. Nu știu ce să fac. Te rog...

Ușa dormitorului meu scârțâi când se deschise, și am ridicat privirea. Inima mi-a sărit din piept, iar degetele au strâns telefonul subțire. Silueta umplea ușa – aceeași siluetă pe care o văzusem în toate acele amintiri, privind în jos spre mine în timp ce eram întinsă pe stâncă, atingându-mă și verificând pulsul. Umbra bărbatului care-mi bântuia pașii era reală. Poate că nu pe bancheta din spate a mașinii, dar știam fără îndoială că fusese în pădure, privind-mă, luându-mi geanta și biletul din mașină după accident. Mă lăsase să mor de două ori?

Mă durea inima din cauza trădării.

– Tată? am zis eu, amețită.

– Închide telefonul, Samantha.

Să închid telefonul era de rău. Să stau acolo era o prostie, dar eram în stare de șoc. Tremuram, în timp ce tata venea spre mine, uitându-se la oglinda spartă și la cutiuța muzicală. Îmi luă telefonul din strânsoare și închise apelul.

– Pe cine ai sunat, Samantha? întrebă el, punând telefonul în buzunarul de la spate.

Am dat înapoi.

– Pe nimeni.

Făcu o grimasă.

– Nu mă minți! Știu că erai cu cineva la telefon. Cine era?

N-aveam cum să-i spun. Am închis gura, rugându-mă ca dragul de Carson să fi hotărât să asculte mesajul meu și să știe că ar face bine să sune la poliție. Slabe șanse, considerând că probabil ștersese mesajul fără să-l asculte și, chiar dacă l-ar fi ascultat, ar fi sunat înapoi, iar acum tata avea telefonul meu.

– Era Carson, nu-i așa? De ce, prințesă, de ce a trebuit să-l implici? Își frecă fruntea, părând dezamăgit, de parcă stătusem prea mult afară și depășisem ora de stingere. Asta... va trebui să rezolvăm asta. Pot să mă ocup de el.

Mă cuprinse teama.

– Să te ocupi de el?

Tata îmi aruncă o privire întunecată, și eu m-am micșorat.

– N-am ieșit din mizerie și am devenit cine sunt astăzi ca să pierd totul. Sacrificii... trebuie făcute de-a lungul drumului.

Nebun – părea nebun.

– Sacrificii? Cassie a fost un sacrificiu? Eu am fost?

– Samantha...

– De ce ai omorât-o? Era...

– Omorât-o? Clătină din cap. Nu înțelegi.

– Mi-am amintit! Durerea și panica din propria voce mă șocară. Te-am văzut. Tu ai împins-o și...

– Și ea a alunecat și a căzut! S-a lovit cu capul de pietrele alea blestamate! A fost un accident, Samantha. Niciodată n-am vrut să-i fac rău. Doar că nu mă asculta! Făcu un pas înapoi, mișcând mâinile peste cap, trăgându-se de păr. Din ziua în care ai adus-o acasă de la școală, știam că avea să fie o problemă. Și am făcut tot ce am putut să vă țin separat.

În afară de puținele momente în care menționase că nu-i plăcea prietenia noastră, mi-am amintit acum. Cât de deranjat fusese de noua mea prietenă. Nepermițându-i să doarmă la mine, certându-se cu mama – biata, naiva de mama –, când ea o lăsa pe Cassie să rămână fără știrea lui. Cât de distant fusese față de Cassie de-a lungul anilor, ocolind-o de-a dreptul când ea era la noi și evitând orice discuție cu ea.

Îmi venea să azvârl cu ceva.

– Stai jos!

Corpul meu era încremenit, și ochii mi se plimbau agitați prin cameră.

– Stai jos, Samantha! Vocea lui nu lăsa loc de nesupunere, și m-am așezat tremurând pe marginea patului. Trebuie să mă ascuți! Ce s-a întâmplat cu Cassie a fost un accident. Trebuie să mă crezi, prințesă. N-am vrut niciodată să fie cineva rănit.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Gândurile goneau amețite, și corpul îmi era cuprins de groază. Trebuia să găsesc o cale de-a ieși din asta, și, chiar dacă el era tatăl meu, Cassie merita dreptate. Doamne, merita mult mai mult decât ce devenise viața ei.

El veni spre mine, dar se opri văzând că dau înapoi.

– În mod special n-am vrut vreodată ca tu să fii rănită. Nici măcar n-am știut că erai acolo decât când a fost prea târziu.

Am ridicat privirea, văzând fața unui adevărat străin. Un bărbat pe care nu-l cunoscusem niciodată de fapt, capabil să-și lase o fiică să moară după ce omorâse o alta.

– Era sora mea.

– Sora ta vitregă, mă corectă el cu vehemență. O noapte, Samantha, o noapte cu mama ei nu o face sora ta.

– Dar era fiica ta!

Se lăsă pe vine în fața mea, inspirând adânc.

– Tu ești fiica mea. Cassie... Cassie a fost o greșeală.

Am clătinat din cap, dându-mă înapoi.

În ochii lui scânteie o privire întunecată, îngrozitoare.

– Eu și Cate am fost de acord să păstrăm secretă aventura noastră. A înțeles cât aveam de pierdut dacă mama ta afla. Ar fi divorțat de mine și aș fi pierdut totul, Samantha – căsătoria mea, locul de muncă, toate lucrurile pentru care am muncit!

Piese de înspăimântătoare de puzzle se potriveau una după alta. Contractul prenuptial – cu siguranță avea o clauză despre infidelitate, cel care înșela rămânând fără nimic. Și tata nu avea nimic fără mama și banii ei.

– Nu știu cum a descoperit, continuă el, ridicându-se lent. Gândurile mele se îndreptară spre cutiuța muzicală și compartimentul ascuns. Dar a aflat. Voia ca eu să admit că eram tatăl ei, dar tu știi asta. Ai fost la stâncă în acea noapte. Ai auzit totul.

Cassie îl implorase să o iubească – să fie tatăl ei și să-i dea tot ce-mi oferise mie – în vreme ce eu stăteam ascunsă după copac, concentrată asupra dramei în desfășurare. Gândindu-mă la acele momente, îmi fusese frică. Fusesem atât de furioasă că tatăl meu înșelase – ca Del – și că din nou Cassie era piesa centrală. O parte din mine fusese ușurată când tata refuzase, implorând-o să înțeleagă că el n-ar recunoaște niciodată public că era tatăl ei.

Ea nu cedase, și poate că ce se petrecuse fusese un accident. Stâncile erau alunecoase, și fusese întuneric. Oricum ar fi fost, îl văzusem pe tata împingând-o și pe ea alunecând. Stâncile se înroșiseră de sângele ei, ca în prima mea amintire. Și groaza simțită atunci, văzându-mi tatăl îngenunchind lângă corpul ei, revenea acum în mine.

– Era moartă, zise tata, privindu-mi expresia. Am verificat. Craniul ei... Era moartă, și m-am panicat.

Eram ținută din cauza șocului. Nu-mi trădasem prezența până când el o ridicase pe Cassie... Furia strivi o parte din teamă.

– Ai aruncat-o de acolo ca pe un gunoi și apoi ți-ai acoperit urmele!

Tresări.

– Nu aveam ce să fac! Ar fi fost mai bine ca lumea să creadă că fusese un

accident. Ceea ce a și fost! Picioarele lui striviră sticla când se mișcă în lateral, blocând ușa. Și apoi, tu ai ieșit în fugă de după copacii ăia blestemați. Nu știam că erai acolo, nu mă așteptam ca ea să fi pus la cale ca tu să auzi totul. Vocea i se frânse. Și ai alunecat pe stâncile umede și pe...

– Pe sângele ei, am șoptit eu, amintindu-mi cum îi urlasem numele și apoi groaza când picioarele îmi alunecaseră de sub mine, cerul răsturnându-se, pământul prinzându-mă.

– Ai căzut peste margine.

Vocea lui era răgușită.

– Și m-ai lăsat acolo să mor.

Durerea era așa profundă, încât aveam impresia că mă înec în ea.

– Nu! Nu. Înaintă repede, prinzându-mi umerii și scuturându-mă ușor. Am coborât de pe stâncă și am verificat. Jur, nu credeam că respirai! Ți-am verificat pulsul. N-am simțit nimic, și nu păreai să respiri, și era așa mult sânge. Puiule, am crezut că ai murit.

M-am cutremurat. În noaptea în care aflasem că eu scriam biletele – coșmarul care mă trezise fusese o amintire cu tata.

– Ai fi putut să suni la poliție! Ai fi putut să faci ceva!

– M-am panicat! urlă el, înfigând degetele în umerii mei. Am crezut că ai murit și tu. Și am intrat în panică!

Am încercat să scap din strânsoarea lui. Atingerea lui mă

înfiora. Era tatăl meu – carne din carnea lui și sânge din sângele lui, dar mă abandonase din cauza panicii.

– Și după aceea n-a existat nici măcar un moment în care să te gândești să suni la poliție? Nici măcar o dată cât am lipsit?

Se uită direct în ochii mei.

– Ți-am luat telefonul, și nu puteam...

– Tu...

Atunci, mi-am dat seama și am strigat. Nu că nu putuse suna la poliție după ce se calmase. Nu voise. Faptele fuseseră deja făcute și riscul era mult prea mare. Adevărul despre aventura lui s-ar fi putut afla, și-ar fi pierdut totul – fiind acuzat de moartea accidentală a lui Cassie.

Banii erau mai importanți pentru el. O relație cu propria fiică nu fusese de ajuns și nici viața mea.

– Mi se face rău, am șoptit.

Degetele tatei se relaxară.

– Îmi pare atât de rău!

O mică parte din mine voia să-l creadă, pentru că auzeam regretul în vocea lui.

– Ce ai gândit când m-au găsit?

Coborî privirea, dar nu răspunse.

Corpul meu se cutremură în timp ce un alt hohot de plâns mă străbătu.

– Ce ai fi făcut dacă mi-aș fi amintit atunci? am gemut, încercând să scap de mâinile lui. Ce ai să faci acum?

– Speram să nu-ți amintești, dar apoi ai început să-ți bagi nasul, să scrii biletele alea, să încerci să-ți dai seama de ceea ce se întâmplase. Părea așa dezamăgit, de parcă făcusem ceva greșit. Te-am urmărit în ziua în care te-ai dus la stâncă.

În mine se luptau groaza și furia. Mâinile mele s-au strâns în pumni încordați.

– Am crezut că-s nebună! Și tu m-ai lăsat să cred asta.

– Nu-ți puteam spune adevărul. Trebuie să înțelegi asta. Tata clătină din cap. Nu am fost în mașina ta, scumpo. Ai avut un

atac de panică sau ceva de genul, dar am găsit biletul și am raportat accidentul.

De parcă asta făcea să fie mai bine, îl mântuia cumva. O omorâse accidental pe Cassie și pe mine mă lăsase să mor... doar ca el să-și poată păstra pateticul stil de viață.

Îmi cuprinse obrazul, și mi se întoarse stomacul de repulsie.

– Tu ești fetița mea, prințesa mea.

Și Cassie fusese fetița lui, și asta nu însemnase nimic pentru el. În spatele lui se mișcă ceva. Peste umărul lui am zărit ușa deschizându-se. O umbră lungă, subțire se întinse pe podea. Mi se tăie respirația când un picior în blugi apăru, și apoi degetele lungi, bronzate prinseră ușa.

Carson.

M-am concentrat asupra tatălui meu, înghițind cu dificultate.

– De ce i-ai dat aceeași cutiuță muzicală dacă nu voiai ca ea să știe?

Luat pe nepregătite de întrebare, clipi.

– I-am dat-o lui Cate cu așa mult timp în urmă. Un zâmbet vag îi apăru pe buze. Am cerut să fie făcute în Philly. Sunt unice. A fost o chestie stupidă, sentimentală. Râse, un sunet spart și dur. De unde era să știu că voi două urma să deveniți prietene într-o zi? Cate a plecat din oraș. N-am crezut vreodată că avea să se întoarcă aici. Cutiuțele alea...

Mișcându-se silențios în spatele nostru, Carson se strecură între ușă și perete. Ochii îi erau ațintiți asupra noastră, și n-aveam idee ce plănuia. Voiam să fugă, pentru că știam că tata deținea pistoale. Ar fi putut avea unul asupra lui chiar atunci.

Dacă în toată povestea asta Carson era rănit...

– Îmi pare așa rău! Mâna tatei se mută de la obrazul la gâtul meu. N-am vrut niciodată să se întâmple așa ceva.

M-am cutremurat din nou.

– Te rog, nu...

Carson călcă pe o bucată de sticlă. Sunetul răsună ca explozia unei arme. Tata se întoarce, și totul se petrece extrem de repede. Eu am sărit când Carson se lansă înainte, de parcă voia să-l placheze pe tata, dar tata se mișcă așa repede! Ca fulgerul. Luă ceva de pe podea și-l întâmpină pe Carson.

Se auzi un strigăt de durere, și Carson se clătină în spate. Sângele țâșni din umărul lui stâng când se lovi de perete. Un țipăt ieși din gâtul meu. Tata scoase bucata de sticlă din Carson și își retrase brațul.

Nici măcar nu m-am gândit.

Lansându-mă înainte, am luat baza grea a cutiuței muzicale sparte și, cu un alt țipăt din adâncurile mele, am coborât-o spre ceafa tatălui meu.

Bucata însângerată de geam din mâna lui căzu în timp ce picioarele cedară sub el. Căzu ca un sac de hârtie.

Am dat înapoi, strângând cutiuța muzicală.

– Tată? am șoptit.

Nu se mișcă.

Îl... omorâsem? I-am ocolit corpul, ajungând la Carson.

– Ești bine?

Cu chipul palid și contorsionat, încuviință din cap, apăsându-și mâna pe rană.

– Nu-i adâncă. Dar... urma să te salvez. Râse aspru, șocat. Sfinte Sisoe, Sam, Sfinte Sisoe...

Cutiuța căzu pe podea, și mi-am pus mâna peste a lui. Printre degetele lui curgea sânge, făcând să mi se întoarcă stomacul

pe dos.

– Îmi pare așa rău!

– Oprește-te! Îmi luă cealaltă mână, îndepărtându-se de zid și trăgându-mă spre ușă. Nu-i vina ta. Trebuie să sunăm la poliție, dar hai să... ieșim întâi de aici.

Am ieșit amândoi din cameră și am luat-o pe hol. Tot timpul, ochii mei au fost pe el. Rana nu părea prea gravă, dar sângele continua să curgă pe cămașa lui gri. Tata țintise spre gâtul lui, dar reflexele lui Carson îl salvaseră. Și probabil el mă salvase pe mine când apăruse. Mi-aș fi petrecut cu bucurie tot restul

vieții mulțumindu-i.

La un moment dat, creierul meu se oprise și instinctul preluase controlul. „Mergi afară! Sună la poliție! Obține ajutor pentru Carson!“ Numai la asta mă puteam concentra. Se sprijini pe mine, dându-mi drumul ca să scoată telefonul din buzunar.

Ajunsă jos, inima-mi bătea nebunește, în timp ce degetele cuprindeau clanța rece.

– Opriți-vă!

Ne-am întors. Tata cobora scările și în mână avea pistolul acela îndreptat spre noi. Carson mă împinse în spate, spre ușă, protejându-mă cu trupul lui.

– Nu! am urlat eu, chinându-mă să-l dau pe Carson la o

parte. Tată, nu face asta!

El traversă foaietul, cu brațul tremurând.

– Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple! Trebuie să mă crezi,

prințesă. N-am vrut niciodată să moară Cassie.

Ca tu...

Arma se declanșă, iar eu am țipat, cuprinzând talia lui Carson cu mâinile. Mă așteptam ca el să cadă, dar groaza de a-l pierde era atât de reală, că-i simțeam gustul amar pe limbă.

Dar el nu căzu. Doar se întoarse un pic, încercând să mă îndepărteze, și nu înțelegeam de ce. Confuzia mă străbătea în vreme ce mă chinuiam să mă trag într-o parte.

Tata stătea întins pe podea, cu fața în jos. O pată roșie din centrul spatelui lui se întindea repede. Ridicând capul, am văzut-o pe mama mea stând în spatele lui, ținând una dintre puștile lui de vânătoare.

Stăteam pe treptele verandei de la intrare de foarte mult timp, amorțită după ce răspusesem la așa multe întrebări. Aflasem că mama venise de la întâlnire și se dusese după armă când mă auzise urlând la etaj. Nu știu ce-i trecuse prin minte când îl văzuse pe tata îndreptând arma spre Carson și spre mine, doar reacționase. Mă protejase imediat. Fără să pună întrebări. Fără să ezite.

Oamenii veneau și plecau, încercând să stea de vorbă cu mine, să vadă cum eram. Luminile continuau să pâlpâie. Albastru. Roșu. Albastru. Mă înconjurau așa multe voci. Peste tot era agitație, chiar și după ce tata fusese dus la spital.

Atunci, era încă în viață, dar acum... nu mai știam.

Strângând genunchii la piept, am încercat să mă fac cât mai mică posibil. Poliția o ținea încă pe mama departe de mine. Carson dispăruse într-un roi de salvări și poliție. Îl duseseră la spital? Era bine?

Din marea de oameni, o siluetă familiară se îndreptă spre mine, și am ridicat privirea, surprinsă că el era încă acolo. În afară de un umăr bandajat, părea bine.

– Doar o zgârietură, zise el, lăsându-se jos lângă mine. Își puse brațul sănătos în jurul meu. Amețită, am observat că tata nu-l rănise pe Carson în brațul cu care arunca și nu-i distrusese viitorul.

– Trebuie să mă duc la spital, dar trebuia să te văd mai întâi.

A fost nevoie de un pic de muncă de convingere...

M-am aplecat și l-am sărutat apăsător.

– Mulțumesc!

El mă sărută delicat pe tâmplă, șoptindu-mi la ureche ceva neinteligibil. Vocile se ridicară brusc, și Scott apărură în tot acel haos, cu fața palidă de șoc, venind spre noi înainte de a fi oprit de poliție și condus spre locul unde mama noastră era chestionată.

Corpul mi se cutremură, și m-am întors spre Carson, îngropându-mi fața la pieptul lui. Ce ar fi trebuit să-i spun lui Scott? Cum aveam să trecem peste asta? Ceea ce făcuse tata, ce plănuia să ne facă mie și lui Carson... îmi lăsa un gust amar pe limbă.

Nu eram sigură că voiam să știu dacă tata ieșea din operație viu sau nu.

Mâna lui Carson mă mângâia pe spate, calmându-mă, în ciuda tremurului ce se simțea în brațul lui. Lacrimile nu se opreau, dar, sub tristețe, era un soi de ușurare care le provoca. Adevărul se aflase în sfârșit, și poate asta urma să aducă un strop de pace familiei lui Cassie.

Poate avea să îmi aducă și mie pace într-o zi.

El îmi dădu părul la o parte de pe față.

– Nu-i nimic. Totul e bine.

Și avea să fie. Într-un final.

Epilog

Un lucru știam că fusese clar și înainte să moară Cassie, și era și acum. Nu aveam deloc răbdare.

Mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, mă uitam la cronometrul de la microunde ca o pasăre de pradă. Chiar și când conținutul începu să pocnească rapid, tot nu mi se părea suficient de rapid.

Uram să pierd avanpremierele, chiar și pe cele de pe DVD-uri.

Când floricelele își încetiniră exploziile, am scos punga și am golit-o într-un castron mare care aștepta pe blat. Ținând la piept popcornul cu unt, m-am întors. Șuvițe îmi ieșiră din coada de păr strânsă lejer, căzând de-a lungul obrazilor mei.

Mama se sprijini de barul din bucătărie, cu o sticlă de apă. Nu mai pusese mâna pe un pahar de alcool din acea noapte. N-aș fi putut să o învinovățesc însă dacă ar fi cedat, dar devenise o persoană mai puternică. Presa înnebunise când se aflase povestea, și mama nu mai avea cum să-și facă griji despre ce aveau să spună prietenele ei. Și nu credeam că-și făcea griji.

Un zâmbet timid îi apăru pe buze. Petele gri de sub ochii ei nu mai erau așa întunecate cum fuseseră în săptămânile de după arestarea tatei. Supraviețuise împușcăturii, și ni se spusese că pledase vinovat pentru omor prin imprudență și o serie de alte acuzații, după ce ajunsese la tribunal. Chiar nu știam ce să simt față de tata. Nu cred că am să știu vreodată ce să simt față de el.

– Vă uitați la un film? întrebă mama.

Am încuviințat din cap.

– Da, stă să înceapă.

Ea se dădu laoparte.

– Atunci, nu vreau să te rețin.

Trecuse o lună de când îmi amintisem totul, de la ziua în care mama îl împușcase pe tata, oprindu-l din a reduce la tăcere adevărul pentru totdeauna. Lucrurile nu fuseseră perfecte. De-a lungul zilelor următoare, avusesem momente când nu-mi puteam aminti ceva și mă apuca frustrarea, ce se transforma repede

în furie.

Sau când nu mă puteam opri din a mă gândi la Cassie și la detaliile oribile ale nopții în care murise. Tot ce-și dorise era ce aveam eu – un tată. Îmi doream să mă pot întoarce în timp, știind ce știam acum, și să fi fost o prietenă mai bună.

Măine ar fi împlinit 18 ani. Aveam de gând să-i vizitez mormântul... cu mama ei. Era ciudat să fac asta după ce ea mă palmuise, dar, la câteva zile după cele petrecute, mi-am amintit de cutiuța muzicală.

Alături de Scott, mersesem acasă la Cassie, și mama ei mă primise cu reticență. Cum bănuiam, Cassie ascunsese ceva important în cutiuța muzicală. De aia nu mă lăsa niciodată să o ating.

În cutiuța muzicală se afla certificatul ei de naștere.

Mama ei habar nu avea cum ajunsese în mâinile ei, dar faptul că văzuse numele tatălui meu trecut în dreptul tatălui ei fusese începutul pentru tot. Cred că tata nici nu știa că era menționat pe certificatul ei de naștere.

Fusese mai greu decât mă gândisem vreodată că avea să fie

să țin dovada a ceea ce fusese Cassie pentru mine – pentru Scott și pentru toată familia noastră. Existau așa mulți de „dacă“ – dacă Cassie mi-ar fi spus mai devreme, dacă tata ar fi zis pur și simplu adevărul și ar fi acceptat-o. Atât de multe lucruri ar fi fost diferite!

Încetasem să mai iau medicamentele, dar tot mă duceam la doctorul O'Connell o dată pe săptămână. Nu-mi mai scrisesem alte bilete, dar în multe nopți mă trezeam acoperită de transpirație și urlând ca o nebună. Avea să treacă mult timp până să fiu normală, dar Scott era acolo în acele nopți, la fel și mama.

Punând deoparte castronul cu floricele, m-am dus la mama și am luat-o în brațe.

– Te iubesc!

Postura ei era rigidă când mă îmbrățișă la rândul ei. Nu era cea mai reușită îmbrățișare, dar lucram la asta. Relația noastră nu fusese grozavă înainte, dar mă gândeam că se putea

doar îmbunătăți.

– Și eu te iubesc! Îmi dădu şuvițele răzlețe laoparte de pe frunte. Du-te! Du-te să te distrezi!

Zâmbind, mi-am desprins brațele și am luat castronul. Privirea ei m-a străbătut, dar n-a comentat despre pantalonii mei de trening prea mari și despre tricoul care avusese zile mai bune. Era mai bine – ea era mai bine.

M-am grăbit prin camere, luând-o la dreapta. Am coborât cele două trepte la timp. Râsetele și murmurul jos al conversației se înteteau. Cineva oprise filmul pentru mine.

Și aveam senzația că știam cine.

Neputând să-mi opresc zâmbetul care mi se întindea pe buze, am ocolit canapeaua, am pășit peste o pereche de picioare lungi în blugi și m-am așezat.

Scott se întinse și-mi luă castronul cu floricele.

– Mersi, zise el. Ești cea mai bună!

Julie chicoti, luând un pumn.

– Nu-i cine știe ce, ținând cont de companie.

– Mă rog!

El azvârli cu câteva floricele spre ea.

Privindu-i cum iroseau floricelele, m-am lăsat pe spate și am inspirat parfumul care mereu îmi făcea inima să-mi bată cu putere – lămâie și săpun.

Brațul de pe spatele canapelei alunecă și-mi cuprinse umerii. Carson mă trase lângă el și își coborî capul, buzele lui atingând curbura gâtului meu și șoptind:

– Mi-a fost dor de tine!

În pieptul meu se ridică o tensiune plăcută. Mi-am dat capul pe spate și am întâlnit ochii atât de albaștri, că-mi aminteau de electricitate.

– Am fost plecată doar cinci minute.

– Și? zise Carson, coborându-și capul. Destul de mult.

– Lacrimogen, mormăi Scott.

Julie îl lovi.

– Taci din gură! Tu zici lucruri mai siropoase când nu-i nimeni prin preajmă. El doar are curajul să le spună în fața noastră.

Am râs.

– Mă rog! Și eu am curaj, zise Scott. Știu exact cât de mare...

– Nu vrea nimeni să știe asta, frate, i-o tăie Carson, dar privirea lui era asupra mea, de parcă eram toată lumea lui.

– De acord, am zis eu încet, întinzându-mă în sus și trecându-mi degetele prin

părul lui cârlionțat de la ceafă. Ochii îi

scăpărară, iar eu am simțit căldură în vintre. Sărut?

– Sărut.

Își aduse gura spre a mea și, chiar dacă sărutul era dulce și nu avea nimic din ceea ce putea Carson face atunci când eram singuri, tot mi se tăie respirația. De fiecare dată când ne sărutam, era ca prima oară. Nimic nu se compara cu asta.

Eram destul de sigură că niciodată nimic nu avea să se poată compara cu asta.

– Bine. Dacă ați terminat cu sărutatul, sunteți gata să ne uităm la film? întrebă Scott, părând un pic enervat.

Buzele lui Carson se întinseră într-un zâmbet peste ale mele. Mai fură un sărut rapid înainte de a se retrage.

– Da, suntem pregătiți, ca întotdeauna.

Cu obrazii îmbujorați, m-am cuibărit lângă Carson, punând un braț în jurul taliei lui. Degetele lui se curbară în jurul șuvițelor mele libere. Filmul începu cu genericul.

Lucrurile nu erau perfecte. Erau departe, departe de a fi, dar ne îndreptam spre asta, iar eu nu mă uitam în urmă. Nu când erau așa multe lucruri bune în viitor.

Mulțumiri

Mereu este mai dificil să scrii mulțumiri decât să scrii cartea în sine, pentru că știi că am să uit pe cineva important. Dar să începem! Mai întâi, un mare mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon. Aceasta a fost prima mea carte pe care a citit-o, și s-a oferit să mă reprezinte. S-a dovedit a fi și primul roman pe care l-a vândut în ianuarie 2012. Fără ea, această carte nu ar fi fost posibilă. Un alt mare mulțumesc pentru Emily Meehan, pentru că a citit cartea și a ratat opririle trenului ei. Cred că această ultimă parte a ajutat la obținerea unui „da“ când a fost vorba despre acceptarea manuscrisului. Această carte n-ar fi ce este astăzi fără Laura Schreiber, Mary Ann Zissimos și minunata echipă de la Disney Hyperion, mai ales Tyler Nevins, care a scos o copertă de-a dreptul grozav de înspăimântătoare, pe care îmi tot vine să o strâng la piept. Taryn Fagerness a jucat și ea un rol important pentru că Nu te uita în urmă să fie vândută în multe, multe țări în afara Statelor Unite. Mulțumiri speciale pentru Angela de la Reading Angel,

fiindcă a fost una dintre primele persoane care au citit acest roman și s-a îndrăgostit de Carson, alături de Lesa Rodrigues.

Și mulțumiri lui Molly McAdams pentru că m-a făcut să mă simt bine scriind o carte așa diferită de ce scriu în mod obișnuit.

Îi mulțumesc lui Stacey Morgan că este o persoană minunată, chiar și când îi trimit imaginile alea discutabile pe Yahoo.

Și lui KP Simmons și echipei de la Inkslinger pentru magia pe care au pus-o în practică.

Dar cel mai important, cel mai mare mulțumesc merge către cititori. Fără voi, nimic din toate astea nu ar fi posibil. La naiba, totul ar fi inutil! Nu vă pot mulțumi vreodată suficient pentru că îmi permiteți să-mi folosec în mod util

imaginația superactivă.